THE

ZAMORIN'S COLLEGE MAGAZINE

AUGUST, 1947

UNIVERSITY LIBRARY
29 SEP 1947

PANDIT NEHRU

" A new star arises, the star of Freedom in the East, a new hope comes into being : may the star never set, may that hope never be betrayed " !

[*Drawing by V. M. MADHU.*

UNIVERSITY LIBRARY
29 SEP 1947
MADRAS

THE
Zamorin's College Magazine

Editors :-
(1) M. P. Sivadas Menon, M. A.,
(2) V. T. Vasudeva Panikker, B. O. L.,
(3) Sahityamani D. Rama Varier, Siromani.

Vol. XIX. | AUGUST, 1947. | No. 1.

153222
34369
521: N291
H7

AUGUST 15, 1947

[Extracts from notable speeches, selected by JACOB GEORGE]

.... "To-day, on this unique, memorable, auspicious, and historic day, our beloved country regains its Independence. To-day is the birthday of free India. It marks for her the end of an old era and the beginning of a new era. This is an epoch-making day, when Mother India is released from her bonds of slavery. This is an occasion when India attains a place in the comity of free nations as an equal among equals. A new star, the star of Independence has risen in the east; a new hope has come into being. This day is a turning point in the history of India. History begins anew for us".... ....

... .

"A great thing has happened in the history of man. Practically the whole of India acquired free-

dom and Independence, and it is won by non-violence. This is the first event in the history of the world when an Imperial Power handed over Independence and Freedom to a Subject People with the ease and courtesy of handing over a cup of tea or with such little bloodshed and violence. A nation is reborn, and to-day India has come into her inheritance.''..."On this day of rejoicing, we have to do homage in silent prayer to those illustrious men and women of our land, dead and living, who sacrificed themselves cheerfully that others might live to breathe the air of freedom. It is only meet and proper to collect with gratitude the contributions of the countless unknown warriors that laid down their lives in the battle for freedom''....... ... . "August 15th will be a Red-letter day in Indian history. August 15th is the Day of freedom and Independence, which we shall celebrate every year as the day of our Liberation; a day of joyful liberation from foreign rule; a day to be remembered; a day of Salvation. To-day the breath of freedom and Independence comes to every citizen of India."

... "The promise of a Queen fulfilled in less than a century by her great grandson.

JAI HIND!

—S. M.

സ്വാതന്ത്ര്യഗീതം.

കിനാവല്ലെൻ സഹജരേ, യുണരുവിനെഴുന്നേല്പിൻ,
'മനുഷ്യരായ്'; മാതൃഭൂമി സ്വാതന്ത്ര്യയായി!
താണുവീണു 'യൂനിയൻജാക്ക'തിൻസ്ഥാനത്തതാ പൊങ്ങി-
ക്കാണാകുന്നു പൊന്നിൻവെന്നിക്കൊടിക്കൂറകൾ!!
നാല്പതമ്പതുവർഷം നാം മനതാരിൽനിനവാർന്ന
സ്വപ്നമിന്നു യഥാർത്ഥമായ്പ്പരിണമിച്ചു!
തങ്കക്കതിർപൊഴിച്ചതി സ്മേരനായി സ്വാതന്ത്ര്യാർക്കൻ
തൻകരത്താൽത്തഴുകുന്നിതസ്മദംബയെ.
ഭ്രാതാക്കളേ! ആനന്ദാബ്ധി തന്നിൽനിങ്ങളാറാടുവിൻ
സ്വാതന്ത്ര്യാപ്തിപോലെ മറെറന്താമോദസ്ഥാനം?

ഏറെക്കാലമിതൊന്നിന്നായ് ത്യാഗമനുഷ്ഠിച്ചു നമ്മൾ
മാറുകാട്ടി, വീറുകാട്ടി, യടർക്കളത്തിൽ;
നൂററമ്പതുകൊല്ല,മിരുമ്പഴികൾക്കു പിറകിലായ്
പററലരോടേററു തോൽവിപററിടാതെന്നും.
ആർക്കുമാർക്കും തലനാരിന്നിഴയിലും പരുക്കേററാ-
തോർക്കുവിൻനാം നേടിയല്ലോ 'പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം'
ആശ്ചര്യങ്ങൾക്കാശ്ചര്യമായ്, ലോകശാന്തിക്കാധാരമായ്
സച്ചിൽജ്ഞാനനിധിയാകു, മേതൊരുവനോ-
അന്യർക്കാർക്കുമസാദ്ധ്യമാം കാര്യമിതു സാദ്ധ്യമാക്കി;
വന്ദിയ്ക്കുനാമമ്മഹാത്മാഗാന്ധിദേവനെ!

ആകാശത്തിന്മടിത്തട്ടിൽ പാറിപ്പരിലസിക്കുന്നോ-
രാകമ്രാഭത്രിവർണ്ണമാം കൊടിയ്ക്കുകീഴിൽ,
ആവേശേന ഹിന്ദു, മുസ്ലീം, ശിഖ, പാഴ്സി, കൃസ്ത്യാദര-
ങ്ങാവുംവേഗാലൊരുമിച്ചു സഹകരിച്ചാൽ,
ദരിദ്രതാപിശാചെങ്ങെ, ങ്ങസമത്വപ്പിരാന്തെങ്ങോ;
നിരക്ഷരത്വഭൂതവുമെങ്ങോ പാഞ്ഞുപോം;
ക്ഷാമരോഗാദികളില്ല, നാശമില്ല, ദുഃഖമില്ല
സാമ്യരമ്യ ഭാരതത്തിലെല്ലാരുമൊപ്പം!!
ഭ്രാതാക്കളേ! യാമോദിപ്പിൻ, തിമർക്കുവിനാനന്ദിപ്പിൻ
സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയിൽ നമുക്കാടിപ്പാടീടാം!!

ആഗസ്റ്റ്-15.

—കോഴിക്കോട്ട് അപ്പുക്കുട്ടൻനായർ,
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

Renascence

By

Dr. S. R. RANGANATHAN

It is a pleasure to me to meet the Kerala Association and inaugurate its work for the year. It recalls to my mind the very pleasant experience I had in making a library tour of Kerala in the company of Sri Madhuravanam Krishna Kurup, B. A., L. T., the self-less Secretary of the Kerala Library Association, and Mr. E. Raman Menon, B. A. L. T., its public-spirited President. That library tour was one of the last major activities of mine before I left for Benares last year. As I marched through the villages and towns of Kerala, I understood what renascence meant.

As a student I had to learn by heart many an account of European renascence. Those were mostly words; I could seldom realise their significance or capture in my imagination the ethics they pictured. But what I saw in Kerala made renascence real to my mind.

Nature's Device.

Now what is renascence? Literally it means re-birth. It is used to denote rebirth of culture. Perhaps rebirth is not the correct word. What really happens is revival– a coming back to life after suspended animation. Yes; renascence connotes a prior hey-day of culture, a subsequent degeneracy, and a later resumption or springing up of cultural advance. This triple process of activity, passivity, and revival of activity appears to be a mechanism or device inevitable to everything on earth in order that there may be conservation of energy and continuity of existence.

Diurnal Rhythm.

This rhythmic life is imposed by the planet on which we live and by the solar system to which we belong. There are rythms of various periods to which we are subjected There is, first, the Diurnal Rhythm, imposed by the rotation of the earth on its axis. Look at the intense activity of humans, animals, and plants for twelve hours, and their going to sleep—literally becoming inert during the rest of the day. Whoever does not know the joy of coming back to one's vigour for the day's work after a night's rest—complete rest ? It is visible in its purest form in infants. Have you not observed babies waking up at about five in the morning, and kicking and rolling about bathed in intense delight ? To watch the baby in those moments of 'renascence'—shall I say—is one of the greatest joys of parent-hood. As an aside, let me remark how much we deviate from such natural habits as we grow older—how we indulge in sleep till late in the morning and fail to benefit by work in the small hours of dawn. I wish students to note this and live closer to Nature by continu-

In Kerala

Sri S. R. Ranganathan, M.A., L.T., F. L. A., President, Indian Library Association; Secretary, Madras Library Association; Librarian, Benares Hindu University. This is the Inaugural Address delivered before the Kerala Association of the Benares Hindu University. Sympathy and profundity are his main qualities.

ing the habit of getting into vigorous life with the Sun.

"Lunar Rhythm".

In a similar way, there is a monthly rhythm in our growth imposed by the perambulation of the Moon round the earth. We are not as conscious of this lunar period as we are of the diurnal period. Women are more conscious of this. Our farmers are more conscious of it; for they prefer certain days of the Moon for sowing seeds. Rudolf Steiner, the Founder of Anthroposophy, made some experiments in agriculture and demonstrated the soundness of this folk habit. He showed by experiment that other conditions being equal, seeds sown on certain days of the moon come out better. There must then be a monthly slow-down and a corresponding monthly speed-up or renascence to which we are all subject. We must observe it with greater care and live up to it.

"Annual Rhythm":

An annual rhythm is imposed by the apparent vibration of the Sun between Cancer and Capricorn caused by the perambulation of the earth round the Sun. This rhythm is not observed by many of us. But I do believe that you would not have altogether failed to observe it in vegetable nature. I am sure you have seen the fallow fields of Kerala in the months of December to April, and nature springing up to life with the break of the monsoon. This rhythm—this yearly renascence of nature,—is more visible in northern latitudes.

I realised its full glory when I was in Great Britain. I reached that country late in Autumn. At that time, I did not see avenue trees on the roads,—I saw only darkish stumps. But one fine morning in April, I found all those unpretentious stumps smile in joy covered up with charming green sprouts. A few days later the meadows everywhere were covered with flowers of all colours shooting forth from the ground. The sight and smell of spring were irresistible. It was only then that I realised what spring meant, and what renascence meant.

"Cultural Rhythm":

Such are the periods of rhythm at the physical and vital level. The periods of rhythm at the cultural

level are vast ones. A culture is at its crest for a time and then it goes to sleep for several centuries. When a community is sleeping, we say it is decadent. When it is awake, we say it is renascent. As the period of this rhythm stretches over more than a thousand years, it is not easily perceived. We have to make a mental effort to comprehend it. But if we happen to live at a moment when the revival is just on foot, if a community has been slumbering in our younger days, and it shakes off the slumber and springs forth into new life in our later years, we directly witness renascence. Men of our generation in India have had a chance to witness Indian renascence directly.

This year—the year 1946—is a turning point in the cultural life of India. In the next few days, we shall be getting back our freedom. Till now, when our community was asleep—was in suspended animation—aliens were perching on us; they were pecking the flesh off us, even as crows perch and peck sleeping animals. We have now shaken off our stupour. They will not hereafter dare to live on us. We old people are glad to have lived up to this year. You young people must be proud to begin your life this year. You must be proud to live in a free India from the very beginning of your career.

But mind you, this political freedom is not an isolated phenomenon; it does not stand by itself; it did not come alone. It is but one of the several signs of Indian renascence. Let me now describe to you all the signs of renascence I witnessed in Kerala when I toured through it about a year ago at the invitation of the Kerala Library Association.

"Labour well the minute particulars", said Blake. Attention to minute particulars is a sign of renascence. In the period of stupour, a community simply drifts; it has no stamina to attend to details; inertia and not alertness is the sign of decadence. But in renascence you find all awareness and agility. To use the phraseology of Sri. Aurabinda, the grace of Mahasaraswati is fully on a community in renascence. Its action is persistent, integral, and flawless. Leaning over it, Mahasaraswati notes and touches every little detail! Nothing is too small or too trivial for her attention. Her eye is on all needs at once and the way to meet them; her intuition knows what is to be chosen and what rejected, and successfully determines the right instrument, the right time, the right conditions, and the right process.

A little experience of mine when I started on my Kerala tour convinced me that the grace of Mahasaraswati was with Kerala and that Kerala had entered on her renascence. On the day I had to leave for Kerala, a young man called at my residence with a message from the Kerala Samaj and appetised me, so to speak, by narrating to me what I should expect in my tour. Later in the evening, when I boarded the train, two sons of Kerala came to see me off. About an hour later, when the train pulled up at Arkonam, another son of Kerala brought me a cup of milk and enquired if I were comfortable for the night's journey When I woke up iu the morning, the train was at Coimbatore, and I was surrounded by a group of members of the local Kerala Samaj who gave me a fore-taste of Kerala's welcome with their garlands and bread and butter. Two hours later, another group met me at Olavakot and helped me to change train. When I arrived at Palghat, Madhuravanam himself was there with his friends. The only parallel for this well planned organisation was what Ramapada did to look to the comforts of the father of Rishya Sringa, in his journey from his hermitage.

Twenty years earlier I had to go to another District on a similar mission. I remember the drifting, the unpreparedness, and the neglect I witnessed. How could I fail to be impressed by the perfect forethought of the Kerala hosts? Am I inferring too much when I say that it is a sure sign of the renascence of Kerala ?

Revival of Art is another sign of renascence. For Art is the irrepressible outlet for the creative energy that is released in renascence. Within a couple of days, I was at Kollengode. The Raja and the public of the place had assembled at the Raja's school to meet me. After my speech, the music teacher gave a demonstration of *Kathakali*. The Raja was explaining to me the significance of this ancient Art of Kerala and of its recent revival. I remarked that the artist was only repeating the stereotyped rendering of Puranic themes. The Raja said that any current thought could be rendered with equal effect, and as a demonstration he asked the artist to render the last few sentences of my speech which formed a peroration expressing sentiments like, "I trust that before my next visit to Kollengode, there will be a public Library here, that we shall meet, not at the school but at the public library, that the public library will have become the hub of all the social activities of the locality, that the public library will have books in Malayalam on every conceivable form of current thought, that every reader of Kollengode will have his books, that every book in the public library will find its reader and the library will be manned by a band of enthusiastic, well-trained, well paid librarians who will save the time of the reader by serving each reader with his books exactly and expeditiously .... The music teacher did not know English, and the above idea had therefore to be translated to him in Malayalam by the Headmaster. Within a trice he rendered it into the gesture language of *Kathakali* so effectively that it elicited a round of cheers from the audience, which my peroration in words had failed to do! That showed that there was a real revival of *Kathakali*, that that ancient Art had come back to life and that Kerala herself was entering into a vigorous new life. A few days later, Madhuravanam took me to the *Kalakshethra*, the *Kathakali* school at Trichur. There I met the Head Teacher, a man who was said to be nearing seventy. But the perfect form and symmetry of his body, its healthy condition, and the shining, virile state of his skin did not need to be hidden and dressed up with clothes of any kind. With his bare body, folded hands, and *mundu* which covered up only from the waist to the knees, and above all with his healthy, pearl-white teeth, which even you young men cannot claim to possess, he impressed me as the very embodiment of renascence —nay, as a solitary link that connected the last crest of Kerala Culture which should have occured centuries ago with the new crest which was taking shape as a result of the renascence.

Another form of Art whose revival is a sign of Kerala renascence is the *Ottamthullal*. I saw a demonstration of it for the first time in one of the elementary schools I visited at Cannanore. That very night, we had passed through some villages visiting their libraries. We arrived at last at Chirakkal. It was already ten ; and yet the people had gathered in large numbers. After my speech, they gave me a demonstration of *Ottamthullal*, by the village folk. It was so full of life and vigour

[At this stage Mr. Warier of the College

of mining and Metallurgy gave a demonstration of Ottamthullal with the usual dress and musical accompaniments, which enlivened the meeting.]

Another sign of the renascence is the revival of poetry. It is a good augury that the sons of Kerala, who had had their education in western countries and through western languages, are coming back to Malayalam as their natural means of poetic expression. As we were motoring between Alwaye and Trichur, Madhuravanam read to me an exquisite piece, "*Mambazham*" by a young graduate studying in the Teachers' College. Its directness, speed, depth, economy, and effect revealed at once the renascence of Kerala that it symbolised. Later, in the early hours of the night, our train was pulled up at a wayside station for nearly half an hour. To remove the tedium, Mr. Madhuravanam read to me in a musical tone a poem by the Principal of the Maharaja's College of Ernakulam. The language was melodious, but the theme was somewhat subtle. A number of passengers—mostly of the working class—waiting on the platform spontaneously surrounded our carriage to listen to the poem. I asked these country folk what they understood and what they enjoyed. The reply I got made me realise how wonderfully the spirit of renascence was penetrating even into the lowest strata of Kerala community.

In this trip, I also met that octogenarian harbinger of Kerala renascence—the poet Vallathol—at his residence which is on the way from Desamangalam to Shoranur. His geniality, mental alertness, and range of knowledge were amazing. While at dinner, I said that he was the second great man of letters that I had seen intimately. He asked me who the other was. As he did not know English, I thought he might not follow what I said, and began in a round about way that I met a man of letters in London and that his name might have no meaning to him "Who was he?": he insisted. "Conan Doyle", I replied. The immediate sign of his assimilation was his uttering amidst hilarions laughter, "Detective, Detective".

Another sign of renascence is the extent to which the masses respond to modern life. I saw a large measure of this in the village libraries we visited in the early hours of the night. We found those libraries thronged with illiterates. They came to listen to the reading of books and newspapers. They followed the progress of the war with keen interest; they asked for commercial information: they complained of lack of books in Malayalam in the Arts and Crafts they practised. They pleaded with me and with Madhuravanam to induce the publishers at Calicut to publish up to date books on weaving, utilisation of the parts of the cocoanut palm, on a world market for their produce, and similar subjects. They had given up dependance on traditional knowledge They wanted to keep themselves informed of the latest practices and inventions; they were really thirsting for new knowledge.

Another sign of renascence is the degree of incidence of orderliness, self-control, and response to organised work. When I had to preside over the Chirakkal Teachers' Conference, I saw unmistakable signs of this. On my way to the place of the Conference, which was some five miles from Taliparamba Road station, I was guesting in a house on the roadside. Early in the morning I was attracted by a marching song heard from a distance. After a few minutes, I found hundreds of teachers marching in fours towards the place

of the Conference. The discipline which pervaded this march was seen even in greater intensity in the Conference hall The thorough grasp which the average teacher had of the problems of educational polity was re-assuring. They told me how they were able to get their grievances redressed at the hands of a hostile and unsympathetic department by their concerted action and solidarity.

When I say all these good things about Kerala, don't think that I am flattering you. Kerala is not an exception. The wave of renascence is surging throughout the country. I found a similar awakening and similar signs of renascence in the Maharatta country which I visited in December 1944.

This University itself cannot long escape its incidence. Indifference, lethargy, lack of interest, absence of application and avoidance of hard work will all melt away when we get bathed by the new wave of renascence.

Life is simpler, more irresponsible, and less arduous, when a community is in a state of coma, and is looked after by another. It can no longer be so when it gets revived and seeks to live on its own initiative and resource. Two generations ago, the responsibility of the sons of the soil ended with being efficient subordinates; it was not allowed them to reach the level of leadership. Sporadic attempts to reach that level and to be self-dependent were checkmated by the clever alien by setting one community against another; the wings of those who dared to fly ahead were clipped, by fair means or foul; mutual acrimination was induced to kill out mutual co-operation.

From now on we must shake up the tempo we developed in that atmoshere. We must live together, work together, and grow together; we must acquire, develope, and disseminate knowledge; we must become active, awake, and creative. We must—one and all of us—cultivate that alertness, skill, and untiring industry which are necessary to lift us on the crest of the wave of renascence which has begun to sweep over India.

MAY GOD EQUIP US FOR IT!

കാളിയമർദ്ദനം.

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്.)

ഗണപതി ഗുണനിധി തുണനിന്നീടണം, വിഘ്നം
തൃണമായീടണം പാദം വണങ്ങീടുന്നേൻ.
തിരപോലെ വരവാണി വരണം നിൻ കരുണയാൽ
സരസ്വതി! ശരണം നിൻ ചരണമമ്മേ!
നന്ദചിത്താനന്ദകരൻ, വൃന്ദാരക വൃന്ദാർച്ചിതൻ,
സുന്ദരൻ മുകുന്ദൻ, വ്രജസുന്ദരീകാന്തൻ
കൂടുമിമ്പമോടുമുന്നം കാടുകളിൽ മാടുമേച്ചു
പാടിയാടിച്ചാടിലീലയോടു വാഴുമ്പോൾ
ഓളംവെട്ടിത്താളംതല്ലി മേളം കൂട്ടും കാളിന്ദിയിൽ
കേളീരസാൽ നാളീകാക്ഷൻ നീളെച്ചെല്ലവേ,
ഒരുദിക്കിലിരുപുറം കരകളിൽ മരമെല്ലാം
പരം വാടി വരണ്ടങ്ങു കരിഞ്ഞുകണ്ടാൻ
പല പക്ഷികുലം നഭസ്ഥലംവിട്ടു ബലംകെട്ടു
വലഞ്ഞു ഭൂതലം തന്നിൽ മലന്നുകണ്ടാൻ
ഇതിനു സംഗതിയെന്തെന്നിതി തന്റെ മതികൊണ്ടു
മതിമാൻ ശ്രീപതിയോർത്താൻ ദിതിജവൈരി.
ഗരമുഗ്രതരം കക്കി പരദ്രോഹം പരത്തീടും
ഉരഗത്താൻ തിരക്കുള്ളിലിരുന്നീടുന്നു.
അരികത്തു ചരിക്കുന്ന ചരങ്ങളും കരയിലെ
മരങ്ങളും ഗരളത്താൽ കരിഞ്ഞീടുന്നു.
കേളികേട്ട കാളിയനാം കാളസർപ്പം കാളിന്ദിയിൽ
മേളിപ്പതു കോളല്ലെന്നാക്കാളമേഘാഭൻ
വരണ്ടൊരു മരമേറിക്കരുണാബ്ധി പരമാത്മാ
വുരഗത്തിൻ ശിരസ്സിൽ സത്വരം കുതിച്ചു-
ഹരിതന്റെ പരിശുദ്ധ ചരണം പെട്ടൊരാക്ഷണം
വരൾച്ചപോയ് മരം സുരുചിരം തഴച്ചു.
സർപ്പശായിച്ചിൽപ്പുമാൻതൻ തൃപ്പാദമാസ്സർപ്പമൂർദ്ധ്നി
കെല്പോടൂന്നിയർപ്പിക്കവേ സർപ്പമസ്സൂയ്യോ-

പടം താഴ്ത്തിയുടൻ മുങ്ങി, മടുവിൻെറയടിപററി.
പ്പെട്ടം ഭീതിയൊടുചിന്തിച്ചിടാൻ തുടങ്ങി.
"ഇടിവീണപടി വല്ലാതടി പററിപ്പൊടിയുന്നു
പടം, എൻെറയുടലെല്ലാം നടുങ്ങീടുന്നു.
മലയൊത്ത ശിലതാനോ, മലതാനോ, വലജിത്തിൻ
ബലമേറും കുലിശമോ, തലമേലയ്യോ.
ഞാനമരും സമാനം കണ്ടു വൈനതേയൻ താനണഞ്ഞോ
നൂനം മമ്മസ്ഥാനം കീറിട്ടീനനാക്കുവാൻ?
ഇരിക്കട്ടേ ശരിക്കിതു ധരിക്കാം ഞാൻ ഗരത്തീയ്യാൽ
അരികുള്ള കരുത്താകെക്കരിക്കാമിപ്പോൾ"
എന്നുരച്ചു മന്ദമൊട്ടുയന്നു നന്ദനന്ദനനാം
സുന്ദരനെച്ചെന്നു വാലാലൊന്നു വരിഞ്ഞു.
ചെറുംപടം പരത്തിയാപ്പരമൻെറ തിരുമെയ്യിൽ
ഗരംവഷിപ്പൊരു പല്ലാലരം ദംശിച്ചു.
നെടിയവാൽ പിടികൂടി കടിയൊന്നും പെടാപ്പടി
യുടൻഹരി പടത്തിന്മേൽ നടനംചെയ്തു.
തിത്തിത്തയ്യാ തിത്തയ്യാ എന്നിത്തരത്തിൽ നൃത്തംവെച്ചു
ഹസ്തമോങ്ങി പത്തിയിന്മേൽ കുത്തിനാൻ ശൌരി.
വലഞ്ഞു മെയ്യുലഞ്ഞേററം ബലമററാ ഖലസപ്പം
അലസനായ്ത്തലതാഴ്ത്തിച്ചലനം നിർത്തി.
ഉടലനക്കീടുവാനും പടമെടുത്തിടുവാനും
കടിപ്പാനും മിടുക്കില്ലാതടങ്ങിസപ്പം.
ഗരം ചിന്നിവരുംവായാൽ നുരചേരുന്നൊരു നിണം
ചൊരിയുന്നോരുരഗത്തോടുരച്ചു കണ്ണൻ.
"പരദ്രോഹപരനാകുമുരഗമേ! ചിരം, നിയ്യി
ത്തരം ജീവിനിരകൾക്കു മരണം ചേർത്തു.
എത്രമത്ത്യ, രെത്രഗോക്ക, ളെത്രപക്ഷി, യെത്രവൃക്ഷം
എത്രനാളായെത്രനാശ മത്രനീ ചെയ്തു.
ഇന്നുനിന്നെക്കൊന്നു ജീവിവൃന്ദത്തിനാനന്ദംനല്കാം
വന്നുനിണക്കിന്നുമൃത്യു വെന്നുധരിക്ക.

ഖലന്മാരെക്കൊലചെയ്തീ യുലകത്തെ നിലനിത്താൻ
ബലവാന്മാർ ചിലരുണ്ടാം ഖലസപ്പമേ!
അക്കഥററീയോക്കായ്ക്കയാലിക്കാലം നിൻചാക്കട്ടെത്തു
വക്കാണിക്കാ നൃക്കെന്തുള്ള മൂർഖനാഗമേ!''
ഗിരമേവ മുരയെയ്ത്തു കരമോങ്ങിപ്പരംധാമൻ
ഉരഗത്തിൽ ശിരസ്സിന്മേൽ തരസാ തല്ലി.
ജീവേശൻെറ ജീവൻപോമെന്നേവം കണ്ടുരംപ്പൂവിൻഭീതി
താവിസ്ത്രീകൾ കേവലൻെറ കാൽവണങ്ങിനാർ.
ഉരചെയ്താർ വരദ! ശ്രീധര! നിൻെറ ചരണാബ്ജം
ശരണമിങ്ങൊരുവരം തരണം നാഥ!
ഭർത്തൃദുഃഖ മെത്തിക്കാതെ കാത്തീടേണമാത്തകരംനിൻ
കാൽത്താർകൂപ്പി പ്രാത്ഥിക്കുന്നു നിത്യകല്യാണ!
സതികൾക്കു പതിപോയാ ലതിൽപിന്നെ ക്ഷിതിയിതിൽ
സ്ഥിതിയുണ്ടോ ഗതിയുണ്ടോ ദിതിജാന്തക!
മരണംവിട്ടൊരുശിക്ഷ യുരഗേന്ദ്രന്നരുളേണം
കരുണാബ്ധേ! പരമാത്മൻ! ഹരേ! കേശവ!
തിരുവടിയുരഗത്തിൻ ശിരസ്സിലേ റെറാരാക്ഷണം
തെരുതെരെ ദുരിതങ്ങൾ കരിഞ്ഞില്ലല്ലി?
വണക്കംപൂണ്ടുണത്തിച്ച ഫണീനല്ലാർ മണികളിൽ
ഗ്ഗുണംകണ്ടു ഘൃണപൂണ്ടു ഫണിശയനൻ
ഉരിയാടി ''ശരി,യിവൻ മരിക്കില്ലാ, ധരിക്കുവിൻ
പരദ്രോഹം വരുത്താതെയിരിക്കുന്നാകിൽ.
സതികൾക്കു പതിയായാൽ പതിതനും ക്ഷതിനീങ്ങി
ഗ്ഗതിനന്നാമിതിനിപ്പോളിതു ദൃഷ്ടാന്തം
നില്ലേണ്ടാനീ വെക്കമായിട്ടിക്കുവിട്ടുപോയ്ക്കൊള്ളേണം
മൂർഖഭാവംപോക്കിയാഴിക്കക്കരെപ്പാക്കാം.
വരുമെൻെറ ഗരുഡനെന്നൊരുഭയം കരുതേണ്ടാ
ശിരസ്സിലെൻതിരുവടി ധരിക്കുന്നുനീ''
കരുണാബ്ധിയരുളിയ ഗിരംകേട്ടിട്ടുരഗേന്ദ്രൻ
ശിരസാത്തച്ചരണങ്ങൾ തരസാകൂപ്പി

അമ്പാൎന്നീടും തമ്പുരാനേ! പാമ്പിലുമുറംക്കാമ്പലിയും
നിമ്പാദംഞാൻ കുമ്പിടുന്നേൻ കമ്പമെന്നിയേ
തൽപ്രസാദാൽ ചിൽപ്പുമാനേ! സൎപ്പമാമെൻ ദൎപ്പംമാറി
അപ്രമേയ! മല്പാപങ്ങളിപ്പോൾ ശമിച്ചു
ഹരേ! നിൻെറതിരുവടി കരളിങ്കൽ സ്മരിച്ചിനി
പരിശുദ്ധി വരുംവണ്ണം ചരിച്ചുകൊള്ളാം
പൂൎണ്ണകാരുണ്യാൎണ്ണവ! കാർവൎണ്ണ! മമദണ്ഡംകട
ക്കണ്ണയച്ചു തൂൎണ്ണംനീക്കിപ്പുണ്യമേകണേ"
ഫണംതാഴ്ത്തിപ്പണിയുന്ന ഫണീന്ദ്രനിൽ ഘൃണപൂണ്ടാ
ക്ഷണം ലക്ഷ്മീമണവാളനനുഗ്രഹിച്ചു
ഉത്തമപാദത്തിൽ നാഗസാദ്ധ്വികൾ സദ്രത്നങ്ങളും
വസ്ത്രങ്ങളും ചിത്തഭക്തിയൊത്തങ്ങൎപ്പിച്ചു
അല്ലലിനിയില്ലെന്നോതി മല്ലവൈരിയെല്ലാമേററാൻ
ഉല്ലാസംപൂണ്ടെല്ലാവരും മെല്ലെമറഞ്ഞാർ
കഷ്ടം! മഹാകഷ്ടം! സൎപ്പദഷ്ടനായാനിഷ്ടനെന്നായ്
ഇഷ്ടന്മാരാം കുട്ടിഗ്ഗോപർ ഗോഷ്ഠംപ്രാപിച്ചു
ഞെട്ടിനന്ദൻ കുട്ടികളെക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടങ്ങോട്ടുമായി
കാട്ടിൽച്ചെന്നാ നിഷ്ടപുത്രാനിഷ്ടശങ്കയാ
നന്ദനങ്ങു ചെന്നനേരം മന്ദസ്മിതമൊന്നുതൂകി
സുന്ദരൻ മുകുന്ദൻ ഭയമൊന്നുമില്ലെന്നാൻ
"ഉണ്ണി!യെൻെറ കണ്ണിലുണ്ണി! കണ്ണ! മുകിൽവൎണ്ണ! നീയീ
വണ്ണം മനോദണ്ഡം ചേൎക്കാനെണ്ണംകൊള്ളാമോ?"
എന്നുരച്ചു നന്ദഗോപൻ നന്ദനനോടൊന്നിച്ചങ്ങു
ചെന്നുതൻെറ മന്ദിരത്തിൽ നന്ദ്യാവസിച്ചാൻ
കൊച്ചനാകുമച്യുതൻെറ യിച്ചരിത്രമുച്ചരിച്ചാൽ
മെച്ചമായോരുച്ചസ്ഥാനം നിശ്ചയം കിട്ടും.

ന്യായാധിപതി,
പി. ജി. രാമയ്യർ.

ON HINDU TEMPLES

By
K. CHANDRASEKHARA PAI,
(old boy)

Who has not felt his spirit surge up while inside a Hindu temple, waiting for the '*Prasadam*'? The tinkling of the holy bells, the chanting of the manthras, the dim lamps in the shrine, the image of the deity itself all help to stir up a religious feeling in us, and we bow down to the invisible power we call God, rendered spiritually feelable for a while. Such is the charm of the temple. Even the most obstinate atheist is shaken when inside a temple.

We shall try to see how temples evoke such a feeling in us and how far they succeed in their spiritual and aesthetic intent.

Percy Brown observes: "Ideals may be supplied to art by a small school or society or by a race or country. Or they may come from a deeper source still, human nature, or the subconscious life which lies at the roots of human nature. If the ideals are narrow and local, the art works for a clique or coterie. If they are broad and thoroughly human, the art works for a nation, or for the whole human race." India has left us a rich legacy of idealism and art which is the true exposition of the human spirit.

Civilizations like those of Egypt, Knossos, Greece, Rome, and Carthage have come into being, flourished, and faded away. In India alone can we find a continuity of culture handed down from generation to generation from the time of the Aryans. The only other country which still has an ancient culture is our sister China. This shows how true is Percy Brown's statement quoted above.

This continuity of Indian culture is due to the striving to express the spirit or soul in clear and lofty thought. One mode of this expression is architecture or "Silpakala". In India, this is mainly employed in the building of temples; *Tantrasamuccaya* and *Silparatna* are two of the ancient treatises on this subject. The origin of temples is still a matter of debate; many theories like the mound and grave theory, the car theory, and also theories of Greco-Roman influence and Buddist influence have been launched.

We shall try to see how far Indian temples have achieved their object. God who is omnipresent has for his chief abode the human body. The Upanishads say: "The human body is the temple of God." Ancient architects tried to symbolise the human body in temples, and the soul, in the Idol. Some philosophers are of opinion that worship of God through idols is not necessary, but when we probe deeply into the matter we can see that the abstract power which is God cannot be meditated upon in formless negation. Neither can the spirit have power without the physical, nor the physical any attraction without the spirit.

We have already found that temples are the symbolic representation of the human form made sacred by the soul. Man's form is made up of several limbs and organs of varying shapes and functions; so also the

temple has several parts. In spite of the diversity in shape and function, all these limbs together form a perfect unity; removal of any of them leaves a gaping wound. Similarly, to destroy any part of the temple would leave a void; with all the parts put together in their proper places, we get a piece of architecture revelling in perfection and beauty and significance.

To enhance the richness of this symbolism, the ancient architects named these different parts of the temple in accordance with corresponding sections of the human body. The top-most part of the temple is called *Sikha* which literally means the tuft on the head of a man. Then comes the '*Sikhara*' the head which has the '*Sikha*'. Also there are parts which are called '*Paduka*', '*Pada*', '*Jangha*', '*Uru*', '*Kati*', '*Kukshi*'. '*Parsva*', '*Gala*', '*Kandhara*', '*Kantha*', '*Sira*', '*Sirsa*', '*Murdha*', '*Mastaka*' '*Mukha*', '*Vakthra*', '*Karna*', '*Nasika*', etc., etc. Just as a man is distinguished from another chiefly by the features of his face, so also can each temple be said to belong to a particular group from the '*Sikhara*' There is the square '*Sikhara*', the round '*sikhara*', and the faceted '*sikhara*', which respectively show that the temple belongs to the '*Nagara*', *Vesara*' or the '*Dravida*' type,

Now we come to the '*Prasada*' or the shrine. Just as the mansion of a king is called 'Prasada' or palace, the abode of the idol is also called 'Prasada', as it is here that the Ruler of the Universe is. The construction of this is peculiar. It is surrounded by high, thick walls, called '*Ganabhitti*' which keep the shrine in perpetual darkness only made dimly visible by the gloomy lamps— "dim, religious light." Of all the parts of the temple, here it is that the symbolism is richest. The Prasada itself is the symbolic representation of the universe, and the idol of God and his omnipresence. The darkness that dwells in the Prasada symbolically represents the eternal mystery that enshrouds the universe, and the dim light cannot but be the symbolic representation of the presence of the Divine Spirit. Can symbolism be made more beautiful?

Here and there, we find an abundance of ornamental decoration either in painting or in sculpture. Apart from the high skill of the artist, what do these decorations signify? They have their basis in Indian mythology; some of them depict horrible mythological figures, others are openly erotic. Why are these paintings and sculptures there? Apart from adding beauty to the temple, they stimulate the fancy of the pious and keep them spell-bound in the conception of the divinity of reality. Also, they suggest the infinitude of Divine power in contrast with the littleness of human achievements in symbolic forms. Many of these decorations depict the story of the 'Ramayana', the 'Mahabarata', and 'Sreekrishna Leela' and similar myths.

There are some writers who think that it is pitiable to have books on architecture which give specific rules and regulations to be followed in the construction of a temple. They add that "this kills originality on the part of the builder and gives us steriotyped architecture." Freedom is but the power to do what one likes within certain bounds. Freedom without these limits, is not desirable; it would only end in licence

There are some other thinkers who

say there is only physical beauty in Indian architecture; they are not prepared to admit the spiritual achievements of it. Against these thinkers, I warn the reader. Have there any where been spiritual and physical qualities so harmoniously blended together that it is quite impossible to say where the one ends and the other begins ?

MOONLIGHT

— UNNIKRISHNA MENON (S. I.)

ചെറുകഥ.

"അഭിമുഖഭാഷണം"

ആ പുകഴ്ന്ന പത്രത്തിൻെറ പ്രത്യേക ലേഖകൻ ഒരു അഭിമുഖഭാഷണത്തിന്നു വീട്ടിൽ വരും. ഞാൻ എന്താണ് അയാൾക്ക് ഇരിയ്ക്കാൻ കൊടുക്കുക? ഒരു കീറിപ്പൊളിഞ്ഞ പായയുണ്ട്: ഞങ്ങൾ ഇരിയ്ക്കാനും കിടക്കാനും ഉപയോഗിക്കുന്നതു; ഛേ! അതെത്ര പോരായ്മയാണ്? പിന്നെ ഒരു നാല്ക്കാലിയുണ്ട്—എണ്ണയും ചളിയും പൂപ്പും പിടിച്ച് തൊട്ടാൽ ഒട്ടുന്നൊരു മരപ്പലക. അതു വയ്യതന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിന്ന് സംശയിക്കണം. ഉടനെ ഫർണീച്ചർ വർക്സിൽ ചെന്നു, രണ്ടു കസാല വാങ്ങിയേക്കാം. ഏതായാലും ചെലവുതന്നെ.

നേരം വെളുക്കാറായി. അന്നു ഓഫീസിൽ ജോലിത്തിരക്ക് അധികമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടുമൂന്നു കമ്പികളെ കവറിലിട്ട്, മേൽവിലാസമെഴുതി, കൊടുത്തയക്കാനുള്ളു. കുതിരപ്പന്തയത്തിൽ ജയിച്ച്, പതിനേഴായിരം ഉറപ്പിക നേടിയതിന്നുള്ള ഒരനുമോദനം; കൊപ്പരയുടേയും വെളിച്ചണ്ണയുടേയും നിലവാരക്കുറിപ്പു; 'താടപ്പള്ളി ഗുഡ'ൗൺ'ിൽ നിന്നു—ആയിരം ചാക്ക് അരി കയററി അയച്ചതിന്ന് കലക്ക്ടർക്കുള്ള റിപ്പോർട്ട്; ഇങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നെണ്ണം മാത്രം. അതെല്ലാം വേഗം അയച്ചുകഴിഞ്ഞു, ഒരിറൻ കടൽക്കാററ് കരയിലേക്ക് അടിച്ചു. അതു തട്ടി എൻെറ ദേഹമാസകലം പൊട്ടിത്തരിച്ചു; ഉറക്കമൊഴിച്ചു പോള വീങ്ങിയ എൻെറ കണ്ണുകൾ താനേ അടഞ്ഞു. ഞാനൊന്നു മയങ്ങി.

"അതല്ല സാർ, നിങ്ങൾക്കുമുണ്ടൊരു കമ്പി", ഖാദർ, ഞങ്ങളുടെ ബോയ്‌പ്യൂൺ, അതെൻെറ നേക്ക് നീട്ടി. സംഭ്രമമടക്കി, ഞാനതു വായിച്ചു; വീണ്ടും വായിച്ചു; ഒരിയ്ക്കൽകൂടി.

"അനുമോദനം. 370ൽ ഒന്നാം സമ്മാനം. 14000ക. ഡ്രാഫ്ട് അയക്കുന്നു."

എനിക്കു അതു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പതിന്നാലായിരം ഉറപ്പിക! എനിയ്ക്കോ? ഏയ്! അതൊരിക്കലും ഉണ്ടാവില്ല. എൻെറ ഉത്തരങ്ങൾ രണ്ടാമതൊരിക്കൽ തിരുത്തുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. പിന്നീട് എങ്ങനെ കിട്ടാനാണ്? പോരെങ്കിൽ, എൻെറ ആദ്യപരിശ്രമവും. പക്ഷെ, എനിക്ക് വിശ്വസിയ്ക്കുകയേ നിവ്വാഹമുള്ളു. വെള്ളച്ചുരുളിൽ അടിച്ചു, ആ കള്ളിയിട്ട ഫോറത്തിൽ ഒട്ടിച്ച ആ സജീവസന്ദേശം ഞാൻ വിരലുകൾകൊണ്ട് തിരുമ്മിനോക്കി, വിശ്വാസമുറപ്പിച്ചു. 'പുരുഷസ്യഭാഗ്യം', അല്ലാതെ എന്തു പറയാനാണ്!

"അതല്ല സാർ, ആ തീപ്പെട്ടിയൊന്നു കാണട്ടെ" ഖാദറുടെ ചോദ്യം എന്നെ വീണ്ടും ജാഗ്രത്തിലേക്ക് ആനയിച്ചു. "അസത്ത്, എപ്പോഴും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കണം"; അഭികാമ്യമായ ആ മനോഹരസ്വപ്നത്തിൽനിന്ന് എന്നെ മടക്കിവിളിച്ചതിന്നു ആ ചെക്കനെ ഞാൻ ശപിച്ചു. ക്ലോക്കിലേക്കു നോക്കി. നേരം അഞ്ചു മണി ആയിട്ടേയുള്ളു. ഇനിയും നീണ്ട രണ്ടു മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞേ അപ്പുകുട്ടൻ വരികയുള്ളു, എന്നെ ഒഴിവാക്കാൻ. അതുവരെ ഇങ്ങിനെ ഉറക്കം തൂങ്ങി സമയം കൊല്ലണം. ആവൂ, വല്ലാത്തൊരു ബുദ്ധിമുട്ട്!

സാധാരണപോലെ അപ്പുകുട്ടൻ ജോലിയ്ക്കുവന്നു—അര മണിക്കൂർ മുമ്പുതന്നെ. പണവും കണക്കുമെല്ലാം വേഗം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്ത്, ഞാൻ ഓഫീസു വിട്ടു.

പുറത്ത് മഴ ചാറുന്നുണ്ട്. കടലിൽനിന്ന് അടിച്ചുകയറുന്ന കാററ ഒരു വല്ലാത്ത ദുർഗ്ഗന്ധം പരത്തി. ഞാൻ അതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ഒരിടത്ത് കയ്യും കാലും നിവത്തി നീണ്ടു മലയ്ക്കാനുള്ള ബദ്ധപ്പാട് എൻെറ കാലടികൾക്ക് വേഗത കൂട്ടി. ഒരു കയ്യിൽ കുടയും, മററതിൽ ടോർച്ചുമേന്തി, ഒരു പോത്തിൻവണ്ടിപോലെ ആടിയാടി ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. പൂട്ടിയ്ക്കുന്നു പറച്ചുനടാൻ ഒരുക്കിയിട്ട കണ്ടംപോലെ ചളിപിളിയായ കോർട്ടുറോഡ്‌ പിന്നിടുന്നതുവരെ ഒരു കയ്യുകൊണ്ടു പൈജാമ പൊക്കിപ്പിടിക്കേണ്ടിവന്നു, ടോർച്ചിന് കക്ഷത്തിലേക്ക് സ്ഥലമാററം കൊടുത്തിട്ട്. എല്ലാവരും എന്നും ചെയ്യാറ

ള്ളതുപോലെ, മുനിസിപ്പാലിററിയെ ഞാൻ ശപിച്ചില്ല. നേരമറിച്ചു, അവരെന്തുകൊണ്ട്, കൂടുതൽ ഭക്ഷ്യോൽപാദനത്തിന്നുവേണ്ടി ഈ റോഡുകളിലെല്ലാം നെൽകൃഷി ചെയ്യുന്നില്ല, എന്നായിരുന്നു എൻെറ പരാതി.

അങ്ങിനെ നടക്കുമ്പോഠം ആ സ്വപ്നം എൻെറ സ്മൃതിപഥത്തിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞുകയറി. ഇലസ്ട്രേററഡ് വീക്കിലിയിലെ ചിത്രപ്രശ്നം അന്ന് ആദ്യമായി ഞാൻ പൂരിപ്പിച്ച് അയച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നും മോഹിച്ചിട്ടല്ല. വെറുതെ; ഒരു നേരംപോക്കിന്നുവേണ്ടി മാത്രം. വീട്ടിലെത്തട്ടെ. എൻെറ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനായ സ്നേഹിതനോടു ചോദിയ്ക്കാം. അയാഠം ആ സ്വപ്നമൊന്ന് അപഗ്രഥിച്ചു നോക്കട്ടെ. പക്ഷെ ആ ഉത്തരം ഇപ്പോഠം തന്നെ എനിയ്ക്കു് ഊഹിക്കാം: "അതൊരു ഇച്ഛാസ്വപ്നമാണ്", അയാഠം പറയും.

ഉടനെ എൻെറ ചിന്താഗതി പുതിയൊരു പന്ഥാവിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ചിലപ്പോഠം നമ്മുടെ മനസ്സ് വല്ലാത്തൊരു മട്ടിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുക. സ്വയം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു നവലോകത്തിൻെറ പഞ്ചവൽസരപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുമ്പോഠം പടിവാതിലിന്നുവേണ്ട ഇരുമ്പാണികളുടെ വലുപ്പംകൂടി മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചേ അതടങ്ങാറുള്ളു. അതെ. ഒന്നാം സമ്മാനം കിട്ടിയാൽ, ആ പത്രത്തിൻെറ പ്രത്യേക ലേഖകനുമായി നടക്കാനിരിക്കുന്ന "അഭിമുഖഭാഷണ"ത്തെപ്പററി ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഒരു ക്യാമറയുമേന്തി അയാഠം വീട്ടിൽ വരും.

"നിങ്ങഠംതന്നെയല്ലെ, മി. ചന്ദ്രശേഖരപൈ" അയാഠം ചോദിക്കും.

"അതെ. ഞാൻതന്നെ."

"ഇലസ്ട്രേററഡ് വീക്കിലിയുടെ പ്രത്യേക ലേഖകനാണ് ഞാൻ. ഇത്തവണ ഒന്നാം സമ്മാനം കിട്ടിയ ഭാഗ്യവാനായ താങ്കളെ അഭിനന്ദിക്കാൻ വേണ്ടി, എന്നെ ഇങ്ങോട്ടു പ്രത്യേകം അയച്ചതാണ്."

"വളരെ സന്തോഷം. ഇരിയ്ക്കൂ."

ഞാൻ എന്താണ് അയാഠക്ക് ഇരിയ്ക്കാൻ കൊടുക്കുക? ആ പ്രശ്നം ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്ക് എന്നെ വല്ലാതെ വലച്ചു. ആട്ടെ രണ്ടു പുതിയ കസാല വാങ്ങണം. അത്രയല്ലെയുള്ളു? ഏതായാലും, പതിന്നാലായിരം കിട്ടുന്നില്ലെ. ചെലവു ചെയ്യാൻ മടിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. ഈ വിഷമപ്രശ്നത്തിൻെറ പരിഹാരമാർഗ്ഗം തെളിഞ്ഞതോടെ, വീണ്ടും എൻെറ ചിന്തകഠം ചിറകുവിരുത്തി മേല്പോട്ടുയന്നു.

പണിക്കാരൻ ചെക്കൻ രാമനെ വിളിച്ചു രണ്ടു ചായ കൊണ്ടുവരാൻ കേളുനായരുടെ പീടികയിലേക്കു അയച്ചു, ഞാനും അയാളുടെ മുമ്പിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു.

കാലാവസ്ഥയേയും ഭക്ഷണക്ഷാമത്തേയും പററിയുള്ള പതിവനുസരിച്ച അഭിപ്രായവിനിമയം നടന്നു. "കൊ. മ." വിനെക്കുറിച്ചു ആ ലേഖകൻ ചിലതെല്ലാം ചോദിച്ചു. അതിന്നു മറുപടി പറയേണ്ടിവന്നപ്പോഠം എൻെറ മുഖം ലജ്ജകൊണ്ടു താണുപോയി.

പിന്നീട്, എൻെറ വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യതയെപ്പററിയും അയാഠം ചോദിച്ചു.

"രണ്ടുകൊല്ലംമുമ്പ് ഇൻടർമിഡിയററ പാസ്സായി. സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയുടെ പ്രാതികൂല്യം നിമിത്തം ബിരുദമെടുക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല."

"ഇപ്പോഠം താങ്കഠം എന്തുചെയ്യുന്നു?" അയാഠം തൻെറ ആവനാഴിയിൽനിന്നു മറെറാരു ചോദ്യം പുറത്തെടുത്തു.

"ടെലഗ്രാഫോഫീസിൽ ഒരു ഗുമസ്ഥനാണ്" ഞാൻ പ്രതിവചിച്ചു.

"അതു നിങ്ങഠംക്കു ഇഷ്ടമുള്ള ജോലിയാണോ?"

"ഇന്നു അത്രയൊന്നും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. എങ്കിലും ശമ്പളക്കമ്മീഷൻെറ ശിപാശി നടപ്പിൽ വരുമ്പോഠം വെറുപ്പില്ലാതെ പണിയെടുക്കാറാവും എന്നാണു കരുതുന്നതു്."

"വിശ്രമവേളകളെ എങ്ങിനെ വിനിയോഗിക്കുന്നു?" അതും അറിയണം ആ പത്രലേഖകന്നു.

"പുസ്തകങ്ങഠം വായിച്ചു രസിയ്ക്കും."

"ഏതുതരം പുസ്തകങ്ങഠം?"

"എല്ലാ തരവും."

"എന്നുവെച്ചാൽ?"

അത്യഗാധമായ തത്വചിന്തമുതൽ ഇങ്ങോട്ടു ഭരണിപ്പാട്ടുവരെയുള്ള പുസ്തകങ്ങഠം എല്ലാംതന്നെ—

മാർക്സിയൻ ഭൌതികവാദം, ഗാന്ധിയുടെ അഹിംസാസിദ്ധാന്തം, ഷേക്സ്പീയരുടെ നാടകങ്ങൾ; പോരെങ്കിൽ കെ. എം. എൻ. ചെട്ട്യാരുടെ പ്രഹസനങ്ങളും; ബയ്റനും ഷെല്ലിയും ഉള്ളൂരും ചങ്ങമ്പുഴയും ഒക്കെ. മനഃശാസ്ത്രവും കാമശാസ്ത്രവും ഒഴിച്ചുവിടാറില്ല. ഹെവലോക് എല്ലിസും ആഡ്ലരുമുൾപ്പെടെ എല്ലാവരുടേയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ”

ഇതൊന്നും പ്രത്യേക ലേഖകനു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങളിരിക്കുന്ന മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിലുള്ള മേശപ്പുറം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു, ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു, “അങ്ങോട്ടു ഒന്നു നോക്കു, ഏതെല്ലാം പുസ്തകങ്ങളാണ് അവിടെയുള്ളതെന്നു.” അയാളുടെ മുഖഭാവം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു; ഒരു സംശയഗ്രസ്തന്റെ മട്ടിൽ എന്നെ ഉററുനോക്കി. ഞാൻ വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. “ഞങ്ങൾ—എന്റെ സ്നേഹിതനും ഞാനും—അവിവാഹിതരാണു; അതുകൊണ്ട് ഉത്തരവാദചിന്തയില്ലാത്തവരും. മനസ്സിലായില്ലേ? അതാണീ വാസസ്ഥലം ഇങ്ങിനെ താറുമാറായി, തലകീഴായി, മാറാലയും പൊടിയും പുരണ്ടു കിടക്കുന്നതു്.”

“ഇലസ്ട്രേറഡ് വീക്‌ലിയിലുള്ള ചിത്രപ്രശ്നങ്ങളുമായി നിങ്ങളുടെ നാളിതുവരെയുള്ള ബന്ധം”?

“ഓഹോ, അതു സാരമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പറയാൻ തക്കവിധമൊന്നുമില്ല. ഞാനയക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ ഉത്തരമാണിതു്.”

“എന്തു്? ഇതിന്നുമുമ്പു നിങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നോ!” അയാൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു

“ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല,” ആ മേശപ്പുറത്തു അട്ടിമറിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പുസ്തകക്കൂമ്പാരത്തിൽനിന്നു ഞാൻ ഒരു നിഘണ്ടു തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു, ഏടുകൾ മറിച്ചു. അതിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടുമൂന്നു കടലാസ്സു തുണ്ടുകൾ പുറത്തേയ്ക്കെടുത്തു. “ഞാൻ പൂരിപ്പിച്ചതും പക്ഷെ, അയച്ചുകൊടുക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതുമായ ഉത്തരങ്ങളാണിവ.”

“ഉം...?”

“ഉത്തരം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടേണ്ട അവസാനദിവസം, അതെന്നും 23-ാംതിയ്യതിയാവും. അപ്പോഴേക്കു എന്റെ കൈയ്യിൽ പണമുണ്ടാവില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ.”

“അപ്പോൾ, ഉദ്യോഗമുണ്ടെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്; അവിവാഹിതനുമാണ്. എന്നിട്ടും....” ആ വാചകത്തിന്നു പൂർണ്ണവിരാമമിടാൻ സമയം കൊടുക്കാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു, “കിട്ടുന്ന ശമ്പളമെല്ലാം അഞ്ചാം തിയ്യതിക്കുമുമ്പുതന്നെ അങ്ങു ചെലവാകും. പിന്നീടു ബീഡിക്കുപോലും പൈസയുണ്ടാവില്ല”

ഒരു മിനുട്ടുനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദത. പിന്നേയും ഞാൻ തുടന്നു. “ഇനിമേലിൽ, സമ്മാനംകിട്ടിയ സ്ഥിതിക്കു്, നിങ്ങളുടെ ചിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ മുറയ്ക്കിങ്ങിനെ പൂരിപ്പിച്ചയക്കാൽ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു.”

തന്റെ പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ അയാൾക്കു എന്റെ “ഫോട്ടോ” എടുക്കണം. ആ പകൽ സ്വപ്നം ഇത്രത്തോളമായപ്പോൾ, യാഥാർത്ഥ്യബോധം എന്നെയൊന്നു പിടിച്ചു കുലുക്കി. ഫോട്ടോ എടുക്കുകയോ? ഞാനതിന്നു തയ്യാറില്ല. ഞാനറിയാതെതന്നെ, കയ്യിന്റെ പുറംകൊണ്ടു് മുഖം തടവിനോക്കി. രണ്ടു മൂന്നു ദിവസത്തെ വളച്ചയുള്ള താടി കുറേശ്ശെ ചൊറിയുന്നുണ്ടു്.

“ഹും. ശരിതന്നെ. ക്ഷൌരം ചെയ്യാറായിരിക്കുന്നു. ആവാം. വീട്ടിലെത്തട്ടെ.

റെയ്സരും ബ്ലെയിഡുമെല്ലാം തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു ക്ഷൌരം ചെയ്യാനുള്ള ക്ഷമയോ സന്നദ്ധതയോ വീടണഞ്ഞപ്പോൾ എനിയ്ക്കുണ്ടായില്ല. ഒരിടത്തു കിടന്നാൽ മതിയെന്നുതോന്നി. എന്നും എല്ലാസംഗതികളും ഇങ്ങിനെ മതിയോ? പോര; എന്തുചെയ്യാം? വിവാഹംചെയ്തു, ഒരു ഗൃഹലക്ഷ്മിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടായേ എല്ലാം ശരിയാവൂ.

“അല്ല, മി. പൈ ഒരു ബീഡി തരൂ,” എന്റെ ചങ്ങാതി ആവശ്യപ്പെട്ടു. “ഞാൻ വിവാഹിതനാവട്ടെ. അപ്പോൾ ബീഡിയും സിഗററുമെല്ലാം വേണ്ടത്ര തരാം.”

“അതെന്നാണാവോ?”

“ചിത്രപ്രശ്നത്തിൽ പതിനാലായിരം ഉറുപ്പിക സമ്മാനം കിട്ടും അപ്പോൾ.”

——നെല്ലായ, കെ. ഗംഗാധരൻ.
പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

TEA

By M. P. S. MENON

[A free translation of Mr. V. Sreedhara Menon's poem in Malayalam. The poet is widely known in our literary Circles as "Sree". I have changed the smooth old-world Keka metre into a more irregular English Form.]

The Gods may praise ambrosia, the Sage
Of old exalt the Soma's juice,
Omar may sing of wine the heady rage—
For me, the golden drops that sluice
Down lowly, harassed souls,— Oh Tea,
" The cup that cheers "!

The hills that gave us spices gave us Thee!
The sun did lend thee warmth and life;
The moon, soul-cooling freshness; fragrance free
Thou did'st imbibe from wild blooms rife
To comfort us;—nor leaf nor flow'r
Like unto Thee!

Set out the cups! Fill up the golden flow,
Life-giving beverage divine!
Kiss, Friend, this fluid full of peace aglow,
Let wit flow out, let wonder shine
And surge, and fill your hearts with joy!
Set out the cups!

Come, let this golden balm so like soul-peace
Console the love-lorn swain, inspire
The seeker after words: he who doth please
Thee, mountain-maid, hath salve and fire,
Solace in woe, creative gush,
All-giving Muse!

To him the dark world shines as doth a reach
Of woods in holy, sweetest dawn;
Dull tongues flash out in facile golden speech,
Hard hearts gush out the honey drawn
Of Mercy: fill the divine Juice
The good adore!

At parting day, let all together sing:
"Consoler of the weary soul,
Oh, tender shoot of widest good-will, bring
Us poesy, and sweeten labour's goal,—
Flourish, oh fragrant leaf divine,
To bless us all"!

INDEPENDENCE DAY:
COLLEGE CELEBRATIONS

The Blind Beggar and his Daughter
[Fancy Dress,
K. C. Anujan Raja and
Jairam Panicker (J. I.)]

Photograph—
by Vijayaraghavan (J I.)

Before the Flag-staff

Photograph—
by Hari Sankar Rao (J. I.)

Rice Distribution

Photograph—
by Hari Sankar Rao (J. I.)

UNIVERSITY LIBRARY
10 APR 1952

— നമ്മുടെ സാഹിത്യം —

പണ്ടൊരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു: പടച്ചട്ടയണിഞ്ഞു പടവാളും പിടിച്ചു ചുരികയുമായി പോർക്കളത്തിലേക്കു പാഞ്ഞ ഒതേനൻേറയും മററും ഗാനങ്ങൾ പാടി തികച്ചും ജനകീയമായി കേരളസാഹിതി വളന്ന കാലം. സംസ്കൃതത്തിൻെറ ആക്രമണത്തോടുകൂടി പ്രാകൃതത്തിൻെറ മേൽ സംസ്കൃതം ആധിപത്യം നേടിയതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഭാഷയും സംസ്കൃതത്തിന്നും ആ സംസ്കാരത്തിന്നും അടിപെട്ടു. പിന്നീടു ആ ഫ്യൂഡൽ ജിവിതരീതിയുടെ കീഴിൽ, ആ ജന്മിത്വസംസ്കാരത്തിൻെറ കീഴിൽ നമ്മുടെ ഭാഷ വളന്നു. കേരളത്തിലെ മഞ്ഞണിഞ്ഞ മാമലകളും, പച്ചപിടിച്ച പുഞ്ചപ്പാടങ്ങളും കൈവിട്ടു, അരമനകളും കോവിലകങ്ങളും കൈവരിക്കുവാൻ സാഹിതി നിർബ്ബദ്ധയായി. സമുദായത്തിലെ മേലെക്കിടയിലുള്ള ഒരുപിടി വ്യക്തികളുടെ കൈപ്പിടിയിൽ, അവരുടെ ആനന്ദത്തിന്നും ഉന്മേഷത്തിന്നുംവേണ്ടി ചതുരംഗക്കരുക്കളോടും ദാസിയാട്ടക്കാരോടുമൊപ്പം സാഹിത്യവും സ്ഥലംപിടിച്ചു. പൊതുവിൽ ഒരു വിഷയമൊന്നുമില്ലാതെ കാളിദാസനും വാല്മീകിയും രചിച്ച അതേകൃതികൾ മലയാളത്തിലേക്കു പകത്തി വേറെ വേറെ ചട്ടക്കൂടുകളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു പിന്നത്തെ കവനകല. ചെങ്കോലിൻെറ തിരുതാളിൽ, ഒന്നുരണ്ടും സ്തുതിഗീതങ്ങളുമായാൽ മുഴുവനുമായി. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനും കണ്ണശ്ശരാമായണകത്താവും എല്ലാം ഈ നിലതന്നെയാണ് തുടന്നതു്. ചന്ദ്രോത്സവവും രാമായണവും ഭാരതവുമെല്ലാം അന്നത്തെ ഫ്യൂഡൽപട്ടികയിലെ മേലേക്കിടയിലുള്ളവക്കു രസിക്കുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും വിമശകന്മാരും എല്ലാം അവരായിരുന്നതിനാൽ തല്ലും തടവുമെഴാതെ ഊണും തേവാരവുമായി അങ്ങിനെ പോയിരുന്ന ജീവിതത്തിൻെറ പ്രതിഫലനങ്ങളല്ലാത്ത സാഹിത്യകൃതികളൊന്നും അക്കാലത്തു രൂപമെടുത്തതുമില്ല. രാവിലെ കുളിയും, ഉച്ചയ്ക്കു മൂക്കുപിടിച്ചു സദ്യയും കഴിഞ്ഞു പത്നിയോടു സല്ലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ കാലത്തിൻെറ തൂലികകൊണ്ടായിരുന്നു വെണ്മണി പ്രഭൃതികളും കവിത രചിച്ചിരുന്നതു്.

ഈ നീണ്ട ചരിത്രത്തിന്നൊരു പ്രത്യാഘാതമുണ്ടായി. പ്രൊഫസ്സർ ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ ഒരിടത്തു പറഞ്ഞപോലെ "പുതിയ നാണ്യങ്ങൾക്കു പഴയ നാണ്യങ്ങൾ വഴി മാറിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു." പുതിയൊരു മാർഗ്ഗം സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. ജീവിതം പണ്ടത്തെക്കാൾ വളരെയേറെ പ്രശ്നകീർണ്ണമായതോടുകൂടി ജീവിതത്തിൻേറയും കാലത്തിൻേറയും പ്രതിഫലനമായ സാഹിത്യവും ജനതയുടെ ജീവിതരീതിയനുസരിച്ചു പുരോഗമിക്കേണ്ടതായി യുവസാഹിത്യകാരന്മാർ വാദിച്ചു. അതനുസരിച്ചു അവർ ജീവത്സാഹിത്യകൃതികൾ നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങി. സോവിയററ് റഷ്യയിൽനിന്നും വീശിയ ആ ജനകീയസാഹിത്യക്കാററ് കേരളത്തിൻെറ കോണുകളേയും തടവി. ഇതെല്ലാം ആസന്നമായ മാററത്തെ വളരെയധികം സഹായിച്ചു. കുററിപ്പുഴയുടെ ഭാഷയിൽ "ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു പാസ്പോർട്ട് കിട്ടുവാൻ സംസ്കൃതം വേണ്ടിയിരുന്ന" ആ കാലവും അതിൻെറ സംസ്കാരവും ഇങ്ങിനിവരാതവണ്ണം കേരളാന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും മാഞ്ഞു മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. പുതിയൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ അരുണോദയം സാഹിത്യവിഹായസ്സിൻെറ ചക്രവാളത്തിൽ പഴയരീതി അവസാനിക്കുമ്പോഴത്തെ അന്തിച്ചുകപ്പും പുതിയരീതിയുടെ തുടക്കത്തിലുള്ള പൊൻതുടുപ്പും വിളയാടിച്ചു. അതാണ് കേരളത്തിലെ പുരോഗമനസാഹിത്യം. മേൽപറഞ്ഞ നവോത്ഥാനത്തിൻെറ കീഴിൽ ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയും ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പും എല്ലാ യുവസാഹിത്യകാരന്മാരും അണിനിരന്നു.

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിലെ തത്വങ്ങളെന്തെല്ലാമാണ്? സാധാരണ ജീവിതത്തിലെ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളെ സാനുകമ്പം വിശദമാക്കി പരിഹാരമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകണം. വരാൻപോകുന്ന പുതിയ കാലത്തിൻെറ പിറപ്പിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ ജനതയെ തെയ്യാറാക്കണം. ഓരോ കൃതിയും കത്താവിൻെറ സ്വന്തം ജീവിതചഷകത്തിലെ മഷിയിൽ മുക്കിയെടുത്ത തൂലികകൊണ്ടായിരിക്കണം എഴുതപ്പെടുന്നതു്. സമുദായത്തിലെ ചളിനിറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളെ വെളിച്ചത്തിടണം.

പർദ്ദയുടെ പഴകിദ്രവിച്ച മാറാലയിൽ ഇന്നും ചില ദിക്കിൽ സ്ത്രീകളെ കുടുക്കിയിടാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്ത്രീത്വത്തിൻെറ എല്ലാ മധുരഭാഗങ്ങളും വാററിക്കുടിക്കുവാൻ തീരാത്ത ദാഹത്തോടെ കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങൾ ഇന്നും ഇന്നാട്ടിൽ പല്ലിളിച്ചു നിൽക്കുന്നുണ്ടു്. ആ കന്മതിൽക്കെട്ടിൻെറ അപ്പുറത്തു അവശരും അസ്വതന്ത്രരുമായ നിരവധി യുവതികളുടെ നീണ്ട നെടുവീർപ്പുകളാൽ നിറഞ്ഞ ഒരന്തരീക്ഷമാണുള്ളതു്. അജ്ഞതയുടെ അന്ധകാരത്തിൽ, വെളിച്ചം എത്തിനോക്കുമോ എന്നു

പേടിച്ച് നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിലെ വൈദികവൃന്ദം അവരുടെ അന്തഃപുരത്തടയ്ക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകളിൽ ഘോഷാവസ്ത്രം വലിച്ചു കേററുകയാണ്. അവരുടെ നാലുകെട്ടുകളിലും പടിഞ്ഞാററികളിലും ഉള്ള നരകദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ഓരോ കണ്ണീർപുഴയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളാണ്. സമുദായങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്തു തടിച്ചുവീർക്കുന്ന പള്ളികളും പാതിരിമാരും, അമ്പലങ്ങളും വൈദികന്മാരും ഇന്നുമിന്നാട്ടിൽനിന്നും പോയ്ക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇവിടത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും ഇവയെയൊക്കെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യാൻ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻെറ തൂലിക ശക്തമാകണം

ജീവിതത്തിൽ ഇന്നു നൂറുനൂറു അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുണ്ട്. ദാരിദ്ര്യവും സാംക്രമികരോഗങ്ങളും മനുഷ്യനെ ഇഞ്ചിഞ്ചായി നശിപ്പിക്കുന്നു. സമുദായനീതിയും ഭരണകൂടവും, മതവും പഴമയും എല്ലാം അവനെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി ദണ്ഡനനീതി നടത്തുകയാണ്. ഇതിന്നെല്ലാം പരിഹാരം കാണണം.

ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ ഇന്നത്തെ റിയലിസത്തെക്കുറിച്ചു രണ്ടുവാക്കു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ആംഗലഭാഷയിൽനിന്നായിരിക്കണം റിയലിസ്റ്റ്പ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർന്നത്. പക്ഷെ അവരുടെ റിയലിസ്റ്റ്പ്രസ്ഥാനം വളരെ മുന്നോട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടേതാകട്ടെ വളരെയധികമൊന്നും വളർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇതിൻെറ പേരിൽ റിയലിസ്റ്റ്പ്രസ്ഥാനത്തേയും ജീവത്സാഹിത്യത്തേയും ചിലർ അവഹേളിക്കുന്നുണ്ട്. റിയലിസമെന്നാൽ സമുദായത്തിലെ ദുഷിച്ച ഭാഗങ്ങളെ നഗ്നമായ രൂപത്തിൽ അങ്ങിനെ കാണിക്കുക മാത്രമാണ്—ജീവിതത്തിൽ നിരാശയും വെറുപ്പും ഉത്ഭവിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻ ചെയ്യുന്നത് എന്നവർ വാദിക്കുന്നു. സമുദായത്തിലെ ദുഷിച്ചു ദുർഗ്ഗന്ധമേറിയ ഭാഗങ്ങളെ നഗ്നമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം, അങ്ങിനെ ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികഘടനയിലും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിലും അറപ്പും വെറുപ്പും തോന്നിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഭാവിയിൽ ജനങ്ങൾക്കു ആശയും ആവേശവും പ്രകാശവും പ്രചോദനവും നൽകണമെന്നു മാത്രമേ ഇതിന്നർത്ഥമുള്ളു. ശരിയായ റിയലിസം അതുതന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരു മികച്ച പുരോഗമന റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരനായ മാക്സിം ഗോർക്കി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ പരിഷ്ക്കരിക്കേണ്ടതും, നശിപ്പിക്കേണ്ടതും മാറേണ്ടതുമായ ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തിലെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ഏതെന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തു അവ ആവശ്യമനുസരിച്ചു വിവരിക്കുന്നു എന്നാണ്. അതുകൊണ്ടു നിരാശാജനകമായ ചില കൃതികളുടെ പേരിൽ റിയലിസ്റ്റ്പ്രസ്ഥാനത്തേയും പുരോഗമനസാഹിത്യത്തേയും അവഹേളിക്കുന്നവർ അവരുടെ വാദഗതിയെ പുനരാലോചന ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ മുക്കിയെടുത്തതായിരിക്കണം കലാകാരൻെറ തൂലിക എന്നു പറയുമ്പോൾ കലാകാരനാകുന്ന വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൻെറ പരിധിയിൽനിന്നും വിട്ടുപോയ്ക്കൂടെന്നല്ല ഞാൻ അർത്ഥം കല്പിക്കുന്നത്. നേരെ മറിച്ചു അസംഭാവ്യതയ്ക്കും കൃത്രിമത്വത്തിന്നും ഇടം കൊടുക്കാതെ സാധാരണ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്നതോ കാണാവുന്നതോ കണ്ടതോ ആയ സംഭവങ്ങളായിരിക്കണം സാഹിത്യത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലം എന്നു മാത്രമേ വിവക്ഷയുള്ളു. റഷ്യൻ കവി ടോൾസ്റ്റോയ് 'ആത്മാർത്ഥത' എന്നതുകൊണ്ടും ഇതുതന്നെയാണ് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ്രണയഗീതങ്ങളേയും ഇന്നത്തെ സാഹിത്യത്തേയും കുറിച്ചു രണ്ടുവാക്കെങ്കിലും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ചുററുപാടുകൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ മദിരയുടെ മാദകത്വമല്ല. ചുടുകണ്ണുനീർ പ്രവാഹത്തിൻെറ തപ്തതയാണ് നമുക്കു കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സാമുദായികസാമ്പത്തികഘടനകൾ ദുഷിക്കലിൻെറ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ കവികളും കലാകാരന്മാരും മഞ്ഞണിഞ്ഞ മാമലകളുടെ അടിവാരത്തിൽ തളിർത്തു നില്ക്കുന്ന മരക്കൂട്ടത്തിൻെറ ചുവട്ടിൽ വിഹരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രണയചിത്രങ്ങൾ വരക്കാനാണോ തങ്ങളുടെ തൂലികകൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു? പ്രണയം, പ്രണയമെന്നുപറയുമ്പോൾ ചിലർ മോഹിതരാകാറുണ്ട്. ഒരു മഹാകവി തൻെറ ഒരു കൃതിയിൽ എഴുതിയിരിക്കയാണ്,

"കൊച്ചുമകളുടെരാഗവായ്പിൽ,
അച്ഛനമ്മമാക്കുമെന്തുതോന്നാൻ."

മാന്യമഹാകവേ ഞാനൊന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. തങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷകളും ആശകളുമർപ്പിച്ച് ആനന്ദവും അഭിമാനവും കേന്ദ്രീകരിച്ച് വാത്സല്യത്തോടു വളർത്തിവരുന്ന ആ കൊച്ചുമകളുടെ അനുരാഗത്തിൽ അച്ഛനമ്മമാക്ക് യാതൊരു തോന്നലുകളുമില്ലെന്നു പറയുന്നത് ഒട്ടൊക്കെ ആലോചിച്ചു വേണ്ടിയിരുന്നു. അനുരാഗപഥത്തിൽ അവർക്ക് അച്ഛനമ്മമാരുടെ കടിഞ്ഞാണിടലിൽ നിന്നും, നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാനധികാരമുണ്ടെങ്കിലും, മകളുടെ അനുരാഗ

ത്തിൻെറ മുന്നിൽ അവരെ നിർജ്ജീവമായ പാവകളാക്കിയത് സാഹസമായി. ഈ ആശയത്തിനെത്തന്നെ ആശാൻ "യുവജനഹൃദയം സ്വതന്ത്രമാണവരുടെ കാമ്യപരിഗ്രഹേച്ഛയിൽ" എന്നു എത്രയും ഭംഗിയായി രചിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

നമ്മുടെ മുന്നിൽ വെള്ളിവെളിച്ചം വിതറി പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു നവയുഗം ഉണ്ടു്. ഒരു വിപ്ലവത്തിന്നുള്ള ഒരുക്കക്കൂട്ടലുകളാണ് നാമിന്നെവിടേയും കാണുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ അപ്രകാരമുള്ള സമരസന്നദ്ധത നിറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ അതിൻെറ പ്രതിഫലനമായ സാഹിത്യത്തിലും അപ്രകാരംതന്നെ ആ വിപ്ലവമനഃസ്ഥിതിയും പുരോഗമനോത്സുകതയും പ്രതിഫലിക്കേണ്ടതും അതിന്നു ഉത്തേജനം നല്കേണ്ടതുമാണ്. 1917-ലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിന്നുമുമ്പു് മാക്സിം ഗോർക്കിയുടെ "മനുഷ്യപ്പുഴുക്കൾ" തൊട്ടു പുസ്തകങ്ങൾ അവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ ചുട്ടരക്തത്തിൽ ആവേശം കുത്തിവെച്ചപോലെ നമ്മുടെ സാഹിത്യ കൃതികളും അവയുടെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു —ജനാധിപത്യതത്വങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പുരോഗമനസാഹിത്യമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ പലരും നെററി ചുളിക്കാറുണ്ടു്; ഒന്നാമതായി സമുദായത്തിൻെറ മേലേക്കിടയിലുള്ളവർ അവർക്കു രസിക്കുവാനും അവരുടെ വികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തി ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുവാനും ഉള്ള ഒരുപകരണമല്ലാതായി സാഹിതി മാറുന്നതു, മറെറാരു ഭാഷയിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ജനാധിപത്യപരമായി കലാലോകം പുരോഗമിയ്ക്കുന്നതു് അവർക്കു് അസുഖദ്യോതകമാണ്. എന്നാൽ നാളത്തെ ലോകത്തിൻെറ നട്ടെല്ലുകൾ വിത്തപ്രതാപത്തിൻെറ മദമത്തതയിൽ കൂത്താടുന്ന ചുരുക്കം ചിലരല്ല, നേരെ മറിച്ചു യന്ത്രശാലകളിലുംവയലുകളിലും ചോര നീരാക്കി പണിയെടുക്കുന്ന ആയിരമായിരം പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളാണ്. അവരുടെ സമരത്തിൻെറ മുന്നേററമായി ഇന്നെവിടേയും, വമ്പിച്ച പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തട്ടിനീക്കിക്കൊണ്ടു മർദ്ദിതജനങ്ങളുടെ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ കൂടുതൽകൂടുതൽ വിപുലതരമായി വരികയാണ്. അതുപോലെതന്നെ ജനങ്ങളുടെ സാഹിത്യവും തടസ്സങ്ങളുടെ വൻചുഴികൾ തരണംചെയ്തു് ലക്ഷ്യം പ്രാപിയ്ക്കും.

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിൻെറ എതിർപ്പുകാരിൽ വേറൊരു വിഭാഗമാണു ചില പുരാതനസംസ്കാരക്കുത്തകക്കാർ. അവരുടെ ഭാവം ഭാരതീയസംസ്കാരമെല്ലാം അവരുടെ കമ്പോളത്തിലെ കരിഞ്ചന്തസ്സാമാനങ്ങളാണെന്നും, കാളിദാസനേയും എഴുത്തച്ഛനെയും വിട്ടു കേശവദേവിനേയും പൊൻകുന്നത്തേയും ബഷീറിനേയും പിന്തുടരുന്നതു തലതിരിഞ്ഞ താന്തോന്നിത്തമാണെന്നും ആണെന്നു തോന്നുന്നു. എൻെറ ഒരു പഴമക്കാരനായ സ്നേഹിതൻ ഒരിയ്ക്കൽ പറഞ്ഞു "ഇന്നത്തെ ചില ചീഞ്ഞ ദുഷിച്ച മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ-പണ്ടത്തെ ആ മലയാളകവികൾ എത്രകേമന്മാർ." പണ്ടത്തെ ഏതു പുസ്തകമാണു വായിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കൃതികളുടെ പേർ പറഞ്ഞു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പഴയ സംസ്കാരത്തിൻെറ തെളിഞ്ഞ തൻേറടം ഉടലെടുത്ത പുസ്തകങ്ങളൊ പുതിയ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ തലതിരിഞ്ഞ താന്തോന്നിത്തത്തിൻെറ ബഹിസ്ഫുരണമായ പുസ്തകങ്ങളോ ഒന്നുംതന്നെ വായിച്ചിട്ടില്ല. പല പഴയ സംസ്കാരദല്ലാളിമാരുടെയും കഥ ഇതുതന്നെയാണ്.

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെ എതിർക്കുന്ന വേറെ ചിലരുണ്ടു്. കല, കലയ്ക്കുവേണ്ടി, അഥവാ ആനന്ദസന്ദായകത്വത്തിന്നു വേണ്ടി മാത്രമാണെന്നാണവരുടെ വാദം. അതിന്നു കഞ്ചാവോ കറുപ്പോ ഉപകരിയ്ക്കും. ഈ ദുഷിച്ച അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും വമ്പിച്ച ഒരു പരിവർത്തനം തൊഴിലാളികൾക്കു്, അതായതു ഇന്നത്തെ ആവശ്യമായതുകൊണ്ടു് കാലത്തിന്നനുസരിച്ച കോലമുള്ള സാഹിത്യത്തിൻെറ ലക്ഷ്യം ആ പരിവർത്തനത്തിനെ അങ്ങേ അററം സഹായിയ്ക്കുയാണ്.

നമ്മുടെ സാഹിത്യം ഏതു പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും തട്ടി നീക്കിക്കൊണ്ടു ഒരു നൂതനയുഗത്തിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞുപോകുകയാണ്. പഴമപ്രിയന്മാരും പുതുമയെ വെറുക്കുന്നവരും എന്തുതന്നെ പിറുപിറുത്താലും അതാതിൻെറ പുരോഗമനപഥത്തിൽനിന്നു ഒരിഞ്ചുപോലും വ്യതിചലിയ്ക്കുകയില്ല. "പുല്ലിനും മരത്തിനുമൊപ്പമാണവകാശം" എന്നു പ്രഖ്യാപിയ്ക്കുന്നതും അകലെ അംബരതലത്തിലമരുന്ന താരങ്ങൾ അടിയിൽ കിടക്കുന്ന പൂഴിമണ്ണിനെ പരിഹസിയ്ക്കാത്തതും ആയ സ്ഥിതിസമത്വസമുദായത്തിലേയ്ക്കുള്ള ജൈത്രയാത്രയിൽ വിജയവൈജയിന്തകയുടെകീഴിൽ ഓരോ യുവസാഹിത്യകാരനും അണിനിരക്കുക. വരാൻപോകുന്ന പരിവർത്തനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ദൂരം കൂടുതൽ കുറയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഓരോ സാഹിത്യകാരനും തൻെറ പേനയിൽനിന്നു മുന്നുവീഴുന്ന ഓരോ അക്ഷരവും ചെലവഴിയ്ക്കുക. ആ അക്ഷരങ്ങൾ ഭാവിലോകത്തിൻെറ സമത്വാന്തരീക്ഷത്തെ കരതലത്തിലാക്കാനുള്ള സ്വപ്നസാമ്രാജ്യങ്ങളാണ്.

—രവിവർമ്മ, ആറാർ
(സീനിയർ ഇൻറർ.)

Psychology Misinterpreted

By
T. M. PNED
(Old Boy)

It is an ancient Greek belief that living is an art, and that the moralist is the critic of that art. Aristotle, an out-and-out moralist, remarks in his Poetics that if we wish to ascertain whether an act is or is not morally right, we must consider not merely the intrinsic quality of the act, but the person who does it, the person to whom it is done, the time, the means, the motive. These clauses put any rigid code of morality out of the question. So morality came to be questioned and criticised in due course by youth in its instinctive reaction against the conventional system of taboos, susperstitions, intolerances, and hypocrisies

Youth is fire, and it is not safe playing with fire. In their excited zeal to combat and defeat reactionary elements,young people often lose trace of reason, and in some cases even of the goal. Few free-thinkers on morality, trying to see the moral codes of society in their true proportion, could escape the magnifying influences of a morbid imagination. In this they were assisted and led astray largely by the misinterpreted and misunderstood writings of Freud, who attributed each and every action of man to Libido, the basic sexual instinct. These daring thinkers either did not realize or deliberately ignored the fact that, in trying to scale the realm of man's mind with pure sex, Freud was laying himself bare to that mistake which Marx committed when he tried to solve the social problems of the world in terms of the economics of pure class difference.

Another point which they overlooked was that the sense of morality changes not so much in our conception of what is right and wrong as in the place and prominence we assign to different virtues and vices.

Instead of reasoning these things out, young people found that the new theories of Freud furnished them with an excuse for their low standards of morality, and began to exploit it for their own ends. Their interest in Psychology became at once superficial and tendentious.

The need for the study of Psychology, especially that of sex, is becoming more and more stressed. But the young man's method of approach to that science is shattering the very ideals with which the study of it is recommended and encouraged.

According to Freud's theory all our actions can be attributed to the sexual instinct. I don't think this is necessarily so. His own followers (like Adler) have raised their voices in definite protest against this theory. Skipping the difference in view, and mistaking abnormal cases—which are largely the stuff of these books on Psychology—as ordinary and inevitable, these Pseudo-intellectuals put their heads into a morass of half-truth and misunderstood fact.

A classical instance is the question of pre-marital sexual experience. No one can deny the existence of sexual emotions in an adult mind. There are, I suppose, many who satisfy their instinctive desires,—but whether we are excused in yielding to those loud passions instead of emerging victorious over them with the help of self-control is a point which demands discussion. Let us admit that these feelings are inherent in every one of us. How far does this justify our indulgence? Do we tolerate a thief or a kleptomaniac on the score of inherent inclinations? We do not, because we know he has a responsibility to Society. Neither may we indulge loose sexual relationships-pre- or post-marital; it cannot be that, just because those under-currents of thoughts and passions are inherent in us, we have *carte-blanche* to be simian in life. The study of Psychology was not meant to promote caddish behaviour.

As for the cynical genius, who cares not even the proverbial two hoots for 'man-made society', who prefers to leave everything at the expense of his own not very commendable experience, and who shouts to decent men to go to hell,—we can only pray God to forgive him, for he does not know what he does

This brings to my mind another fallacy to become a complete genius, one need be a libertine;—especially to be a genius in art. It seems some Psychologist has propounded the theory that every form of art is but an outward expression of suppressed sexual feeling. Here is another case of twisting and distorting actual facts for one's own ends. Of course there have been Kalidasas and Byrons,—great poets and creative artists who did not care much for morality. But what puzzles me is, why their footsteps should be followed in these matters rather than those ot, say, Valmiki or Wordsworth. In the world of art there is no distinction of sex. People meet and get acquainted as artists there. It was not loose morality which made them famous poets and artists. On the contrary their fame gave a false prestige to their weak lives. Self-styled artists with a push from vanity misunderstood the error for the truth. An apt psychology bravoed them. The pity of the whole thing is that good artists, normal in their sex-relations, mistake this looseness for a sort of accomplishment and try to form decorative clandestine attachments;—a very grave and undesirable consequence of the misinterpretation of Psychology.

There is still another factor which contributes a good deal to these muddled ideas. People usually forget that, though a science, Psychology is not yet one with defined theories and clear-cut inferences like Chemistry or Biology. The beautiful saying of Newton that he felt like a child who had been picking a few pebbles on the shore of the great ocean of undiscovered truth is only too true of any psychologist, however great he may be. If I have to criticise the present standards and conventions of young people, it is not because I am against the study of psychology even of sex, but rather because students of the subject so easily lose sight of the ideals and practical purposes that ought to inspire study. They accept everyone of the latest theories without stopping to test them on virtue or even common sense, the final result being that many of our most important discoveries in the field of psychology tend to impurity of thought and action, though no one can doubt that their original aim was morality. Vain young people, influenced by the odious

opportunities of our new life, are bringing down psychology from its high pedestal of science into the pavements of cynicism and intellectual humbug.

Under the delusion that hole-and-corner sexual experiences are assets of fashion, these young aspirants go in search of them and where it is not possible, satisfy themselves by manufacturing them in a world of imagination. They study the type cases and experiences—mostly abnormal—dealt with in the books on the subject, imagine themselves in those very same predicaments, and then begin to write short stories of an autobiographical nature to parade them before their friends, who in turn look at them with wonder and admiration, because forbidden fruit is always very sweet. This is an instance where imagination is a curse, because it is more harmful to mental and physical health than the actual practice of vice. The sad truth is, the study of sex was advised to prevent this very same catastrophe.

The prominence which is now assigned to the study of the subject of sex will surely produce unhappiness in marriage, which is something very different from the condition pictured in books. Do you not agree with me that these deep-sea-divers in psychology are sure to miss the surface realities and beauties of life? One can only hope that the inherent instinct of man working vitally and beneficently in moulding moral life will lift us out of these deceptions into the paths of frank, unashamed virtue

"—തുന്നിച്ചുകൊണ്ടോരു വേഗം!"

—ശിവദാസമേനോൻ.

"ഇമ്മഴയത്തെനിക്കാവില്ല, പോകുവാൻ-—"

"—സലാം തരാം——!"

(മാരകാകളി.)

"അപ്പേട്ടനൊക്കെ കളിയാണ്, പ്ലീസ്സിതു-
തുന്നിച്ചു കൊണ്ടോരു വേഗം!,
'ദോക്കു, മറക്കൊല്ലെ, ഹൈപ്പ്ഫ വെപ്പിക്കാൻ,
പെപ്പിങ്ങു ബ്ലേക്കാ ഉ– ണേ — ബ്ലേക്ക്."
"ഇമ്മഴയത്തെനിക്കാവില്ല, പോകുവാൻ.
പോരെങ്കിൽ 'ഫീവറ'മുണ്ട്"
"എന്താട്ടോ,നാളെഞാൻകോളേജിൽപോകുന്ന-
തെന്തിട്ടാ പിന്നൊന്നു ചൊല്ലൂ"
"ആവോ; എനിക്കറിയേണ്ടതു നാളെനീ–
പോവേണ്ട ഞാനെന്തു വേണം!"
"ഞാൻ, കുടകൊണ്ടോന്നു തന്നേയ്ക്കാമപ്പേട്ടാ–
രാധയെ യിഷ്ടമില്ല ഉ–ല്ലേ?"
"ഇല്ല, വെരിസോറി എന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല-
ഞാനെന്താ, നിന്റെ സേർവൻടാ?"
"ഓഫീസിൽപോകുമ്പോഴേക്കുഞാൻഡ്രസ്സെല്ലാ–
മിസ്ത്രീക്കിട്ടസ്സലായ്‌വെക്കാം.
സൈക്കിളുംതുടച്ചുഞാൻ ജിൽജില്ലായ്‌മിന്നിയ്ക്കാം;
പെന്നിൽ മഷി നിറച്ചീടാം"
"വേണ്ടാ, സലാം തരാം നീ, നിന്റെ പാട്ടിന്നു
മിണ്ടാതെ പോകുന്നോ വേഗം;
കൊഞ്ചിക്കുഴയലും, പിത്തലാട്ടങ്ങളും
ഒന്നു മിന്നെന്നോടു വേണ്ടാ.
പൊല്ലാപ്പു, പുക്കാറത്തീവകയ്ക്കൊന്നിനും;
കില്ലില്ല ഞാനാളാകില്ലാ."
"ഉണ്ടൊരു ദേഷ്യമിന്നപ്പേട്ടനെ,ന്തു
കണ്ടിട്ടില്ലെന്നോടു മുൻപേ"

"ഹപ്പപ്പോ, പഞ്ചാരക്കട്ടയാണപ്പേട്ട-
നിപ്പോൾ നിനക്കല്ലേ–രാധേ."
"ആട്ടെ, ഞാൻ വെച്ചിട്ടുണ്ട്,പ്പേട്ടനെന്നോടും–
വല്ലതും ചോദിയ്ക്കാം–ആട്ടെ."
"ആട്ടുണ്ട–യങ്ങേലെ ലില്ലിയോടിന്നലെ–
ചൊല്ലിയതൊക്കെ ഞാൻ കേട്ടു"
"എന്തൊന്നാ കേട്ടത്, നട്ടാൽ പൊടിയ്ക്കാത്ത
പച്ചക്കളവല്ലെ, പച്ച"
" 'ഇപ്പൊന്നും, രാധയെക്കാണ്മാനേയില്ലല്ലോ–
അപ്പേട്ടനുമായ്‌ക്കളിയാ?........
'അയ്യയ്യേ–യാനീട്ടാന്തോട്ടിയെ ക്കൂനനെ–
നിയ്യാണെനിക്കു കണ്ടൂടാ–
ബ്ലൌസ്സൊന്നു തുന്നിക്കാൻ, നോട്സൊന്നു
വാങ്ങിക്കാൻ–
സേവ കൂടുന്നതുമാത്രം?........' "
"അല്ലല്ലാ ഞാൻ നേരം പോക്കു പറഞ്ഞതാ–
ണല്ലോ—മുഷിഞ്ഞുപോകല്ലെ
ബ്ലൌസിതാ, പാകത്തിനാണതു ശീലയും,
ജോറാകണേ–കോളർവേണം"
"കാര്യം ശരി ശരി, കാര്യങ്ങൾ നേടുവാൻ–
സേവ : പിന്ന'പ്പയോ—കുപ്പ'!
എന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല; ലില്ലിക്കുമുണ്ടല്ലോ
ശിന്നേട്ടൻ ചെന്നു ചോദിക്ക്.
നീയൊരു സുന്ദരി, ഞാനതിൽ കമ്പിളി;
നീ വിളവുള്ളവൾ, ഞാനോ?........
വേണ്ടാ, സലാം തരാം നീട്ടിവലിച്ചിതാ–
മിണ്ടാതെ പെയ്യോ നീ വേഗം"

—"കോഴിക്കോടൻ."
(പൂ. വി.)

On The Borders OF Burma.

By
M. K. KARUNAKARA MENON
(Junior Intermediate.)

[This youngster was in the army during the war-years and went through the gruelling experience of an ill-timed advance into Burma and an enforced retreat during the recent Japanese occupation. In this little article he tells us his experiences. Ed. Z. C. M.]

The common man sitting comfortably at home with his news-paper knows very little of one of the most tragic episodes in the whole history of world war No. 2—the retreat from Burma. I fear that at the time it happened the details were sedulously concealed from the public eye, as it was feared that an exposure of all the facts might tell upon the reputation for efficiency and military capacity of one of the leading nations of the world. Actually it was one of the greatest blunders that the British Army had ever committed. The retreat from Burma during the early months of 1942 will always remain a disgrace to British military skill.

One cannot but recollect with horror those days of panic and incredible suffering.

Propaganda is of course invaluable in war, but it cannot take the place of military skill and calculation: this is the lesson that we and the British learned in those hard days.

It happened that I was stationed in a camp at Dinapur in Assam at the time of the great catastrophe. Mysteriously, news came to us about the fall of Singapore, and of the Japanese advance into Burma. We in our camp felt a spasm of alarm and speculated a great deal on what was in store for us. The officer commanding our unit mobilised our men and kept himself busy detailing his various subordinates to different and mostly incomprehensible duties. Seriousness and anxiety played on every countenance. From sergeants to sweepers the unending question was, what should we be required to do? What can we do?

A series of conferences, warnings, and orders came, one after another. It was a time of mixed feelings for every body. The older men thought about their wives and families and new-born babies. The younger bachelors joked them about it all, but themselves looked so anxious that no one was deceived.

Nevertheless, there was some kind of enthusiasm among us. A day passed. Two days. Then the order came "Be prepared, pack up all belongings; tomorrow is D. day."

That meant that we were to start—nobody knew where. It was what was called a Top Secret.

At last the fateful hour came. Bidding good bye to the camp, we started marching.

Somehow the news came in that we were proceeding to Burma. Burma! —It was a terrible shock to everyone of us. We knew that the Japanese had captured Rangoon by this time. All the important ports were in their hands. That meant that we could not go by sea. In a day or two a Mule Company was attached to ours. They had to carry our equipment and food.

A murmur rose among our men: "Have we to cross the Naga Hills on foot, and enter Burma by land?" It was a horrible prospect. We had to

climb steep hills and keep on climbing for about two hundred miles. There were hardly any footpaths on the hills. But nothing can obstruct military operations. It was clear that we had to reach Tamu, an obscure village on the Eastern frontier within a week

Orders were quite incomprehensible. We were asked to reduce the weight of our kit by leaving behind a good number of things essential on our dangerous expedition We crawled forward with something between seventy-five and eighty pounds weight on our persons including arms, food, and reduced equipment. You can imagine how difficult it would be to climb steep slopes with so heavy a load. But we had to do it, and were able to, because of our desperate enthusiasm.

We usually started at one in the morning and kept on marching till about twelve o'clock in the forenoon. We had to walk twenty to twenty-five miles a day. On the way we could see numberless civilian evacuees from Burma, Indians and Europeans. Every one of them told us strange and terrible stories. Many were generous to us, offering us extra pairs of civilian clothes and even much needed food ; most advised us to join them in the race back to India, as they feared that we should perish if we went forward.

Naturally, we could not take their advice because we were under orders.

At last we reached the appointed place almost upon the scheduled date. The scene at the base of the hills was inexpressibly shocking. Innumerable refugees, men, women, and children,were struggling against each other, throwing away valuables of the most precious kind, only eager to get their famished persons on to Indian soil, They where struggling about in the most helpless irregularity, leaving even those nearest to them in their anxiety to escape the oncoming Japanese. Each one thought of his or her safety first. Dead bodies lay about in large numbers in various states of mutiliation and putrefaction. Personal belongings of every kind were scattered all along the way.

It was a hell of misery — an inexpressible picture of havoc and horror.

By this time the Japanese had captured Mandalay, and all the mines had been set on fire. We wondered what was the fate of the thousands of soldiers, English and Indian, who had been left behind in Burma. Alas! many of them had been killed without even a chance of resistance. Many had been taken prisoners, and still more butchered by the treacherous Burmese. Actually these people had a considerable part in the sudden fall of Burma into Japanese hands. They seem to have dreamt of a prosperous and independent Burma free from all Indian influence, and I suspect that the Japs had somehow encouraged the dream, which was later proved to be the merest mirage.

On reaching Tamu, our unit was divided into sections and sent forward on patrol duty. Within a few weeks all our food was exhausted. No more supplies came to us. In fact there was no passage for supplies— Neither from India, as there was no road across the Naga hills, nor from Burma, a large part of which had already passed under Japanese influence by this time. For some days we nearly starved. Some clever soldiers were able to locate a treasure of food in a neighbouring deserted village cached securely underground. Our cooks flew to the spot, and we fed ourselves on it for three days.

Very soon after, we were attacked. Early one morning, at about three

we were awakened by the roar of many aeroplanes overhead. The alarm sounded, aed we took up our positions. All around was intense darkness. A few anxious minutes passed. We could hear and see nothing. Every heart was fluttering with fear. Suddenly, a hand grenade struck and blew off our sweeper's head. At the same time machine guns opened up from the bush not far off, and the bullets flew in an unceasing stream over our heads. Under cover of darkness we all began to crawl back, stealthily trying to escape. There was nothing distiguishable any where around. Among ourselves, there was utter confusion. Most of the men made good their way to wherever they thought themselves safe at the moment.

When dawn broke, we found ourselves so scattered that we could not locate our position. Each went his own way, and joined the stream of desperate soldiers who had escaped from the Japanese and were making their way to safety. Very soon after we had to face the task of crawling back up the hills once more. There was one relief—not much of personal equipment or arms remained to be carried. Also, now and then we found a few trucks and lorries removing the sick and wounded, and we managed a lift for some distance.

Meantime, re-inforcements were coming from India and a few of the hilltracks were being made practicable for wheeled traffic. In some places, even regular supplies were to be had. In spite of all this, however, most of us were half-dead with fatigue, lack of food, malaria, and dysentery. Many died in heart-rending circumstances on the wayside; the rest struggled through in various stages of suffering. Soon, hospitals and refugee-camps all over India were filled with the patients and the wrecks called "Burma evacuees."

It was a poor show, altogether, so far as the British were concerned. Of military skill, there was little on our side that any one could see. It was all speculation and general bungling, the result of a fatal, contemptuous under-estimation of Japanese ability and resourcefulness. Had our General Staff been a little better informed, had they exercised a little common sense instead of yielding to service prejudice, a great tragedy involving many thousands of betrayed souls might have been avoided.

But already we have forgotten all this now... ....

3
UNIVERSITY LIBRARY
29 SEP 1947
MADRAS

Mr. VARMA
Now Registrar to the University.

Sketch by MADHU.

ചാരിതാർത്ഥ്യം

"മലയപ്പുലയനാമാടത്തിൻമുററത്ത്" എന്ന മട്ട്.

മലയാളം, മലയാളം, മഹിയിതിലുൽകൃഷ്ട-
മഹിമതൻ പര്യായമായനാട്ടിൽ,
വിബുധർക്കും മനതാരിലഹിതമുദിക്കുംപോൽ
മഹിതൻ മഹാബലി വാണനാട്ടിൽ,
കവിസാർവ്വഭൌമന്മാർ തുഞ്ചനും, കുഞ്ചനും;
കേരളവർമ്മാവും വാണനാട്ടിൽ,
പുതുമതൻഗേഹംപോലൊരുമതന്നുദയംപോ-
ലവിരാമം രാജിക്കും പുണ്യഭൂവിൽ,
'ഒരുജാതി, ഒരുമതം' പ്രവചിച്ച യതിവര്യൻ
പെരുമപുലർത്തി മറഞ്ഞനാട്ടിൽ,
സൌന്ദര്യത്തികവിനാൽ സുരലോകേമരുവുന്ന-
നന്ദനാരാമത്തെ വെല്ലുംദിക്കിൽ,
മധുമാസമണയവേ മട്ടുമലർ നിരകളാൽ-
മുദ്ഹാസംവിതറീടും ത്യാഗഭൂവിൽ;
മലർമാതിൻ മരതകത്തഴകറുംപോലവികലം-
വിലസീടും സൽകേരദാരുക്കളും,
മലരണിലതികകളിടതിങ്ങുമടവിക-
ളൊരുമയിലമരുന്ന കുന്നുകളും,
മനതാരിൽക്കൊതിയേകും നവനവ വിഭവങ്ങ-
ളിടചേരും കാര്യ്യനിത്തോപ്പുകളും,
വിസ്മയസ്തബ്ധരാം പ്രേക്ഷകരാജിതൻ
കണ്ണും കരളും കവരുംനാട്ടിൽ;
മഴവില്ലിൻവടിവൊത്തു മലയാദ്രിയൊരുക്കുററൻ-
മതിലുപോൽ പരിരക്ഷചെയ്യും ദിക്കിൽ,
മലയാളം! ഒരുകൊച്ചുതോഴിപോലലയാഴി-
പരിചര്യ്യ ചെയ്തിടും ശാന്തിഭൂവിൽ,
അപകൃഷ്ടർക്കനവാപ്യമാകുമിദ്ധരണിയിൽ
ജനിയാർന്നതാണെൻെറ ചാരിതാർത്ഥ്യം !!

—വേണുഗോപാലൻ,
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

ADS., AND COGNATE MATTERS

By
P. K. SARAT KUMAR

(Mr. Sarat Kumar was one of our brightest boys; he shows himself here in a rather cynical mood. Ed. Z.C.M.)

To the newspaper reader, peace abroad is a bore, for one is puzzled about what Britain and U. S. A. want from Hungary, or how the Jews have upset the happiness of the Arabs. We make valiant efforts to understand all this, but we usually feel hoaxed at the end all the same. Of course, there are those lizardy, long-nosed friends who really understand it all and can tell us what a howler Hungary made in that last note of hers. We want such folk, for after August 15, we shall be sending them off as Ambassadors, Plenipotentiaries, High Commissioners, etc., etc., to Pakistan, Travancore, Hyderabad, Kashmir, and all the other many "stans" which remain of what India once was. For myself, I would rather awake when there is a war on and one can read of Helsinky and Narvik and Dnieperpetrovsk, and Iwojima and the Can-Can Islands. This is a sad but honest admission. Take the Marshall Plan of Aid-to-Europe, for example. How much do I remember of all that is daily reported of it? Casting back what Mr. Pelman would definitely call a grasshopper mind, one moment one is angry with the Congress leaders for yielding to Jinnah and the next one is wondering who "Lalita" in the Pond's Cream advertisement is. One finds the effort extremely unfruitful, indeed depressing.

* * *

I find that because of the said mind, I only find an abiding interest in one item—and that is the short, classified advertisements that appear in the papers. Those who peruse their morning paper over a cup of tea or after lunch, usually read only the news about the U. N O., or the Constituent Assembly (sorry, Consambly) or the B. and C. Mills strike. They do not realise that they are bypassing a world of wisdom in the shape of those ads. "You do not know what you are missing"—as the Scissors' cigarette advertisement tells you.

* * *

But they cannot be blamed, poor fellows. In an age of hurry like the present, people miss the most nuggetty chunks of wisdom in the daily press, and it is the duty of the commentator to draw attention to them. That is the right as well as the privilege of authorities like the present writer: "Facts are troublesome to get, but comment is graciously free"—: Edwin Montagu, K. C. E., Montague, C. P. Scott, Patsy Hendren or some such authority has said so.

* * *

First in order of precedence comes the long column of ads. headed "Situations Vacant." To young men on the melancholy "threshold of Life" this is the most important. They search through the columns with hope, which slowly turn into disappointment, as the firm conviction grows on them that there is in this wide

world not even a single bloke who is wise enongh to avail himself of the golden opportunities that your qualifications (!), talents (!!), and experience (!!!) present.

* ‡ *

There is one feature common to all these "Situations Vacant." They only want experienced persons. Suppose a famine kills all the "experienced" hands in the world; what would these people do? There are of course honourable exceptions as for instance the firm that advertised for a short hand typist with the gracious concession, "moderate experience will do."

* * *

Instances are numerous. "Wanted' for the Chakkinkadavath H. E. School, a peon to ring the bell. Candidate must have passed S. S. L. C., and must have had at least twelve years' experience in an educational institution." "Wanted a cook. Must have worked for a Maharajah of an Indian state or must be connected with a royal family." Or to make another, "Wanted one Headmaster (male), one Headmistress (female); secondary grade trained teachers; apply to .... stating limits of starvation wages."

* * *

Of late, the demand is for agents. Daily we read of "Agents wanted. on pay Rs. 180—15—300 plus daily travelling alllowance of Rs. 4/-on commission basis for Stationery and Sporting products." or "Agents Wanted. Term Liberal. Expected monthly income Rs 500/-. Jindales Ltd., Ludhiana." Agents are wanted for selling silk, staple goods, toilet goods, for Pharmaceutical Company manufacturing high grade medical products, for Swathi Books, for American periodicals, for Rolled gold jewellery, in short for everything under the sun except you and me. Some day I will apply for one of these. They say there is good money in them.

* * *

Then there is that ever-increasing tribe of people who flood the papers with "Matrimonial" ads., people who have evidently not heard Pattison-Knight saying," The married men realise that marriage and mirage differ only in the spelling." "A widower, about 45, without encumbrances, broad-minded and interested in fine-arts, in permanent government service, getting about 350 p. m. invites correspondence from accomplished, beautiful girl about 25 of any Brahmin sect. No objection to virgin widow. (What is a virgin widow, anyway?) Write with horoscope and recent photo". "Wanted a Vadama non-kaushika Malabar-Brahmin bridegroom for a beautiful S, S. L. C. girl of 16, of respectable family, accomplished in music and household work. Apply with horoscope to Box No. CC/92, c/o "The Matchmaker," "A non-Bharadwaja gothram Brahacharanam graduate wishes to marry a beautiful, fair, accomplished girl of any sect. Bride's father must be prepared to pay expenses for the education of bridegroom overseas, in England or America. Apply to Box No. M/113, c/o "The Matchmaker". 'Wanted a really beautiful, sweetnatured (!), educated life-partner for young Hindu bachelor doctor drawing Rs 850 salary. No caste restrictions. Reply with photo and details—" Details: oh ye Gods!

* * *

Then are there those educational adlets, which undertake to provide you with all sorts of degrees and all kinds of knowledge. "Get London-Americau degrees, Education, Law, Engineering, Philosophy. Fee reasonable. Bazmeatibba, (Reg.) Delhi." Without the trouble of attending

school or pouring over books, you get degrees in all subjects under the sun. Another advertiser asks us to "Learn Journalism, shortstory writing, Masterly English, Accountancy, Shorthand, D. Com., Commercial course, by post ; Associated Schools, Delhi." One person is so solicitous of our affairs that he urges us to "Remove Unemployment by qualifying as Homeopathic and Biochemic doctors." The Scholarship Corporation of India Ltd., Andheri, Bombay offers a loan scholarship for Education in India or abroad. Tutorial college, Dhobi Talao, Bombay, urges us, "Hurry up. Enrolment for senior Cambridge Examination stopping shortly Non-matriculates eligible. Mathematics, second language omissible. Postal tuition .. etc., etc, "India college of Shorthand," Peddapuram tells us "Act now. Shorthand by post in 6 weeks. Practical Training. Booklet free.." ..... Delhi and Ludhiana top the list of Swindlers, unlimited.

* * *

The advertisements marked "Personal" are a mixed assortment. A few examples may be quoted. "Will Mrs. Girton (Nana) who used to write to the late Mrs. Peggy Pain (nee Inkster) please communicate with Major R. S. Pain C/o. 512, Command I. E. M. E. Workshops, Kirkee." "Mrs. Simple asks for Butler." "Mrs. Wise demands "Creamery", S. I. R. Ice Factory, Egmore." "Dearest Jack — Return home. Past is forgotten. Mother heartbroken. Sorrowing sister, Jill."

* * *

"Public Notices" are couched in precise, formal terms, "To all whom it may concern. Please note that we have changed the name and style of our Company as 'T. A. & Company' instead of 'T. Ammasai Gownder & Co." "Addison and Co., Ltd., Mount Road, Madras, announce that their premises will be closed for annual stock-taking on 29th & 31st March 1947." "The Indian Bank, Ltd., give notice to shareholders that the Fortieth general body meeting will be held at the registered office, North Beach Road, T'Nagar, Madras." P. L. Subrahmanyam, Divisional Engineer, Guntur, invites sealed tenders till 4. 15 p. m. on 4th April 1947 for the work of metalling the road from Kollur to Vellatur of Tenali-Kollur-Dowpudy-Vellatur Road."

* * *

"Situations Required" is another column that gets bloated these days. "Demobbed military man, stayed for long time in Bangkok and Malaya, willing to proceed back as Branch Manager, Store keeper, or any other executive capacity. Excellent References." "Job wanted as Manager, secretary, or representative by Businessman—" "Accountant, experienced: Office management, accountancy, correspondance, typewriting and salesmanship. Bank security available. Write stating terms to Box No. P-2493 c/o. "The Hindu"

* * *

Some time back, an advertisement appeared in some papers under the caption "Advertisement extraordinary" It was inserted by a youthfull aspirant for a job. He gave his photograph and stated his qualifications: "Matriculate, experience negligible; ability nil, but the will to do things considerable." I don't know if that young man got anything. A wise executive would have spotted

the genius which lay hidden behind that advertisement and would have put him high. For that young man possessed the most important of all business assets, originality. If I were Pandit Jawaharlal Nehru, I would have sent him to Pakistan as Ambassador. Considering that I have as much chance of becoming the Pandit as I have of becoming Tippu Sultan, I suppose that he would have had to wait till his whiskers curled and shrivelled into the final ashes of cremation

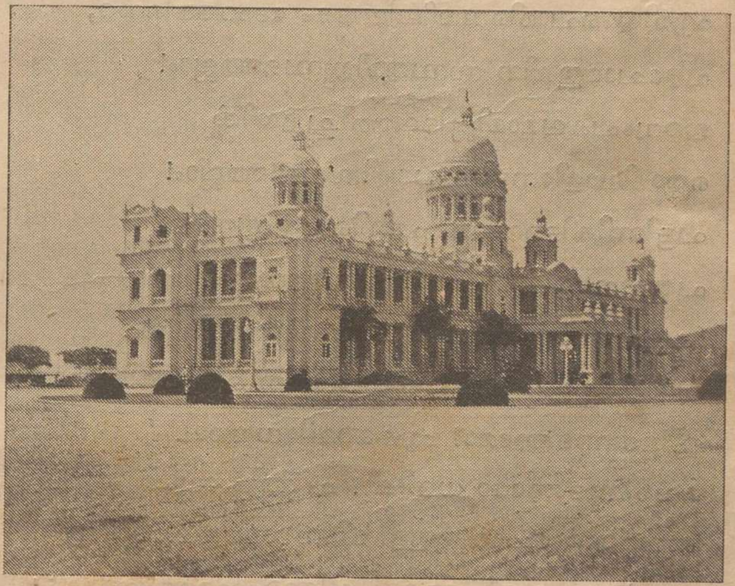

Mysore Palace

Photograph—

by HARI SANKAR RAO (J. I.)

ധനികനോട്

(കേക)

പാടത്തുപണിചെയ്തു പാരിനെപ്പുലർത്തുന്ന-
പാവമാം കൃഷകൻെറ സമ്പത്തീസ്സമ്പത്തെല്ലാം!
എരിയുംപൊരിവെയ്‌ലിലുരുകം ദേഹത്തിൻെറ,
ചുടുചോരത്തുകിന സമ്പത്തീസ്സമ്പത്തെല്ലാം!
ഇരവുംപകലുമാമില്ലിലെത്തീച്ചൂളയിൽ
തൊഴിലാളിനേടിനസമ്പത്തീസമ്പത്തെല്ലാം!
പട്ടിണികിടന്നെന്നും പണിചെയ്തവരുടെ-
പത്തായംതടിപ്പിക്കയല്ലവക്ത്യാവശ്യം!
'ഒരുചാൺ വയർമാത്ര'-മായതിന്നെരിച്ചല-
ലൊരുനേരമെങ്കിലും കഞ്ഞിയാൽ കെടുത്താഞ്ഞാൽ!
അവരിന്നടങ്ങുമോ? ചൂഷണവിധേയരാ-
മവരിന്നടങ്ങുമോ ധനികാ! ചിന്തിച്ചാലും
അവർതൻ ചോരത്തുള്ളി നിങ്ങൾക്കു രക്തംതന്നു
അവർതൻ കണ്ണീർത്തുള്ളി നിങ്ങൾക്കുമുത്തായ്‌മാറീ!
ഉയരെപ്പറക്കുമീ നിങ്ങൾതൻ കൊടിക്കൂറ
ഉയിരാൽപറപ്പിച്ച താരെന്നോ? കൃഷീവലൻ!
പിന്നെയും നിരാഹാരം!-പിന്നെയുംദാസ്യം!-കൊള്ളാം
നിങ്ങളോസമത്വത്തെ ഘോഷിപ്പൂ പ്രഭുക്കളേ!

എം. പരമേശ്വരൻ നമ്പീശൻ,
(ജൂനിയർ ഇൻറർ)

THE ROOT OF THE THORN, OR A RAMBLER LOOKS AT MARRIAGE

by

K. P. NAMBIAR.

Good heavens! I've got it !............ You imp Sivadas have threatened me with God-alone-knows-what if I don't send you a brain-wave to adorn or mar the pages of your Mag. I remember the Mag counting me among her devotees in days gone by, when I was a fiery trafficker in the Zamorin's. But when I found, much to my grief, that one of my 'umble submissions had been violently mutilated and metamorphosed into an abominable nausea by certain strange tricks of editorship — in different hands in those days,—the rebel in me thrust aside all allegiance to her. Now that you tell me that she has come back to you, her old lover, after years of flirtation with others, I rejoice. For it's good for her, and good for others. Your reconciliation has restored my knight-errantry. Oh, dear! where have I reached ! ....

Yes, the other evening I sauntered up to you in a fit of hero—worship and you, without letting me lift a finger in self-defence, drove me to a tight corner and forced a Yes from me. I'll be careful when I think of visiting you next time.

Subject? Any damn straw under the sun, you said .... Poor me! I began racking my brains on the way home and, by way of relief, called on a recently married man disturbing him quite unconsciously. Among other things he opened the controversial subject of marriage—its heights and depths, ups and downs, gleams and glooms. Bidding him an abrupt good-night, I pursued my way home over-taking a couple setting out to a tea-party in honour of their marriage, and a harmless pedagogue who lectured me about various kinds of marriage, Christian. Hindu, Tamil,—you can add to the number. By that time I had got my subject and reached my haven of comfort.

Marriage! A subject over which I've seen people going stark raving mad. Bridegrooms-to-be are known to have broken up physically, mentally, and spiritually as the wedding day drew near. I've in mind a man who weighed fourteen pounds less than his former self at the thought of approaching marriage. A few, I know, go about with a devil-may-care attitude. Some thoughtlessly give themselves in to the ecstasy of the affair. The funniest part of it is that the bulk do get married after raising a host of pre-marriage storms —not to speak of the dirty mess they make after it !

Well, what am I, a sensitive creature, to make of all this ? Generation after generation, philosophers and social reformers have vied, quarrelled, and fought with one another over this eternal If, haven't they ? Volumes no sooner read than to be used as shaving paper. I've approached married people with the idea of illuminating myself : they are as vague and tantalising as ever. And — to be frank with the reader I had precociously, unnecessarily (so it

seems to me now) thought and argued within myself times out of number about it till I got my clue to this puzzle of puzzles . .....

In this grim loneliness of my study I sit, a solitary bachelor, setting pen to paper under the midnight lamp. The refreshing showers are coming ; the rain is pattering on the roof and down the eaves drip the water. As I write, I hear the many voices of the night. There's nothing but darkness outside my window, but the voices are breaking in upon the monotony of the night. Dogs yap and yap, Lizards chirp while tiny moths produce a shrill tune. The year is dying. Ah ! there come from afar the notes of a Church bell tolling the knell of the dying year.

"Ring out the old, ring in the new,
Ring, happy bells, across the snow;
The year is going, let him go ;
Ring out the false, ring in the true!"

My New Year resolution is to break—But I must get on with the subject.

Said the self satisfied clairvoyant, that marriages are made in heaven. And end in hell, chimed in the cynic. I am convinced that like all other institutions of the world it is man-made. It is of the earth, earthy, I'm not prepared to attach any divine significance to an institution which man devised at a certain stage in the process of civilisation to suit his convenience. A caprice once suggested to him that he must be 'moral' (in the loose sense of that much—abused word). And, heedlessly, without thinking twice before he did it, he developed this appendage.

Here, then. is the core of the matter,— call it, if you like, a necessary social evil. At this time of day you must not think of breaking it up. Society will ostracise you if you attempt a cataclysm on one of its most treasured virtues.The bitterest calumniator of marriage, Godwin himself, found it necessary to marry twice. And you know what happened to Shelley, his son-in-law. Poor, wounded creature, deceived by his quixotic dreams!

Nor will society allow the rank libertinism of a Don Juan. Think of Byron with his assumed misanthropy, hopelessly cursing humanity for its supposed misdemeanours when he could do nothing else. Regard it, my friends, as an invention used by society to check its erring members. Apply the critique of common sense to this vexatious question, and it ceases to be vexation. Take it or leave it, as it comes your way. The less talk about it, the better : the less thought about it, the wiser. After all, marriage is not the only occupation of humanity,

That, in my view, is the proper approach to marriage. If you want to live in a Utopia without it, such as Shelly and others of his tribe dreamed of, you had better go to Methuselah with Bernard Shaw as a guide.

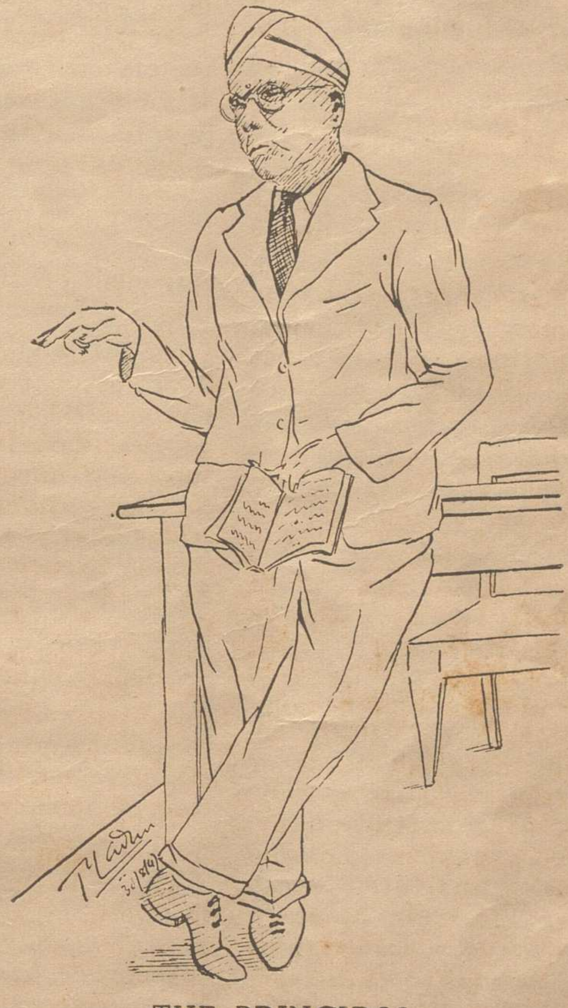

THE PRINCIPAL

Sketch by MADHU.

UNIVERSITY LIBRARY
10 APR 1952
MADRAS

പ്രേതലോകം.

ആത്മവാദത്തിൻെറ ഉത്ഭവം, ഉല്പത്തിഷ്ണുക്കളെ അസാധാരണമാംവിധം അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പരിഷ്കൃതമായ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്നു, ഭൂതപിശാചുക്കളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന അഭിപ്രായം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പരന്നിരുന്നു.

ആത്മവാദത്തിൻെറ ആരംഭം അമേരിക്കയിൽനിന്നാണ്. ഗൃഹങ്ങളുടെ പുരോഭാഗത്തുള്ള വാതായനങ്ങളിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ ചില തട്ടലും മുട്ടലും കേൾക്കുന്നതു സാധാരണമാണല്ലോ. പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിൻെറ അന്തിമകാലത്തു ന്യൂയോർക്കിലെ ചന്ദ്രശാലകളെയും, രമ്യഹർമ്മങ്ങളേയും, ഇത്തരം ശബ്ദങ്ങൾ അസഹ്യപ്പെടുത്തി. ജിജ്ഞാസുക്കളായ ന്യൂയോർക്ക് നിവാസികൾ അതു കാററിനാലോ, വല്ല പ്രകൃതി സംഭവത്താലോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും, നിഗൂഢമായ എന്തൊ ഒരു ആത്മീയശക്തിയുടെ സ്വചരന്ദവിഹാരമാണ് അതിന്നു കാരണമെന്നും തെളിയിച്ചു. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൻെറ പ്രേരകശക്തിയുടെ ഒരു വകഭേദമായിട്ടാണ് പ്രേതലോകത്തെ പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിർവ്വചിച്ചതു്.

ഉൽക്കണ്ഠ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ ഏതദ്വിഷയത്തിലേക്കാനയിച്ചു. ആത്മാന്വേഷകസംഘമെന്ന പേരിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഒരു സംഘം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ 'പിശാചുബാധ' സാധാരണ കണ്ടുവരാറുള്ള ഒരു സുഖക്കേടാണ്. പിശാചു ബാധിച്ചവർ ചില പ്രത്യേകാവസരങ്ങളിൽ അവരുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത വർത്തമാനങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടെന്നതു തർക്കമററ സംഗതിയാണ്. ഈ അവസരത്തിൽ പറയുന്നതെന്താണന്നു, അല്പസമയത്തിന്നുള്ളിൽ അവർതന്നെ മറന്നുപോകുന്നു. ഇത്തരക്കാരെ 'ആവേശപാത്ര'ങ്ങളെന്നാണ് വിളിക്കാറ്. മൺമറഞ്ഞവരുടെ ആത്മാക്കൾ ഇവരിൽ കടന്നുകൂടി കണ്ഠക്ഷോഭം ചെയ്യുകയാണെന്നും, അതു മരിച്ചവരും അവരുടെ ബന്ധുക്കളും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സാധാരണ സംഭാഷണങ്ങളാണെന്നും, ആത്മവാദതത്വാന്വേഷകന്മാർ പറയുന്നു. ആത്മവാദക്കാർ നേരിൽ കണ്ടറിഞ്ഞ ഏവംവിധങ്ങളായ സംഭവങ്ങളെ ശേഖരിച്ച ഒരു മാസിക തത്വാന്വേഷകസംഘം നടത്തുന്നുണ്ട്. 'പ്രൊസീഡിംഗ്സ്'' എന്നാണതിൻെറ പേർ.

ഇവയിലെത്രത്തോളം വാസ്തവമുണ്ടെന്നു വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ട കാലം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. ആത്മവാദത്തിൻെറ പ്രകാശകന്മാരിലഗ്രഗണ്യനും, പ്രചാരകനുമായ സർ ഒലിവർ ലാഡ്ജ് റൈമണ്ടു (Reymond-Revised) എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. തൻെറ മകൻ റൈമണ്ടിൻെറ മരണാനന്തരം, അദ്ദേഹവും മകനും സംസാരിച്ച സംഭാഷണങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കമാണ് മേൽപറഞ്ഞ പുസ്തകം. ഒരുദാഹരണം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു കൂടുതൽ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. ഒലീവർലോഡ്ജ്, വേഷപ്രച്ഛന്നനായി ഒരാവേശപാത്രത്തിൻെറ വീട്ടിൽപോയി. പിശാചുബാധയുള്ള ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു ആവേശപാത്രം. ഒലീവറിനെ കണ്ട ഉടനെതന്നെ ആവേശപാത്രത്തിന്നു മോഹാലസ്യമുണ്ടായി. സ്ത്രീ പിച്ചും പേയും പറയാൻ തുടങ്ങി. ഒലീവർലോഡ്ജിൻെറ ചോദ്യവും, സ്ത്രീയുടെ മറുപടിയും താഴെ കൊടുക്കാം.

ഒലീവർലോഡ്ജ്:-- ആരാണ് സംസാരിക്കുന്നതു്.

സ്ത്രീ:—ഞാൻ; റൈമണ്ടു.

ഒലീവർ:—കളവു പറയരുതു. എന്നാൽ റൈമണ്ടിനെ വഞ്ചിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

സ്ത്രീ:—ഉവ്വ്;

സ്ത്രീ റൈമണ്ടിനെ വഞ്ചിച്ചു. വഞ്ചനയിൽനിന്നു റൈമണ്ടാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്നു ഒലീവറിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സ്ത്രീ:—അമ്മക്കും 'പാററിന്നും' എൻെറ അന്വേഷണം പറയണം.

ഒലീവർ:—ആരാണീ, 'പാററു?'

ഇത്രയും ആയപ്പോഴെക്കും, സ്ത്രീ മോഹാലസ്യത്തിൽനിന്നുണർന്നു; ആ സംഭാഷണം, അദ്ധോക്ഷിയിൽ കുറിക്കപ്പെട്ടു. മർമ്മജ്ഞനായ ആ തത്വാന്വേഷകൻ വീട്ടിലെത്തിയ ഉടനെ കുട്ടികളോടു 'പാററി'നെ അറിയുമോ എന്നന്വേഷിച്ചു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അവർ ആളെ കാണിച്ചു. ഒലീവറിൻെറ കനിഷ്ഠപുത്രനായിരുന്നു 'പാററ്'. 'പാററ്'' എന്നു വിളിക്കുവാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നു ഒലീവർ മകനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ, താൻ ഹോക്കി കളിക്കുമ്പോൾ, പാറെറന്ന് അഭിസംബോധനം ചെയ്തു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാറുണ്ടു എന്നായിരുന്നു മകൻെറ മറുപടി. അച്ഛനും മകനും തമ്മിൽ ന

ടന്ന നിരവധി രസകരമായ സംഭാഷണങ്ങഠം ഈ പുസ്തകത്തിലടങ്ങീട്ടുണ്ട്.

ആത്മവാദത്തിൻെറ മറെറാരു വിഭാഗമാണ് പരമനഃസംക്രമം. (Telepathy) അന്യരുടെ മനസ്സിലുള്ളതിനെ ചിലപ്പോഠം നാം നിനച്ചു പറയാറുള്ളതു മിക്കപ്പോഴും ശരിയാകാറുണ്ട്. ഇതിനെ പരമനഃസംക്രമം എന്നു വ്യപദേശിക്കാം. ഒരാളുടെ മനസ്സിലുള്ളതിനെ മറെറാരാഠം ആയാഠം പറയുന്നതിനുമുമ്പായി പറഞ്ഞു, ശരിപ്പെട്ടന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ രണ്ടാളുകളുടേയും ആത്മാക്കഠം തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നാണ് പ്രസിദ്ധ 'ആത്മവാദശാസ്ത്രജ്ഞനായ ആർതർ ഹിൽ, 'സ്പിരിച്ച്വാലിസം' (Spiritualism) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു. മനോനുവാചനം (Mindreading) എന്നും ഇതിനെ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്. മനഃശാസ്ത്രപരമായ രഹസ്യങ്ങളാണ് ഇവയുടെ നിദാനമെന്ന വാദത്തിന്നും പാശ്ചാത്യ ചിന്തകന്മാരിൽ ആനുകൂല്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

കുറെ ചങ്ങാതികഠം ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. അവരുടെ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളിലൊരാഠം അവിടെയില്ലെങ്കിൽ, ആയാളെപ്പററി സംസാരിക്കുകയും, ആയാഠംക്കവിടെ എത്താൻ സാധിക്കാത്തതിൻെറ കാരണങ്ങളെ ആരായുകയും ചെയ്യുക സാധാരണമാണ്. പെട്ടെന്നു ആ സ്നേഹിതൻ അവിടെ 'പ്രത്യക്ഷ'പ്പെടുകയാണെങ്കിൽ "നിങ്ങളെപ്പററി ഇപ്പോഠം സംസാരിച്ചിട്ടേ ഉള്ളു; അപ്പോഴേക്കും ഇവിടെ എത്തിയല്ലോ,! ഭാഗ്യവാൻ?" എന്നൊക്കെ മുഖസ്തുതി ചെയ്യുന്നതു നാം സാധാരണമായി കേഠംക്കാറുണ്ട്. ഇതേ മാതിരിയുള്ള നമ്മുടെ പ്രവചനങ്ങഠം ശരിയായി പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നതു ദുർല്ലഭമല്ല. ആത്മവാദത്തിൻെറ ഒരിനമായിട്ടാണ് ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെ പരിഗണിച്ചു വരുന്നതു്. നാം ചിലപ്പോഠം ആലോചനാരഹിതരായി ചില ശാപങ്ങഠം മററുള്ളവരിൽ വർഷിക്കാറുണ്ട്. കാലചക്രത്തിൻെറ തിരിച്ചലിൽ ശാപങ്ങഠം യഥാർത്ഥങ്ങളായി പരിണമിക്കാറുള്ളതും പരമാർത്ഥമാണ്. ശാപങ്ങഠംക്കും, മററം പ്രചോദനം നല്കുന്നതു, ആത്മവാദമാണെന്ന അഭിപ്രായം പാശ്ചാത്യരിൽ അനുദിനം പ്രബലപ്പെട്ടുവരുന്നു.

'പ്രൊസീഡിംഗ്സിൽ' രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു സംഭവം ഈയവസരത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. സ്കോട്ടലണ്ടിലെ ഉയൎന്ന പ്രദേശത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു പാതിരിയെ, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു വടക്കൻജില്ലയിൽ താമസിക്കുന്ന, തൻെറ അമ്മായി ഒരു ദിവസം സന്ദർശിച്ചു. അവസാനം അവർ പിരിയുന്ന അവസരത്തിൽ, അതിഥിയും ആതിഥേയനും തമ്മിൽ ഒരു സംഭാഷണം നടന്നു.

പാതിരി:—അമ്മായി ഇനിയെന്നുവരും?

അമ്മായി:—ഞാൻ മരിച്ചാലെങ്കിലും നിങ്ങളങ്ങോട്ടു വരുമോ?

പാതിരി:—(തമാശയിൽ) അമ്മായി മരിച്ചാലിങ്ങോട്ടു വന്നേയ്ക്കു !

അവർ പിരിഞ്ഞു. ഏകദേശം രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞു. അന്തരീക്ഷം കാർമേഘത്താൽ കറുകറുത്ത ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ, പാതിരി ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തു എന്തോ തിരക്കായ ജോലി ചെയ്യുമ്പോഠം പുറത്തെ വാതിലിന്നാരോ മുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. സംശയനിവൃത്തിക്കായി പാതിരി ഉടൻതന്നെ വാതിൽ പോയി തുറന്നു. ആയാളാകപ്പാടെ അമ്പരന്നു; കാരണം മറെറാന്നുമായിരുന്നില്ല. കയ്യുമുയർത്തി അമ്മായി നില്ക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടതു്. രണ്ടുനിമിഷത്തിന്നുള്ളിൽ ആ രൂപം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. എത്ര തിരഞ്ഞിട്ടും, അമ്മായിയെ പിന്നെ അയാഠംക്ക് കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ല. പിന്നെ ആ പാതിരിക്കൊരു കമ്പി കിട്ടി. "ഇന്നലെ 4½ മണിക്കു അമ്മായി മരിച്ചു". 4½ മണിക്ക്—മരിച്ച സമയം തന്നെയാണ് പാതിരി ഈ മായാദർശനം കണ്ടതും.

ഭാരതത്തിലാണ് ഈ ശാസ്ത്രം കൂടുതൽ പരിപോഷിക്കുക. പാമരജനങ്ങളിൽ, ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളെ വിശ്വാസമുള്ളതായി നമുക്ക് കാണ്മാൻ സാധിക്കും. അവസ്ഥാഭേദവും, അഭിപ്രായവും, ഏതുതരത്തിൽപ്പെട്ടതായാലും, ഇത്തരം ശാസ്ത്രങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു, ഈശ്വരശക്തിയുടെ മാററ കൂട്ടുവാൻ കൂടുതൽ സഹായിക്കും.

യൂറോപ്പിലിപ്പോഠം അനേകം ശാഖകളും ഉപശാഖകളും ആത്മവാദതത്വാന്വേഷകസംഘടനകളുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ അവയെക്കുറിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങഠംപോലും വിരളമാണ്.

—എൻ. പി. മുഹമ്മദ്,
(സീനിയർ ഇൻറർ)

The Craze for Cricket

(P. N.)

Cricket is very much in the air now-a-days. You hear every second man you meet doling out his unwanted opinions about the 'King of Games'. I have noticed even clerks from Goverment offices (or Non-gazetted officers, if they prefer it that way), talking about spins and late-cuts! Yes. The fact is clearly evident — India is going cricket-crazy.

Once cricket was the passion of a few athletes. Now it has developed into a fashion of society. If you cannot pass verdicts upon Merchant's century or Mankad's spins, you are a complete wash-out in social circles. You have not the ghost of a chance to come up to the mark.

A few years ago films were reigning supreme. You never shone in society—that is, of course, sophisticated society, — without knowing what Mr. Himansu Rai's feelings were when his wife made love to Ashok Kumar on the screen, or how many times Hedy LaMarr was married. With much patience and more trouble I managed to air my views about film-land. We all wish to become stars of society, and I am no exception. That difficulty was overcome. But now the fashion of Society has changed completely. To-day, the cream of society is more interested in Hafeez's hair-cut or Nimbalkar's eye-brow.

As I said before, I never relished the idea of being a nobody among my friends. I turned my attention to cricket and learned at least some home truths which I shall relate presently. I took care not to miss a single opportunity of witnessing a cricket match, though it bored me stiff to sit in the sun for the best hours of a day and stare at the players who down here seem to possess or exhibit little skill. I studied carefully what Learie Constantine or Patsy Hendren had to say on yesterday's match and repeated it. At first I was anxious that I might be found out. But I found that my fears were groundless. I discovered that everybody was on the same track, abused the captain if the correspondent's report did so, or praised him if the report was in that mood. My listeners took it nonchalantly as if they were the speakers' original opinions and views.

I once asked a friend who styled himself a cricket Encyclopaedia,— What that beautiful word 'googly' meant. He told me 'You get a googly when a ball goes off like this'. He made a movement with his hand turning it one side. I was not much enlightened, the reason being he was as much in ignorance as I myself was. At least I have the satisfaction of not being a hypocrite.

When the last Test between India and England was being played, I found

to my amazement so many little boys, none of them more than thirteen, discussing and recalling incidents from the 1932 Test. They were producing accurate statistics!

As I don't think that cricket can foster a slavish mentality, though our enemy's national game, I still continue the art of courting and studying it. But sometimes the strain is great, and then I wish: 'If only we were not going so Cricket-crazy'!

Clouds

Photograph—

by HARI SANKAR RAO (J. I.)

സാന്ത്വനം

പ്രേമദമോ നിന്മിഴിയേവം നിറപ്പതെ-
ന്നോമലേ! വാസ്തവം ചൊല്ലിയാലും
കാമുകദൾനാസക്തിയോ നിന്മനം
ഭാമിനീ! സന്തപ്തമാക്കിടുന്നു?
ശൂന്യമായ്തോന്നുന്നുവെന്നോ വിരഹത്തിൽ
ലോകംമുഴുവനും ശാന്തശീലേ?
വിസ്മൃതയായിനിൻ പ്രേമനിധിയാലെ-
ന്നോർത്തുനീയുൾത്തളിർ വാട്ടിടൊല്ലേ!
പ്രേമമാംവ്യാമോഹ മന്ധമായ്തീക്കൊലാ
കോമളമാകുംനിൻ മാനസത്തെ.
അസ്ഥിരമാകുമീ മാനവലോകത്തിൽ
സ്സുസ്ഥിരപ്രേമമോ ദുർല്ലഭംതാൻ!
പ്രേമയാഗത്തിനായ് ജീവിതമീവിധം
ഹോമിക്കയെന്നത ധർമ്മമല്ലീ?
തുച്ഛനിരാശയാൽ വ്യർത്ഥമാക്കീടൊലാ
നിസ്തുലമാകുംനിൻ ജീവിതത്തെ.
നിർമ്മലസ്നേഹമണിനാദം നിന്മന-
മെന്നുംമുഖരിത മാക്കിടട്ടെ!
അമ്മണിനാദത്തിൻ മാറ്റൊലിയാശ്വാസ
മെന്നുമരുളും നിനക്കു നൂനം.
സ്നേഹത്തിൻ പൊന്നൊളി നൈരാശ്യധൂമത്താൽ
കേവലമാവൃതമാക്കിടൊല്ലേ!
സ്നേഹാമൃതത്താൽ ഹൃദയക്ഷതങ്ങളു-
മോമലേ! തീരെയുണങ്ങുമല്ലോ
അപ്പൊന്നുറവാലകന്നിടാസ്സന്താപ-
മുത്തമേ! ലോകത്തിലൊന്നുമില്ല.
സ്നേഹിക്കു! ലോകത്തെയാകെനി:സ്വാർത്ഥമായ്
സ്നേഹിക്കു! ജീവിതം ധന്യമാക്കു!!

സി. കൌമുദീദേവി,
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി)

PANDIT JAWAHARLAL NEHRU,

FIRST PREMIER OF INDIA.

A Portrait, by

Miss LALITHA AIYER, (S. I.)

[An excellent, discerning sketch. Ed. Z. C. M.]

A compact, athletic figure, the face of a thinker not unlike a cinema hero. the forehead high and intellectual, the nose straight and well modelled, the mouth finely chiselled, the chin firm and determined; clad in pure khadi with a spotless, white Gandhi cap on his head, his is indeed an outstanding picture, as charming as reassuring.

Fifty seven years of life have not dulled his youthful vigour. He is still the magnetic personality in whom are typified all the revolutionary and electric forces in conflict with old-world society. He himself says that the old exhuberance of youth is much reduced now, the almost uncontrollable impulses have heen toned down, and passion and feeling are more in check. Yet we can see now no sign of feebleness or slackening in him, for he has not grown less vigilant in the fight against poverty and ignorance, famine and communal hatred, than he was in the long fight for Indian freedom,

He says that it took him more than fifty years to discover the true India. Essentially he has been Indian in every cell and fibre of his body in spite of his early training in England and in Europe, and he has achieved this without losing the wider outlook which he acquired from the West. He is idolised in India by the masses, who know that he is a great man, yet essentially one of them deriving his inspiration from them.

It is said of him that he is too conscious of his great talent. This is probably true, but no one will deny that he has unusual talents and that thinking well of oneself is justified by real gifts. He writes about himself that he has not been accused of excessive learning. This is really an understatement, for no man in India has a better regulated learning or even a more exact learning than the Panditjee has. His letters to his daughter show a comprehension of human history so philosophical and so compendious that any scholar might be proud to possess it.

His powers of exposition in respect of the most difficult human relations, ancient or modern, are equally remarkable. All the time he is truly modest, for though he is a wonderful writer and a brilliant speaker, and his works are considered classics all over the world, he cannot look upon himself except as a humble worker for human liberation.

The troubie with him is that he is intolerant of stupidity and slackness in others. He cannot suffer fools gladly, and often gives himself away in outspoken and even reckless criticism of unwholesome types. This tends to make him unpopular among lesser and less sincere beings.

He loves children and their company.

His enemies say of him that he has a temper which he cannot control; this is probably true, and has made him say many things which the world thinks of as reckless and inadvisable. Yet his good breeding and the charm of his wonderful personality enchant every one who comes into contact with him.

This is the secret of the friendships that he has formed all the world over and which will be of greatest service to him and to his country in the future.

'In his fastidious habits and love of thoroughness lies the secret of his success, even as in his intense sincerity of purpose and readiness for sacrifice; in this lies the secret of his popularity, but when all is said and done, he is a politician—not a saint or a philosopher—but loving the good things of the world, though under no circumstance placing pleasure before duty or self before country'.

Actually he does not belong to India alone. His is so international in outlook that he will be claimed by all the nations of the world as their own.

The secret of this universal appeal is the fact that he does not brook injustice any where. He cannot in any condition view exploitation of one people by another. He is the champion of all the peoples who are fighting to throw off the shackles of slavery.

He is practical without ever losing sight of his ideals.

Thus he does not believe in applying the principle of non-violence to defence from external aggression or internal disorder. He is willing to employ force to put down illegal force. He showed this when recently the Hindus of Bihar set upon the Muslim minority in their midst in savage anger against the Naokhali slaughters. Even Mr. Churchill admitted in Parliament that Pundit Nehru had fired on Hindu bullies and done his duty to the people of India.

We can count on him to do the right thing and the just thing when it becomes necessary. It is only a man of this kind that can govern India.

All the same he believes that complete world disarmament is necessary, and that t e establishment of a juster political and economic order is the absolute condition of security and happiness in the world. Without this the world will destroy itself.

In proof of his humanity we may remember that it was at his suggestion that the famous medical mission went into China in the days of the Japanese horror. The prompt action that he recently took in putting the Indonesian issue before the Security Council proves him to be what he has always been, a champion of the Asiatic in the face of the better-armed European. His support was for the freedom—aspiring peoples of Spain, Czechoslovakia, and Abyssinia.

At present he is straining every nerve to help the victims of Imperialism in Indo-China and Indonesia.

And so in a world where the hope of peace and prosperity for the common man has long been in doubt and danger, he comes as a bright redeeming hope. Every people, every race that has felt themselves against the odds of machine-made power have appealed to him for sympathy and aid. To them he is a last redeeming hope.

• •

Where strangers and far-away peoples have felt his beneficent power, may we not hope that he would be strong enough, not merely to win, but also to keep and regulate and strengthen our dream of a new liberated existence? Of course we have to give up old prejudices and hostilities so that peace and progress may reign where hatred and war have raged for centuries. In this great task, old conceptions and associations will have to give place to new and broad views of life. It is in this transformation of the Indian mind to the newer orientations of modern life that the real stature of a leader's personality can show itself. I myself firmly believe that the broad liberalism of Pundit Nehru's mind will transcend all the petty difficulties of race and religion and lead us into a truer, wider nationhood.

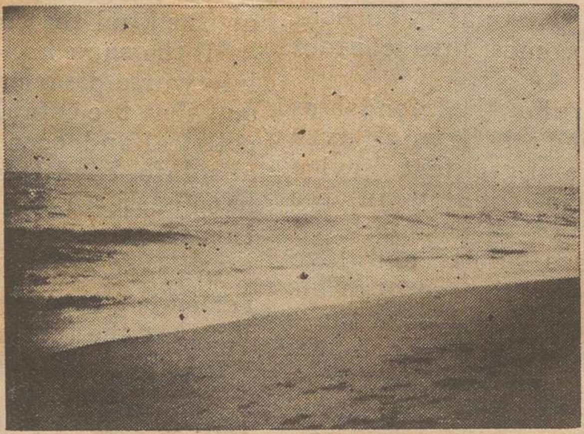

Sea-scape

Photograph—

by HARI SANKAR RAO (J. I.)

പ്രേമത്തിൻെറ സൂത്രത്താക്കോൽ

അഞ്ചു വീടാണ് ആ വളപ്പിലാകെ. എതിരെതിരായി മുഖം. വെവ്വേറെയുള്ള കൊച്ചു മുററങ്ങൾക്കു പുറമെ, മുന്നിൽ വിശാലമായൊരു പുൽമൈതാനമുള്ളത്, കുട്ടികൾക്ക് കളിക്കാൻ പററിയ കളിസ്ഥലമാണ്. റോഡിലെ പൊടിശല്യവും, ഇരമ്പവും തീരെയില്ല. ഏതാണ്ടൾ നാട്ടിലെയൊരന്തരീക്ഷം. പക്ഷെ, വേണമെങ്കിൽ കാറപോലും വീട്ടിൻെറ മുററത്തു വന്നുനില്ക്കാനുള്ള സൌകര്യമുണ്ട്. ഒരററത്തടുത്തടുത്ത് രണ്ടു തണൽമരങ്ങളുണ്ടു. വൈകുന്നേരം നാലരയഞ്ചായാൽ കുട്ടികളൊക്കെ സ്കൂൾവിട്ടെത്തി കളി തുടങ്ങും. പെൺകുട്ടികളും ആൺകുട്ടികളുമായി പല പ്രായത്തിലും, തരത്തിലും പത്തുപതിനഞ്ചുപേരുണ്ട്. അവരുടെ ഓട്ടവും ചാട്ടവും പ്രസരിപ്പും കൂക്കിവിളിയും വാഗ്വാദവും തമ്മിൽത്തല്ലും ചിരിയും കരച്ചിലും ആർക്കലും തിമർക്കലും എല്ലാം കണ്ടു രസിക്കാനും വേണ്ടാത്ത നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങൾ പറവാനുമായി സൌഭാഗ്യവതികളായ ഗൃഹിണികൾ ആ മുതുമത്തൻ മരങ്ങളുടെ ഛായയിൽ കൂട്ടം കൂടി കൂട്ടം കൂടും......തലേന്നാൾ, ജാനുവിൻെറ അച്ഛൻ ബോംബയിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന വിലപിടിച്ച ഇളം പച്ചസ്സാരിയെപ്പററി, വാസുമേനോൻ മദിരാശിയിലെ പി. ഓർ. എൻറ് സൺസിൽനിന്നു വരുത്തിച്ച പുതിയ ഫാഷനിലുള്ള മൂന്നിഴച്ചെയിനിനെപ്പററി,......അങ്ങിനെ പറവാൻ തുടങ്ങിയാൽ കുറെയേറെയുണ്ട്. വെളുത്തു കൊഴുത്തു തടിച്ച്, പൂവൻപഴംപോലുള്ളൊരു കൊച്ചുമിടുക്കൻ, അതിലൊരുത്തിയുടെ ഒക്കത്തിരുന്ന് കുഞ്ഞിക്കാൽകൊണ്ട്, ചവുട്ടിക്കുതിച്ചും, കുതറിയും, വെറുതെയോരോന്നു കാട്ടിച്ചിരിച്ചും, ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നതു കാണാം. ഇളങ്കാററിൽ പാറിപ്പറന്ന് ചിന്നിച്ചിതറന്ന തലമുടിയും, കൊച്ചുടുപ്പുമായി കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞു്, മററൊരു കുസൃതിക്കുടുക്ക അമ്മയുടെ സാരിപിടിച്ചു വലിച്ച് തൂങ്ങുന്നുണ്ടാവും. ഓടിച്ചാടിക്കളിക്കാൻ പ്രായമായ വികൃതിക്കിടമുറികൾ മുതിന്നവരൊത്ത് കളിയുടെ തിരുതകൃതിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കും. സംസാരിച്ചു സംസാരിച്ച് അവർ അന്തിച്ചുകപ്പ് അന്തരീക്ഷത്തിലലിഞ്ഞു മായുന്നതറികയില്ല. നമ്മെ, വല്ലാതെ മുഷിപ്പിക്കുമെങ്കിലും അവരെ അത്യഷ്ടം രസം പിടിപ്പിക്കുന്ന നർമ്മസല്ലാപങ്ങളാണവ.

ആ തണൽ മരങ്ങളുടെ കീഴിൽനിന്ന് അന്നായുവതികൾ പിരിഞ്ഞപ്പോൾ നേരം കുറെ വൈകിയിരുന്നു. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ ആനന്ദം നിറഞ്ഞൊരു പൂപ്പുഞ്ചിരിയോടെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഭർത്താവപ്പോഴെക്ക് സായന്തനസഞ്ചാരവും കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു.

❖ ❖ ❖

"ഗോപീ......ഗോപീ".. ...വക്കീൽ ഗോപാലമേനോൻ അക്ഷമനായി ഒന്നു രണ്ടു വിളിച്ചു. ഒരെന്തോന്നില്ലാത്ത സ്വരപ്പകർച്ച ആ വിളിയിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. "എന്താ, ഇനിയും അവൻ കോളേജിൽനിന്നു വന്നിട്ടില്ലേ—" കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം വീണ്ടും ചോദിച്ചു. "ഇല്ല"—എന്നുമാത്രം ഒരു പതിഞ്ഞ നേരിയ സ്വരത്തിൽ ആരോ അകത്തുനിന്നു പറയുകയുണ്ടായി. മേനോൻെറ ക്ഷമ പമ്പകടന്നു. കൂടിക്കൂടി വരുന്ന അമർഷം അടക്കാൻ സാധിക്കാതെ അദ്ദേഹം ഉമ്മറത്തങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ധൃതിയിൽ നടക്കാൻ തുടങ്ങി. വൈദ്യുതദീപത്തിൻെറ പ്രഭാപൂരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മിനുമിനുത്ത കഷണ്ടിത്തലയും, കണ്ണുരുട്ടിയ മുഖവും സുവ്യക്തമായിരുന്നു.

"ഗോപീ......േ–ഗോ–പീ" അദ്ദേഹം വീണ്ടും വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു കേട്ടാൽ തോന്നും അകത്തുനിന്നുണ്ടായ അരുളപ്പാടൊന്നും മേനോൻെറ ചെവിയിലെത്തിയിട്ടില്ലെന്ന്. പിറുപിറുക്കുമാറ്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അധരം വിറച്ചുതുടങ്ങി. മുമ്പൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഈ വേഷപ്പകർച്ചയുടെ കാരണമറിയാതെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ പരിഭ്രമിച്ച്, വന്നകാലിന്മേൽ അകത്തളത്തിലും നിലകൊണ്ടു. കുട്ടികൾ മൂവരും പേടിച്ചരണ്ട് നേത്തെത്തന്നെ പുസ്തകവായനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കയാണ്.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വക്കീൽ തൊട്ടടുത്ത ചാരുകസേരയിൽ പോയ് മറിഞ്ഞു. പുരികം വളച്ചൊടിച്ച്, തൻെറ കയ്യിലെ കടലാസ്സുതുണ്ട് ഒരാവർത്തികൂടി വായിച്ചു. ഭർത്താവിൻെറ ചേഷ്ടക

• •

ളറിവാനുള്ള അത്യുൽക്കടമായ ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ പൂമുഖത്തേക്കൊന്നുപാളിനോക്കി. അപ്പോൾ, രൌദ്രവികാരച്ചുഴിപ്പുകൾ, തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ചുളിവീഴാത്ത കോമളമുഖത്ത് പല പല ബീഭത്സരൂപങ്ങളുമുണ്ടാക്കുന്നതു കണ്ടു.

അപ്പോഴേക്ക്, ഓടിക്കിതച്ച് ഗോപിയും പടികടന്നെത്തി. നേരെ അകത്തേക്കു കടക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു കത്തിൽനിന്നും മുഖമുയർത്തി അമ്മാമൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. "നിക്കടാവടെ......"

"എന്തേത്ര നേരം വൈകാൻ..." തുടർന്നുകൊണ്ടദ്ദേഹമാക്രോശിച്ചു.

"കോളേജിൽ ടൂർണമെ—" മുഴുവൻ പറയാനവനു സമയം കിട്ടിയില്ല.

"ഫ: നായേ; ഏഴര—എട്ടായിത്തുടങ്ങി—നേരം......ഇതുവരെ ടൂർണമെണ്ടാ അല്ലേ"; അമ്മാമനിടക്കു ചാടിക്കടന്നു പറഞ്ഞു. ഇത്രയധികം കോപാക്രാന്തനായി അമ്മാമനെ കാണുന്നത് ഗോപി അന്നാദ്യമായിട്ടാണ്. ....എങ്കിലും അവനൊന്നും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

"ഇതാരെഴുതീതാ—" പെട്ടെന്നമ്മാമൻ കത്തവന്റെ നേർക്കു നീട്ടി. തുടർന്നുകൊണ്ട് ഠേ...ഠേ...ഠേ; അവിട്ടുപൊട്ടുമ്പോലെ ചെകിടത്തു രണ്ടും: മിന്നലും, ഇടിയും. ഗോപിയുടെ കണ്ണിൽനിന്ന് 'പൊന്നീച്ച' പാറി.

ആ കത്തു നോക്കാൻ ഗോപിക്കിടകിട്ടിയിട്ടില്ല; തീർച്ച. എന്നാലും, തലേന്നാൾ, താനങ്ങേലെ ലീലക്കയച്ച പ്രേമലേഖനമാണതെന്ന് മനസ്സിലാകാതെയുമിരുന്നില്ല.

പുച്ഛവും പരിഹാസവും കലർന്നിരമ്പിക്കൊണ്ട് അമ്മാമന്റെ ശകാരവും, ശാസനയും പഴിക്കലും തിരുവാതിര ഞാററുവേലയിലെ, കോരി വാരിച്ചൊരിയുന്ന പേ_മാരിപോലെ അവിച്ഛിന്നധാരയായി പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങി.

തികച്ചും അനുകമ്പാർഹമായിരുന്നു, ഗോപിയുടെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി. വിവിധവികാരമിളിതമായൊരു ദീ...ർഘനിശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ട് ഗോപി എന്തോ പറവാൻ ശ്രമിച്ചപോലെ തോന്നി. പക്ഷെ, അടി കിട്ടി കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ച്, തല തരിച്ച്, ഹലാക്കായ അവന്റെ, ചുണ്ടുകൾക്ക് തെല്ലൊരു സന്നിപാതജ്വരം പിടിപെട്ടതുകൊണ്ടു നാവനങ്ങിയെങ്കിലും, ചുണ്ടു വിറച്ചതല്ലാതെ, വാക്കുകളൊന്നുംതന്നെ പുറത്തുവന്നില്ല. അപമാനഭാരംകൊണ്ടവന്റെ തല കുനിഞ്ഞു. അവിടെനിന്നൊരോട്ടം കൊടുക്കാൻ ഗോപിക്കു തോന്നായ്കല്ല. തല്ലും, വിശപ്പും, തളർച്ചയും കൊണ്ട് ഗോപിക്ക് നിന്നേടത്തുനിന്നനങ്ങാൻപോലും സാധിച്ചില്ല. പോരെങ്കിൽ, അവന്റെ ചുററും നില്ക്കുന്ന അമ്മായിയേയും, കുട്ടികളേയും കണ്ടപ്പോഴേക്കും അവന്റെ പരാക്രമവും, പ്രസരിപ്പും, തന്ത്രവുമൊക്കെ അവനെ കൈവെടിഞ്ഞപ്പോലെ തോന്നി. അത്ഭുതവും, കണ്ണുനീരും, വിഷാദവും, നിരാശയും അമ്പരപ്പും, തലതരിപ്പും, ഇളിഭ്യതയും എല്ലാംകൂടി അവനോ അവന്റെ തലയോ ചക്കിട്ടം തിരിയുന്നതെന്നുപോലും അവന്ന് നല്ലപോലെ മനസ്സിലായില്ല.

കണ്ണുരുട്ടി മിഴിച്ച്, പുരികം കോട്ടി, പല്ലിറുമ്മിക്കൊണ്ട് കേസ്സിന്റെ മറുവശമാലോചിക്കാൻ, എന്നിട്ടും തയ്യാറില്ലാതെ അമ്മാമനങ്ങിനെത്തന്നെയിരിക്കുകയാണ്.

"എന്തിനാ ഗോപിയെ ഇങ്ങിനെ തച്ചത്" യുഗമൊന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മായി ചോദിച്ചു.

"പോവൂ—അകത്തേക്കു പോവൂ; അതു ഞാനയ്ക്കോളാം" അമ്മാമൻ ഭാര്യയെ യാത്രയാക്കി. കുട്ടികൾ അമ്മയുടെ പിന്നാലെയും.

"ഇത് നിയ്യെഴുതിയതല്ലെ,—"അമ്മാമൻ വിടാനൊന്നുമല്ല ഭാവം.

"അതെ, ഞാനവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു—"ഗോപിയുടെ വാക്കുകളിൽ ശാന്തതയും, ഉറപ്പും, അമർഷവും, വെറുപ്പും, എല്ലാം നിഴലിച്ചിരുന്നു.

ധിക്കാരപൂർണ്ണമായ മറുപടി കേട്ട അമ്മാമന്റെ ദേഷ്യം പൂർവാധികം ആളിക്കത്തി. ഹാ—ഹാട്ടഹാസം മുഴക്കിക്കൊണ്ട്, ഗോപാലമേനോൻ ചാരുകസേരയിൽനിന്നും ചാടിയെണീററു... "ഞാനീയുപദേശിച്ചതും പറഞ്ഞതുമൊന്നും നിന്നോടല്ലെ" എന്നാവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് മേനോൻ വീണ്ടും വീണ്ടും ഗോപിയെ പ്രഹരിച്ചു... കയ്യും, ചെകിടുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയവസാനിച്ചപ്പോൾ ഗോപി, നേരെ തന്റെ പഠിപ്പുമുറിയിലേക്കു പോയി. എനിയുമവിടെ നിന്നാൽ, മൃഗീയമർദ്ദനംമൂലം അവന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞേക്കുമോ എന്നവൻ ഭയപ്പെട്ടു. ദേഷ്യം ഒരു മാതിരി പിരാന്തല്ലെ; അതു പിടിപെട്ടവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്യാൻ മടിക്കില്ല?

❖ ❖ ❖

ചലനചിത്രത്തിലെ ഹൃദയസ്പൃക്കായ രംഗങ്ങളേപ്പോലെ, കഴിഞ്ഞ ചില സംഭവപരമ്പര

കൾ അടിയ്ക്കടി ഗോപിക്കോർമ്മ വന്നുതുടങ്ങി. അങ്ങിനെ, അവൻ ചിന്തയിലാണ്ടു തന്നെത്താൻ മറന്നു. വാല്യക്കാരൻ വന്നുണ്ണാൻ വിളിച്ചതൊന്നും അവൻ കേട്ടിട്ടേയില്ല. രണ്ടുനാലു വിളിച്ചപ്പോഴേക്കും വാല്യക്കാരന് ശുണ്ഠി പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. അവനത്രയല്ലേ കൂറുണ്ടാവാൻ തരമുള്ളൂ. അവനാവന്റെ പാട്ടിന്നുണ്ട് കിടന്നു.

ഏതാണ്ടൊരാണ്ടു മുമ്പാണ് ആ സംഭവം നടന്നതെന്ന് തോന്നുന്നു. അന്ന് ഗോപാലകൃഷ്ണനൊരിരുപത് വയസ്സായി കാണും. പഴമയുടെ മെഴിപോലെ അന്നവനെഫേയിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥി എന്നു പറയുമ്പോൾ, ക്രോപ്പുചെയ്ത്, മുടി മിനുക്കി, പൌഡറിട്ട്, ഇസ്ത്രിക്കിട്ട ഷർട്ടുമിട്ട്, 'ടിപ്പിൽ'കോളരം പൊന്തിച്ച് 'ഗമ'യിലങ്ങിനെ നടക്കുന്ന ആ—മോഡലായിരിക്കാം നിങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ കളിക്കുക. എന്നാൽ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ അതിൽനിന്ന് തെല്ലു വിഭിന്നനാണ്. വസ്ത്രധാരണത്തിൽ അത്ര നിഷ്ക്കർഷയൊന്നുമവനില്ല 'ഹേ റോയലും; കുട്ടിക്കൂറയും കൂടാതെ തന്നെയവന് ജീവിക്കാനറിയാം. എന്തിന്? അവന്റെ ഭംഗിയേറിയ ചുരുണ്ട തലമുടി, ക്രോപ്പുചെയ്താലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, ചീകിയാലും, ഇല്ലെങ്കിലും, അവന്റെ പുഞ്ചിരി കളിയാടുന്ന മുഖത്തിന് മാററു കൂട്ടുവാൻ ധാരാളം മതിയായിരുന്നു. ആരെയും വശീകരിക്കുന്ന രണ്ടു നീണ്ടുവിടർന്ന കണ്ണുകളാണ്, അറിയാതൊന്നു നോക്കിപ്പോയാൽ, പിന്നേയും, പിന്നേയും നോക്കാൻ നമുക്കു തോന്നിപ്പോകുന്ന ആ മുഖത്തുള്ളത്. കോളേജ്ജു ലൈബ്രറിയിൽ അവൻ വായിക്കാത്ത ചെറുകഥകളോ, നോവലുകളോ, ശൃംഗാരകാവ്യങ്ങളോ ഒന്നും ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിന്ന് നമ്പർവൺസാക്ഷി, അവിടുത്തെ ലൈബ്രേറിയൻ മി. മേനോൻ തന്നെയാണ്. കോളേജ്ജു വിട്ടാലുടൻ 'ടെന്നീസ്ബാറേറാ', 'ഹോക്കീസ്റ്റിക്കോ' എടുക്കാനോടുന്ന പതിവവനില്ല. ലൈബ്രറിയിൽനിന്നേതെങ്കിലുമൊരു രസികൻ പുസ്തകവുമെടുത്ത് വീട്ടിൽവന്ന് സ്വൈരമായി വായിക്കാനാണവൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത്.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ, തൊട്ട വീട്ടിൽനിന്ന് അമ്മ്യാരും, സാമിയും വീടൊഴിഞ്ഞുപോയി. അമ്മ്യാരുടെ പലഹാരങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു സ്വാദു നോക്കിയിരുന്ന ഗോപിയ്ക്ക്, അത് തെല്ലൊരല്ലലിന്ന് കാരണമായില്ലെന്നില്ല. അമ്മ്യാരു പോയിട്ട് മണിക്കൂറൊന്നു കഴിഞ്ഞില്ല, ഒരു കൂലിക്കാരൻ ആ മതിലിന്മേലൊരു ബോർഡ് തറക്കുന്നതു കണ്ടു.

A. P Sukumaran
B A; B. L.
Advocate.
എ. പി. സുകുമാരൻ,
അഡ്വൊക്കേററ്.

നന്നെ ചെറുപ്പക്കാരനാണ് സുകുമാരൻ. വക്കീലായിട്ട്, കോടതി കൊടുത്ത ചെറിയ ഒന്നുരണ്ടു കമ്മീഷനല്ലാതെ, പുതിയ കേസ്സുകളൊന്നും കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്കിലും 'ഫീക്കു' കണ്ടാൽ കുറച്ചുള്ള വകയാണെന്നു തോന്നും. സുകുമാരന്റെ കുടുംബത്തിൽ ആകെ ഒമ്പത് യൂനിററരിക്കുള്ള ആളുകളേയുള്ളൂ. ചെറുപ്പക്കാരത്തിയായൊരു ഭാര്യ; ഭാര്യക്ക്, സൌമ്യനും, സുഭഗനുമായ നല്ലൊരു കൊച്ചുമിടുക്കൻ; തനിപ്പകപ്പായൊരു സോദരി; ഒരു വാല്യക്കാരൻ ചെക്കനും—കഴിഞ്ഞു. അമ്മ്യാരുടെ പലഹാരത്തിന്റെ മധുരമൊക്കെ ആളുകൾ മറന്നുതുടങ്ങി. സുകുമാരന്റെ വീട്ടുകാരുമായിട്ടായി ലോഗ്യം. അങ്ങിനെയാണല്ലോ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സ്.

സുകുമാരന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് പുള്ളിപ്പാവാടയും, പച്ച ബ്ലൌസുമിട്ട് ലീല ഓടിക്കളിക്കാൻ വന്നാൽ ദൂരെനിന്ന് ഗോപി കരൾത്തുടിപ്പോടുകൂടി കളികണ്ട്നിന്നാനന്ദിക്കും......"ഒരു ഭംഗിയേറിയ പാപ്പാത്തി"—ഒരുൾച്ചിരിയോടെ ഇടക്കവൻ പറയും.

തൂമഞ്ഞിനെപ്പോലും, തല കുനിപ്പിക്കുന്ന ധവളിമയിലാണ്—ചർമ്മത്തിന്റെ വെളുപ്പിലാണ്—സൌന്ദര്യത്തിന്റെ മാക്കു കിടക്കുന്നതെങ്കിൽ 'ലീല'യ്ക്കതിൽ ഒരു 'കൈബർപ്പാസ്സ്'പോലും കിട്ടുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. എന്നാലും, അവളുടെ നീണ്ടിടംപെട്ട കണ്ണുകൾ, ചെന്നിയിലൂടെ വകഞ്ഞ്, മടഞ്ഞ് പിന്നിക്കെട്ടിയ ചുരുണ്ടമുടി; ആരെയുമാകർഷിപ്പാൻ കെല്പുള്ള മുഗ്ദ്ധമന്ദഹാസം, മധുരസ്വരത്തോടുകൂടിയ നർമ്മസല്ലാപം, ശരീരത്തിന്നാകപ്പാടെയുള്ള—ഇന്നതെന്ന് ശരിക്കു

പറവാൻ സാധിക്കാത്ത—ഒരെന്തൊന്നില്ലാത്ത സൌകുമാര്യം, ഇവ ലീലയെ തികച്ചുമൊരു കൊച്ചുർവശിയാക്കിയിരുന്നു. അവൾക്ക് വയസ്സ് പതിനേഴിൽ കൂടുതലായിട്ടില്ല.

❖ ❖ ❖

തന്നെത്താനറിയാതെ, ഗോപി ഇരുന്നിരുന്ന നീണ്ട ബെഞ്ചിൻെറ, ഒരററത്ത് മടക്കിവെച്ച കോസറിമേലേക്ക ചാഞ്ഞു. ഗോപി സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി:

അന്നൊരുനാൾ വയ്യീട്ട്, ലീല ഓടിവന്നു. വക്കീൽ ഗോപാലമേനോൻ കേസ്സു സംബന്ധമായി, കക്ഷികളോട് ഫീസ്സിനെപ്പററി കൊണ്ടുപിടിച്ചു വാദിക്കയായിരുന്നു. അകത്തു കടന്നപ്പോൾ 'മാലതി'യെന്തോ കണക്ക ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

ലീല:— മാലേ, മാലേ, നാളെയല്ലെ നമ്മുടെ 'ഇലക്ക്ളഷൻ'

മാല: — അതെ, എന്താ, 'കവിയുടെ കടമകൾ' എന്നോ മറേറാ അല്ലേ വിഷയം.

ലീല:—ആ! കുട്ടി വല്ലതും എഴുതിയോ?

മാല:—ഇല്ല; ഞാൻ ചേരുന്നില്ല. എനിക്ക് പഠിക്കാൻതന്നെ കുറെയുണ്ട്.

ലീല:—'ന്നാൽ, മാല വല്ലാത്തൊരു പുസ്തകക്കരണ്ട്യന്നാണ്, ട്ടൊ; എതായാലും, 'നിക്ക് ചേരണം; കുട്ടി ഗോപ്യേട്ടനോടൊന്നെഴുതിത്തരാൻ പറയ്യോ, ജോറായിട്ട്?

മാല:—എന്തിനാ, അതിനൊക്കെ വെറുതെ ബുദ്ധിമുട്ട്ണ്. അംബിക കോണ്ടോവും അത്.

ലീല:—'ന്നാലും ഒന്നെഴുതിത്തരാൻ പറയൂ.

മാല:—അതാ—അദ്ദേ മുറീല്ണ്ട്; ലീലക്ക് പറഞ്ഞൂടെ.

ലീല:—'ന്താട്ടൊ—കുട്ടീ—മാല പറയില്യ്യെ?

മാല:— —ം— 'ന്നാൽ, ഞാൻ എഴുതിക്കിട്ട്യാൽ വിളിച്ചുതരാം.

ലീല ചിരിച്ചുകൊണ്ടൊരോട്ടം, പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞൊരു നോട്ടം. ആ മയക്കത്തിലും ഗോപിയുടെ ചുണ്ട് ലഘുവായൊന്നു മന്ദഹസിച്ചു.

❖ ❖ ❖

ഗോപിക്കോർമ്മ വന്നു. അന്നു രാത്രി ഗോപി, ഏതോ ഒരു പുസ്തകവും വായിച്ച് തന്നെത്താൻ ചിരിച്ചു രസിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ്,

"ഗോപ്യേട്ടാ......ലീലക്ക് സമ്മാനം കിട്ടി... കെട്ടൊ!" എന്നും പറഞ്ഞ് മാലതി മറഞ്ഞത്. ഗോപി, പുസ്തകം പൂട്ടിവെച്ച് ചെന്ന്..."മാലേ...മാലേ_ നിയ്യെന്തേ പറഞ്ഞത്...എന്ത് സമ്മാനം?"

മാല:—അതേയ്—ഇന്നലെ എഴുതിക്കൊടുത്തില്യേ. ആക്കുട്ടി അതങ്ങനെ കാണാപ്പാഠമാക്കി, പോയി വിളമ്പി; പ്രൈസും മേടിച്ചു.

ഗോ:—അപ്പോൾ, പിന്നെ ആരും പ്രസംഗിച്ചില്ലെ.

മാല:—ഉവ്വ് വ്വ്...വത്സല, ഗംഭീരമായി സഭക്ക് വന്ദനം പറഞ്ഞു. മീന, അങ്ങട്ട് പോയി ഇങ്ങട്ടതന്നെ പോന്നു. ആയിഷക്കുട്ടി, ചിലതൊക്കെ പഠിച്ചു വന്നിരുന്നു തോന്നുണു. പക്ഷെ ഒന്നും ശരിയായില്ല അംബിക അന്തം വിട്ടു പറയാൻ പലതും വിട്ടുപോയി. പിന്ന്യാ ലീല 'പ്ലാററ്ഫോമി'ൽ കയറീത്. പ്രസംഗം പൊടിപൊടിച്ചു. ഊശ്, ചില നീണ്ട വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം ഹെഡ്മിസ്റ്ററസ്സിന്നുകൂടി മനസ്സിലായിരുന്നില്ലത്രെ! തുന്നൽ ടീച്ചറും, ശാരദ ടീച്ചറും, പങ്കജാക്ഷി മിസ്റ്ററസ്സുംകൂടി 'ബലേ—ഭേഷ്... —എ_ വൺ' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് ഉച്ചത്തിൽ കൈമുട്ടിയിരുന്നു. അവരായിരുന്നു.....എന്താടിന് പറയാ— സുപ്രവിഷ്യന്. അവർ പറഞ്ഞു 'ലീലക്കാണ് ഫസ്റ്റ്പ്രൈസ്" എന്ന്. പിന്നെ ആരെപൊട്ടു പ്രസംഗിച്ചതുമില്ല.

ഗോ:—ഹ! ഹ! ഹാ ാ! ആകപ്പാടെ ഗംഭീരായി പ്രസംഗം, ഇല്ലേ.

മാല:—ഉം ം ം ം ...ഗോപ്യേട്ടൻ എനിക്കെഴുതിത്തന്നില്ലലോ.

ഗോ:—നിയ്യെന്നോട്ട പറഞ്ഞോ? ഒന്നാമത്, ഞാൻ നിണക്കാണ്ന്നല്ലെ വിചാരിച്ചത്, അല്ലാതെ .....

മാല:—ഉംംംം_ ഉം ം—ആട്ടെ.

❖ ❖ ❖

അന്നു രാത്രി ലീലയും വളരെ കുറച്ചേ ഉറങ്ങിയുള്ളു, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് സ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടിരുന്നു. ഗോപ്യേട്ടൻെറ സൌമ്യവും പ്രസന്നവും, സുന്ദരവുമായ മുഖം; ചുരുകളോടുകൂടിയ ചുരുണ്ട തലമുടി...ഇവ കണ്ടവൾ കൊട്ടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കും. ഒരു പ്രാവശ്യം അവൾ പെട്ടെന്നുണർന്ന് ക

ൻതുറന്നപ്പോൾ, ആ ഇരുട്ടുമുറിയിൽ തീക്കട്ടകൾപോലെ രണ്ടു കണ്ണുകൾ ഉജ്ജ്വലിച്ചു! 'ഞ്ഞ്യ്യാവ്, ഞ്ഞ്യാവ്' എന്ന് കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പൂച്ച അവിടെനിന്നു പേടിച്ചോടി. വെറും സ്വപ്നമാണെന്ന് മനസ്സിലായി അവൾ ലജ്ജിച്ചു പുഞ്ചിരിതൂകി.

❖ ❖ ❖

ഗോപി എഴുന്നേററിരുന്നു: ഇലക്ട്രിക്ലൈററിൽ ആ മുറി പ്രകാശമാനമായിരുന്നു.

തികച്ചും മുന്നൂററമ്പത്താറു ദിവസങ്ങളുള്ള ഒരു കൊല്ലം ആ 'സമ്മാന'ത്തിനു ശേഷം പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞു. തെററുകൂടാതെ കൂട്ടിനോക്കുകയാണെങ്കിൽ എത്ര മണിക്കൂറുകളുണ്ടാകും; എണ്ണായിരത്തിലധികം. അപ്പോൾ നിമിഷങ്ങളോ? ശിവ. ശിവ! ഗോപിക്കും, ലീലക്കും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹശൃംഖല മുറുക്കുവാൻ അതു ധാരാളത്തിലധികമായിരുന്നു. ഗോപിയാണ് ലീലക്ക് വായിക്കാൻ 'നല്ല' പുസ്തകങ്ങൾ 'തിരഞ്ഞു'കൊടുത്തിരുന്നത്. പുസ്തകത്തിൽ മിക്കപ്പൊഴുമൊരു പ്രേമലേഖനവുമുണ്ടായിരിക്കും. എത്രയോ പ്രേമലേഖനങ്ങൾ അവരങ്ങിനെ കൈമാററം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. കോടതിയുള്ള ശനിയാഴ്ചകൾ അവരുടെ വിലയേറിയ ദിവസങ്ങളായവരെണ്ണി. 'സ്പെഷൽക്ലാസ്സ്'ന്നും പറഞ്ഞ് പത്തുമണിക്കു പോയാൽ, ഗോപി പിന്നെ മടങ്ങിവരുന്നത് രണ്ടു മണിക്കായിരിക്കും. ലീലയുടെ മുറിയിൽ ഗോപിയിരുന്നു സല്ലപിച്ചുല്ലസിക്കുന്നതും, മതിമറന്ന്, പാർശ്വഭാഗങ്ങൾ കൊളുത്തിവലിക്കുമാറ് പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതും 'മാലതി' മാത്രം ഇടക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നോ എന്നു സംശയം. പക്ഷെ, അതൊരു കുരുത്തംകെട്ട മരക്കഴുതയായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ മിസിസ്സ് സുകുമാരനിതെല്ലാം ഒരു രസമായിരുന്നു. ഗോപി, ലീലക്കായിട്ടെ അയച്ച ഒരു പ്രേമലേഖമാണ് വക്കീൽ ഗോപാലമേനോൻെറ കയ്യിൽ കിട്ടിയതും, തുടന്നു ബഹളമുണ്ടായതും.

കോസ്റിയുമായി കൂടിക്കാണുന്നതിന്നു മുമ്പെ ഉറങ്ങിക്കഴിയുന്ന ഗോപി അന്ന് യാമം രണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടും കണ്ണിൻെറ പോള ചിമ്മിയിട്ടില്ല. പല പല ചിന്തകളും അവനെയിട്ടലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങേ മുറിയിലെ ടൈംപീസ്സിൻെറ 'ടിക ടിക ടിക' ശബ്ദമൊന്നല്ലാതെ, മറെറാന്നും ആ രാത്രിയുടെ ഭയങ്കരനിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടയ്ക്കുവന്നു തോന്നും ടൈംപീസ് 'തെററ്, തെററ്—' എന്ന് പറഞ്ഞവനെ ഉപദേശിക്കുകയാണെന്ന്. അടുത്ത സെക്കൻടിൽ അല്ലല്ല— അതു 'ശെററ്, ശെററ്' എന്നാണെന്നവന് ബോധപ്പെടും. കണ്ണുശല്യമെങ്കിലും, ആ ഒച്ച അവനേറെക്കുറെ, അവൻെറ ചിന്താഗതിക്കനുസൃതമായി, യഥാർത്ഥ്യമുററതെന്ന് തോന്നി.

പെട്ടെന്ന്, അമ്മാമനും, അമ്മായിയും കൂടിയെന്തൊക്കെയോ 'കുശു കുശു' പറയുന്നുണ്ടെന്ന് ഗോപിക്ക് തോന്നി; അതു കേൾക്കാനുള്ള കുതുകത്താൽ പൂച്ചയെപ്പോലെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ കോണിപ്പടികയറി അവൻ ചെകിടോർത്തു; 'ഛെ, ഞാൻ ചെയ്യുന്നത് പുരുഷന് യോജിച്ചതല്ലെ'ന്നവനുത്തരക്ഷണത്തിൽ തോന്നി. താഴെത്തേക്കിറങ്ങുകയും ചെയ്തു. തോന്നൽ–? വെറും തോന്നൽ! അവർ കൂക്കുംവലിച്ച് കിടന്നുറങ്ങുകയാണ്. അവർ തമ്മിൽ ചെറിയൊരു സംഭാഷണമുണ്ടായത് ശരിയാണ്; കുറെമുമ്പ്. അതവനൊട്ടറിഞ്ഞതുമില്ല.

അമ്മായി:—അപ്പോൾ എങ്ങിനെ, എഴുത്തു കിട്ടിയതു്.

അമ്മാമൻ:—ഇന്നലെ, സുകുമാരനും, ഞാനുംകൂടി കോടതീലെ ലൈബ്രറിലിരുന്ന് വർത്തമാനം പറയുമ്പോൾ തന്നതാ. അയാൾക്ക് ലീല വായിക്കുന്ന ഏതോ ബുക്ക്ന്ന് കിട്ടിയതാണത്രെ?

അമ്മായി:—അദ്ദേഹം, പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെ?

അമ്മാമൻ:—പറഞ്ഞു, 'ദാ നിങ്ങൾ ബഹളമൊന്നുമുണ്ടാക്കരുതെ. കുട്ടികളുടെ നേരമ്പോക്കല്ലെ'—എന്ന്, നല്ല നേരമ്പോക്കല്ലെ ?

അമ്മായി:—എന്നാലും, അവനെ, അങ്ങിനെ തച്ചുംലോ; നാട്ടുകാർ കേട്ടാലെന്തു പറയും?

അമ്മാമൻ:—ആ–ഹാ; കുട്ടികളെ നേർവഴിക്ക് നടത്തണ്ടേ. പഠിക്കുമ്പൊ തെമ്മാടിത്തം കാണിക്കെ.....പിന്നെ, ആ തിയ്യത്തിപ്പെണ്ണി

നെ കഴുത്തിൽ കെട്ടാനാ, ഞാനവനെ ഇത്രയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടി പഠിപ്പിക്കണ്—!

അമ്മായി:—അതും ശര്യാണ്; 'മാലക്ക്' അവൻ പോരാ. എങ്കിലും പഠിച്ചു പാസ്സായി നല്ല വല്ല്യദ്യോഗും കിട്ട്യാൽ ലളിതയ്ക്കാവാലോ?

❖ ❖ ❖

മണി കൃത്യം മൂന്നടിച്ചു; ചിലതാലോചിച്ചുറച്ചപോലെ, ഗോപി കടലാസ്സും പെന്നുമെടുത്തു തലക്കു കയ്യും കൊടുത്തെഴുതാൻ തുടങ്ങി. അരമണിക്കൂർകൊണ്ടതു മുഴുമിച്ചു; വേഗം, മടക്കി, വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തുപോയി. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ, ആരോ ഒരാൾ ലീലയുടെ വീട്ടിലെ ജന്നൽക്കൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ധൈര്യത്തോടുകൂടി ഗോപി അടുത്തുചെന്നു. അത്ഭുതം! അത്യത്ഭുതം!! അതു 'ലീല'യായിരുന്നു.

'എന്തു? എന്താ ലീലേ—ഈ അർദ്ധരാത്രി ഇവിടെ നില്ക്കുന്നത്' ഗോപി ഉദ്വേഗത്തോടെ ചോദിച്ചു.

'ഇന്നലെ രാത്രിയെട്ടുമണിമുതൽക്കേ ഞാൻ ഇവിടെ നിൽപ്പുണ്ട്' ലീല ശാന്തമായി മറുപടി പറഞ്ഞു. ലീലയുടെ ചടുലമിഴികളിൽനിന്ന് ചുടുനീരിററിററുവീണിരുന്നു. അവർ സംഭാഷണം വളരെപ്പതുക്കെയാക്കി.

❖ ❖ ❖

ചുററുപാടുമുള്ള വീടുകളിൽ നിന്ന് വെള്ളം കോരുന്ന കപ്പി നിലവിളിച്ചുതുടങ്ങി. പാൽക്കാരത്തി പാലുകൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ പടിവാതിൽ തുറന്നു മലർത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അരുണകിരണങ്ങൾ ഗോപാലമേനോനെ ജന്നലിലൂടെ എത്തിനോക്കി. അദ്ദേഹം എന്നും അങ്ങിനെയാണ്. നേരത്തെ എഴുന്നേല്ക്കുന്ന പതിവില്ല. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ, അദ്ദേഹത്തെ കുലുക്കി വിളിച്ചു. 'ദേ...ദാ... ഒന്നെണീക്ക ദേ—ണേ'

'ഏ—ഹേ—എന്താ—എന്താ' സംഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടു ഗോപാലമേനോൻ പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു.

'ഗോപിയെ, ഇവിടെയെങ്ങും കാണാല്ല' ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. രണ്ടു കണ്ണിൽനിന്നും വെള്ളം 'ർർർർർ...'ന്നൊഴുകിയിരുന്നു.

അദ്ദേഹം, കണ്ണു തിരുമ്മി, നാലുപാടും നോക്കി വേഗമിറങ്ങി താഴത്തുവന്നു. 'ഗോപീ...ഗോപീ...' ഒന്നു വിളിച്ചുനോക്കി. ഉത്തരമില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ തലചുററി, ബുദ്ധി മന്ദിച്ചു. ചാരുകസേരയിലേക്കു മറിഞ്ഞുവീണു.

തൊട്ടവീട്ടിൽനിന്ന് സുകുമാരനും, ഭാര്യയും പരിഭ്രാന്തരായോടിവന്നു. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ താടിക്കു കൈകൊടുത്തുമ്മറപ്പടിയിൽത്തന്നെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"അല്ല, ലക്ഷ്മിക്കുട്ട്യേമ്മെ, ലീല ഇങ്ങട്ടെങ്ങാനും വന്നോ ാ; അവളെ അവിടെ കാണ്മാനില്ല".

—അപ്പുകുട്ടൻനായര്,
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.)

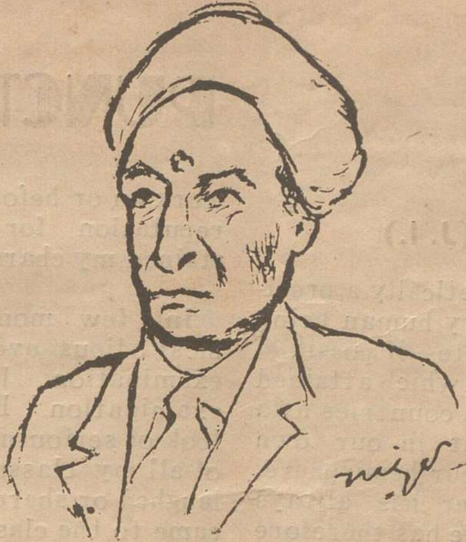

Sketches by

M. G. SANKARA NARAYANAN (J. I.)

MY PUNCTUALITY

by

P. INDIRA (J. I.)

Punctuality is theoretically a precious virtue which every human being should wish to cultivate—if possible, I suppose. It is a plant which attained full growth in western countries at a very early time, but in our own country, or rather in our hemisphere, its germinative power has always been rather low. There has therefore come into existence here a new stunted variety called Indian punctuality. We have accepted it though shamefacedly, as a fact in life.

The seed of punctuality was never even sown in me at any time.

Of a Monday morning I set myself to the task of looking for my books which I threw into the four corners of my room on Friday when I came back from school. There lies before me a limitless ocean of homework to be done for the day. There never seems to be time enough. I have, in addition, to bathe and dress and eat, and just one hour to do all this and more. I often blame God for setting me such back-breaking tasks. My work half done and half neglected, I find myself ready by about ten-thirty —half an hour or so after school has started.

I never was in time; without the expenditure of a single pie I earned the famous title of L. C. G., (late coming girl). I became proud of my title. The sound of it became a sweet melody to my ears. I never did home work on or before the due date. A reputation for punctuality never stained my character.

In a few months there came the most odious event in my life, the examination. It was the S. S. L. C, examination Even in February a look of seriousness covered the face of all my classmates. They seldom laughed or shared in my jokes. They came to the class strictly at ten and went away at four. I played or mooned about without a companion. I myself had done no work; my friends proudly claimed that they had revised this lesson and that so many times.

I myself was a stranger to revision because I had never learned anything, and I felt a secret contempt for all those girls who had been so foolish as to waste energy in revision work a whole month before the examination. Every ounce of energy costs six ounces of rice,—a hard propostion during these rationing days.

The days flew. I joked and laughed and sang till the sixteenth of March —the Sunday before the ordeal, just twenty four hours before the examination was due to start! It was a painful feeling. Suddenly I became aware of the situation. Alas! the very next day, exactly at ten o'clock, I was to answer the first paper in English in the Malabar Christian College.

My head was in a whirl. I knew not what to do, where to seek refuge, or from whom to get help.

I did not know where my books were. I had to search for them, find them, read them,—and all within twenty four hours!

And I had to do six separate subjects.

Serious for the first time in my life, I ordered that no one was to call my name that day. I locked my room from the inside and set about my great task of preparation.

My first task was to search for my books. It was really a battle with the winds.

On my shelves were some torn dusty volumes on which the spiders had built their cobwebs and lived in happiness with eggs and babies and family. The room itself looked as if it had been bombed. Such confusion and disorder prevailed there.

The clock in my study struck twelve. It seemed to be going too fast, and so I put it back so as to show eleven. I had got hold of most of my books, but my Botany was no where to be seen. I searched the length and breadth of my room, but to no purpose. I had reached a condition akin to madness, when the servant started calling me for dinner. In my great fury, disappointment, and anxiety, I howled at her like a veritable shaitan.

I heaped up in a corner all the books I had thrown on the floor, and started my search again. At last—thank God — I found it in the waste paper basket. All the diagrams had been cut and removed. I knew at once who had done this. It was that naughty little fellow my brother who, attracted by the beautiful pictures I had drawn, had committed this execrable crime. I could have killed him, but I realised that all this was the result of my own neglect My fury subsided, and I went out into the garden to collect some plants and flowers.

By the time I had finished, it was evening. It seemed to me that the hours had only twenty or thirty minutes that day. Another complication was added by the arrival of some relations who were on their way to the Zamorin's College where a splendid dance programme to be gone through by G. Anna Poorna that evening. All thought of examinations instantly flew from my mind. Even if a hundred examinations were to come, it would not have mattered. Nothing would prevent me from going to the performance. Some of the women seemed surprised and asked me to stay at home and read, but I told them that I had been doing revision work all those days and that nothing more remained to be studied. Also I pleaded that the entertainment would freshen me up for the next day's work.

By the time I returned home it was ten at night. I had my food. Then I found that my eyes began to close automatically every time I looked at the pages of my English text. I planned to wake up at two in the morning and do some cramming for six or seven hours. I wound up the time piece and adjusted the alarm so as to ring at two, kept it near my bed, and slept soundly.

Just a few minutes later, as it seemed to me, a terrible sound jarred on my ears. I sprang up from my bed and looked around in perplexity. I then realised that it was the time-

piece and that it was two o'clock. I stopped the awful thing and put it face down on the floor and covered it up with a large bundle of books so that even the ticking sound, a terrible distress to a sleeping ear, might no longer be heard. I went back to bed and fell asleep. My mind travelled through the realms of fancy. I saw again the sweet performance rendered by Anna Poorna. Yes, I comforted my eyes and ears with the delicate movements of her body and the sweet and thrilling melody of the music. Suddenly it seemed to me that the lights in the hall had became unbearably bright. I opened my eyes and saw the sunlight pouring on to my face through the window. It was eight o'clock!

Oh, it was the day of my examination! The very thought shook me from head to foot. I bathed and dressed in a rush, and returned to my study and started reading. I opened my English text book and glanced at the first page. Every word and sentence seemed a stranger; it was like beginning a new language.

I tried to note down a few things and found that even very common words took strange forms under my scheme of spelling.

A whole book lay before me to study, and even the first lesson was totally incomprehensible. What was I to do? In my great anxiety I turned rapidly from page to page, forward and backward, but nothing came of it. How much time I spent thus I did not know.

Suddenly my eyes happened to fall on the clock—it showed nine.

It was time for my journey to the Christian College. I set out towards my own school for it was there that the carriage which was to take me would arrive with three other girls. Getting there, I found it impossible to believe my own eyes, for there was no carriage or anything else waiting there. They had all gone. I tried to get a rickshaw but it seemed that the whole world was conspiring against me. Not even a single rickshaw man was to be seen. There was no alternative except running. Yes, I ran along the road as fast as I could. On either side were pairs and pairs of eyes staring mercilessly at me. I even heard laughter and some rude remarks, but I rushed on.

Flushed, panting, and bathed in sweat, I reached the Christian College twenty miniutes late, and saw all my classmates absorbed in their papers. Complete silence prevailed everywhere. The Superintendent stared at me in a rude mocking way, and gave me my paper. I sat in my seat, my head and mind in a whirl. Every word and sentence in the question paper reemed to refer to matters which I had never heard of. Suddenly all the colours of the rainbow flashed in front of my eyes, the hall went round and round, and everything was swallowed in darkness. I had fallen into the limbo of a merciful oblivion.

Six long hours later, I found myself seated in the Jutka on my homeward journey. Unbearable and inexpressible feelings corroded my heart. I wished that my home was a thousand miles away. As I drew nearer and nearer, my despair increased. How to face my parents, or indeed anyone else? I wished the earth would swallow me up.

Nothing of the kind happened, however; I got down from the Jutka and

walked towards the house, my limbs trembling. I had not energy enough even to utter a single word. I went in, and then, praised be God! I heard the sweetest message that ever sounded in my ears—my father told me that the examination had been postponed!

Such is my record. I hope that my dear lecturers will remember it and be sympathetic to me, and that they will excuse me if I fail now and then to submit my exercises in time.

[It is lucky for you that I am not in charge of your exercises. Ed. Z. C. M.]

"പൊലിയുമോ"

I

സാന്ധ്യദീപ്തിനിറം പിടിപ്പിയ്ക്കുമി-
ശ്യാമളഭൂവിൽ മന്ദം നടക്കവേ,
കൊച്ചുനീർച്ചാൽകൾ രണ്ടുകണ്ടങ്ങളെ-
ച്ചേർത്തുതീർക്കുന്ന മർമ്മരം കേൾക്കവേ,
ശാന്തിസന്ദേശമോതും പവനനെൻ
താന്തമാംതനു തൊട്ടുതലോടവേ,
എൻമലനാട്ടിന്നൈശ്വര്യസമ്പത്തി-
ലെൻമനമഭിമാന സമ്പൂർണ്ണമായ്.

II

ഓർമ്മകളെൻ ഹൃദയസമുദ്രത്തി-
ലൂർമ്മിമാലകൾ തീർക്കയായെമ്പാടും.
അത്തരംഗിണി ഗീതത്തിൽക്കേൾക്കയായ്
ചിത്തശുദ്ധിദം പൂന്താന ഗീതവും,
തുഞ്ചൻ കൈരളിയ്ക്കേകിയ നൽക്കിളി-
ക്കൊഞ്ചലും കുഞ്ചഹാസ്യ ഗാനങ്ങളും.
നമ്രശീർഷനായൊട്ടു പുളകിത-
ഗാത്രനായിഞ്ഞാൻ നിശ്ചലം നിന്നുപോയ്.

III

അമ്പലത്തിൽനിന്നുച്ചത്തിൽക്കേൾക്കായ
കംബുനാദം വിലീനമായ് വായുവിൽ-
പള്ളിയിൽനിന്നുയർന്ന മണിസ്വനം
മെല്ലെയന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിയ്ക്കയായ്.
എൻറയുച്ഛ്വാസവായുവിൽക്കൂടിഞാ-
നാസ്വദിച്ചിതൈക്യത്തിൻ പരിമളം.

IV

ആശതൻ ചെറുനാളത്തിൻ ദീപ്തിയി-
ലാശയങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു തുടങ്ങവെ,
എൻറ കണ്ണിൽക്കരിനിഴൽ വീശുവാ-
നെത്തുകയായ് പുലയക്കിടാവിവൻ!
അസ്ഥികളും, വിശപ്പു, മടങ്ങാത്തൊ-
രാർത്തിയും മാത്രമേന്തുന്നവനിവൻ.
ഞണ്ട്, മത്സ്യമിവയെപ്പിടിയ്ക്കുവാൻ
തപ്പിനോക്കയാണിച്ചളിവെള്ളത്തിൽ.
ശോചനീയമീദൃശ്യവാതത്തിനാ-
ലച്ചെറുനാളമാകെപ്പൊലിയുമോ?

എം. കെ. പി.
(ജൂനിയർ ഇൻറർ)

SHORT STORY by NOSHIR GUZDUR (J. I.)

THAT INDEFINABLE SOMETHING

Vinoo was a jovial young rascal, who delighted in all sorts of devilry and mischief and lived in adventure. His uncle, a Bombay millionaire, had ensured the rest of Vinoo's days with peace and plenty, Vinoo was an odd character. He had a mansion he did not care for, a superb Rolls-Royce, some four or five chauffeurs, and a host of other servants waiting cn him. He enjoyed all the pleasures that wealth and health can give a man. Yet this queer individual hardly cared for any of them. His life lay on the broadway of adventure, and his mansion was a mere rest-house to him. This state of affairs only led up to the inevitable result that his butlers, chauffeurs, and his other dependants lived on him. Though Vinoo knew something of what was going on in his mansion, he had found no time to reform his house-hold.

One evening the drawing-room of Vinoo's mansion was flooded with light. Loud voices and cheerful scunds of merriment emanated from within. Whiffs of fine Turkish cigarette smoke floated in the air. Along with this was the reek of whisky of a very superior quality.

Only four occupants adorned the room. The master of course was out, and Lala the head-butler and chief of all the house-hold, had taken upon himself that worthy title, and was entertaining his three honoured guests at his master's expense ; which three honoured guests consisted of a couple of gadiwallahs and an old 'mali' from some remote neighbourhood. These three, who were genuinely astonished, but had decided to make the best of a fine opportunity, were at the same time partaking of their 'host's' expensive liquor and cigarettes, and listening to the 'Khansammah' in concentrated wonder and admiration.

"You have no idea, chaps," continued the immensely pleased and puffed-up Lala, "how dexterously and with what great pains I have taken young Vinoo in hand and controlled this vast mansion, which virtually I possess".

The sighs of admiration had hardly passed round when the door bell rang with startling suddenness. Lala jumped up. No one but his master would ring like that. Gone was his bluff exterior ! Gone his commanding look ; there stood a very deflated butler, hastily signing his friends off into the recesses of the kitchen.

But he soon regained control over

himself. He hastily arranged the room, and was about to answer the ring of his master, when that very calm and jovial person himself, resenting delay, climbed in through the window. "It's all right, Lala. I should not have worried you at this time of the night." After the first wave of surprise and discomfort had passed, Lala was himself once more, the calm, polite, and at-your-service butler. Vinoo walked up to his easy-chair and threw himself on it. After an appreciable silence, during which Lala stood very still, he called out, "Eh-Lala, I hope you appreciated my Turkish cigarettes?" Lala started, looked up, and saw his master staring at a half smoked cigarette on the floor, still alight. Vinoo's keen eyes had taken in all the details of the room, and once again his cool drawl smote upon the ears of his frightened butler,—"Lala-er-how did your guests like the whisky"? Lala started more violently this time when, on looking up, he saw his master staring quizzically at a couple of half empty glasses of Whisky pushed under the piano-stool. "All right, Lala, I won't need anything more for tonight." Lala disappeared with a 'salaam.'

It was not that this was anything new. Vinoo found no time to reform his household. Besides, what mattered if they enjoyed a little of his enormous wealth?

He extinguished the lights and lay on his easy-chair fully dressed. His thoughts wandered. Adventure he had had in plenty. Everything that wealth could give he had. Yet he was unsatified. He wanted something more,—yes!—something was missing, but what? What was the missing factor? He would explain it only as 'that indefinable something, that,—

A slithering noise from the window cut in upon his reverie—Burglars? He was alert in a second, rose, and moved silently and swiftly to the window. He waited, his body tense, ready for action.

Inch by inch the window opened; first a head and shoulders, and then the whole body of a man followed through the gap. Vinoo moved his right hand and the room was flooded with light, betraying the rather slight figure of a very much frightened boy. Vinoo caught him and thrust him into a chair. The trimbling figure whispered"—I—I really d-did not m-mean it—sir. P—please-d-don't call th- the p-police" "Rather an interesting visitor," said Vinoo, "You have'nt come to ask after my health, have you"? "I-I'll talk, sir" said the boy, "You see, sir, I belonged once to a very rich family—",

Vinoo laughed "Heard that one before," said he, "Tell me something new." "But it's true sir," gasped the boy. He certainly looked the part. His clothes had been once fine, though now they looked unutterably shabby and tatttered. Also his features were refined in cast, and his speech showed education and breeding. Vinoo looked at the young miserable face, considered deeply for a moment and said "Oh, well, carry-on— what was the trouble? Tell me all about it!"

The boy falteringly told his tale of woe. He had an only sister. His mother had married a second time. His step-father was a drunkard who squandered all their money and was finally killed in a street-brawl, leaving poor ten-year old Cowasji, the fifteen year old Gul, and their mother in a state of dire poverty. The mother had followed her husband, dying of broken heart. Working very hard, Gul had managed to make enough for a lodging with a kind old matron right at the top of a block of

rented flats in Parel. With needle work Gul had managed to keep her brother for the last eight years.

The block of flats was owned by a bully, a Maratha, the leader of a gang. He was generally called "Bitoo." He had brought Cowas under his control by threatening to throw him and his sister out of the flats if he did not fall in with the gangster's plans. That meant utter ruin. These men lived by working an elaborate burglary racket which included black-mail and even murder. They pounced on destitute boys wandering about the city, gave them food and wages, and trained them carefully in the business of house-breaking Cowas had been forced to become a thief. He had accepted the fate for his sister's sake. 'Bitoo' had taught him to fight, and had told him that he would soon become a champion boxer and wrestler. The boy had a natural moral sense, and he felt that the way of life into which he had been forced was all wrong: but, then, he had to think of pyaree bahan Gul, who had been more than a mother to him: anything for her sake .... She was in blissful ignorance of all this, and she looked after him like an angel

On this particular night, 'Bitoo' had fired Cowas with drink, and forced him to break into Vinoo's mansion.

The boy ended his story, sobbing. Vinoo walked up to a shelf in the corner, poured himself out a drink and said; "Look here, old chap, stop worrying. I'll fix you up. Take me up to your lodgings now; I am rather anxious to meet Mr. Bitoo".

At first Cowas showed much reluctance, saying that Bitoo would make mincemeat of Vinoo, but in the end he led the way to his lodgings in Parel. It was nearing sun rise and when they reached their destination after a long and weary walk, dawn was already breaking. As is the case with the poor working classes of India, the Matron and Gul were already up, dressed and ready for work. Cowas introduced Vinoo to them as one of his friends. Gul should have associated him with those other scoundrel friends of Cowas', yet some how or other she felt he was different. Vinoo on the other hand thought her the most charming and attractive girl he had ever seen. The old matron was a regular terror all round, and never trusted strangers; yet, oddly enough she took an immediate liking to Vinoo.

Having spent some time with them, Vinoo left them, saying that he had better start out on his search for some humble lodging near by.

Ater some trouble Vinoo managed to obtain a pair of small rooms at a moderate rent For many days together he stayed there in apparent poverty, concealing his real identity, and getting into closer contact with Gul, Cowas and the matron.

One night, he was sitting up in his room reading a journal, when a knock sounded on the door, and the matron almost rushed in — "Mr. Vinoo! it's the boy-Cowas. He's been drinking hard, and is being being put up to fight Ali the champion by that dirty dog Bitoo in the Rele Saloon You know what a raging mass of drunkards gather there! And the poor boy is there now,—! What with poor Gul nearly dead with fright, and—"

Vinoo did not wait for more. He strode out of the room, took the steps three at a time, and ran down the street. The Rele Saloon abutted on the Parel Road just where it joined Nagpada a mile away He was there in a quarter of an hour. He flung open the revolving doors; he did not pause in the stinking crowd, but

153222
34369
521: N291
H7
UNIVERSITY L...
... 1952

pressed on through it till he reached the outer edge of the ring which had been formed for the fight.

In one corner of the ring he saw Ali the boxer, and at the other, the huddled form of Cowas. One round had evidently been completed. Vinoo waited no longer. Rushing up to the boy, he lifted him up bodily on to his shoulders. Then heaving through the already raging crowd, he hit out right and left, and made his way to the door.

Already the many blows that he had received from the angry crowd had begun to tell upon him; but with almost super human strength he carried on, and having reached the street, he ran till he reached the block of flats where Cowas lived. Then, labouring heavily beneath his burden, he climbed up to the top, and, staggering into the dimly-lit room deposited Cowas on a couch. Gul, who was sitting in a corner, crying pathetically, with the old matron at her side trying to comfort her, rose and rushed up to Cowas with a motherly cry; she folded the boy in her protecting arms, and then she turned and looked up at Vinoo; her eyes expressed gratitude and something like adoration.

* * *

The next morning a notice went round that a Mr Patel, a millionaire, had bought up the block of flats in in which Cowas and his sister lived at a fancy sum, and was letting the quarters out at half the original rent. This joyous news circled round like wild fire. Cowas, Gul, and the matron were in ecstasies of joy, praising this mysterious, God-sent benefactor. Bitoo had no longer any hold on Cowas.

Long before all this, as you will have understood, Vinoo, who was but human, had fallen desperately in love with Gul; she too showed signs of more than equal return. Those charming eyes, that stream of dark hair, that well formed, neatly saried figure, had caught Vinoo into the one trap from which he would never want to escape.

That very evening Vinoo took his courage in his hands, and made his proposal. "Gul," he said to her, in his simple direct way, "my heart burns with a great deep love for you. I am just a poor man, dear, but if you will be my wife, I can give you that which is greater and more precious than wealth,—an honest man's ever lasting love!"

She turned her beautiful eyes up to him for a second, and dropped them again. But in that fraction of a moment, they had told him all he wanted to know. Bending down, he clasped her in his arms.

The next morning they were married very quietly, with no show or pomp. Of what use pomp, splendour, artifical merriment, when two hearts have drunk of the brimming cup of love? Love itself is a silent joy. Two hearts so full have no room for cermonial or pretence.

That noon a happy party of four rolled along in a car towards the city. Vinoo had said that the car was a borrowed one. He drove on to the gates of his mansion, secretly enjoying his joke. Then, stopping the car, he jumped out and called Lala. Lala hurried out with many a deep salaam, and on being instructed to do so, introduced his master to the trio, and then salaamed to his mistress. A chuckle emanated from Cowas behind. Gul looked up at Vinoo in surprise and saw him smiling. "You are a wealthy person now Gul, the wife of a poor Bombay millionaire," said he, and clasped her in his arms. She sighed - "I would be yours even if you were the poorest man in all the world."

പൊന്നോണം

1. അഹഹ! യിവിടെനിന്നകന്നു, മുമ്പീ
മഹിയിലണഞ്ഞൊരു നീണ്ട കാളരാത്രി,
മഹിതധരണി ഭാരതാംബയിപ്പോൾ
മിഹിരസുവർണ്ണമയാഭയിൽക്കുളിപ്പൂ.

2. ധരയിലെവിടെയും പ്രശസ്തിചേരും
ഭരതധരാസുമനോജ്ഞപുഷ്പവാടി
ഉരുതരമധുരസ്വരങ്ങളാലി-
പ്പുലരിയിലുന്മദ രോമഹർഷമേല്പൂ.

3. ഇരുപത്തുദശവത്സരങ്ങളായി,
പ്പുരുതരമാംമുദമാർന്നു കേരളത്തെ
ഒരുപിഴയുമെഴാതെയാണ്ടുതോറും
വരുമൊരുമാബലി കണ്ടിരിയ്ക്കയില്ല.

4. ഘനകുതുകമിയന്നു ലാലസിക്കും
ജനതതിതൻ കമനീയദർശനത്താൽ
നലമൊടു പലനാൾകൾശേഷമിന്നാ-
ബ്ബലിയുടെ കൺമുനയുല്ലസിച്ചിടട്ടെ.

5. ഉരുതരകരുണാപയോധി തൃക്കാ
ക്കരയെഴുമപ്പനുമീയൊരോണ നാളിൽ
പെരുകുമമലമോദധാരയാൽ ത്തൻ
കരളിൽനറും കുളിരേററമാർന്നിടട്ടെ.

6. വിരിയുക കുസുമങ്ങളേ, സഹർഷം;
പരിമളധോരണി വീശുതെന്നലേ നീ;
ചൊരിയുക കളഗീതപക്ഷിരാശേ;
മുരളിയെടുക്കുക കീചകൌഘമേ നീ.

7. മഹിതസഹജരേ! വെടിഞ്ഞുശോകം
പ്രഹസിതവക്ത്ര ശുഭാംഗരായ്‌വസിപ്പിൻ;
ബഹുദിനതതികൾക്ക ശേഷമിന്നാ-
ണഹഹ! നമുക്ക യഥാർത്ഥമായൊരോണം!

ടി. വേണുഗോപാൽ.
(ജൂനിയർ)

ARCHITECT OF PAKISTAN

by

K. V. AVARAN KOYA (J. I.)

Mr. Jinnah is a lawyer by profession and a lawyer by temperament. The study and practice of law has earned him the name of being one of the most renowned and honoured members of the bar. He has been our greatest and boldest advocate. He is sometimes rightly called the "Lord Simon of the Indian bar."

Jinnah's very name is encugh to gather a huge crowd which sometimes runs into millions, who throng to have a glimpse of him. The very sight of him infuses a new spirit of enthusism among Muslims. He has come to be regarded by his people as an institution by himself. He has been a symbol of Muslim unity and solidarity, and a reflection of their unsubdued martial spirit. He was destined by God to guide the nation safely and securely through the gravest crisis of its turbulent history. Tall aud stately, luxurious in habits, though thin to the point of emaciation, he is a man of exceptional vitality, courage and endurance. His unquestionable moral and political integrity has won him admirers even among his bitterest critics and opponents.

He is extremely punctual and steady in his habits. He always remains calm and collected, unaffected by outside threats. Undiluted honesty, firmness, and presence of mind are his other remarkable qualities. Every one who goes through the biography of Jinnah understands that in that tall thin body of his, there exists a soul which is strong and bold enough to fight the whole world for the righteousness of his cause.

He always appears neat and tidily dressed in western clothes of the latest cut and finish; lately he has shown a taste for the long shervani and the black cap named after him.

He enjoys the complete confidence of the Muslim Community in India in a way that has never been attained by any one ever before. He has been the unquestioned leader of his community acclaimed lovingly as their Qaed-e-Azam which means the great leader. His selfless services have earned him Muslim gratitude deeper than ever owed to any one before. He has a personality that dominates, commands, and inspires.

As a parliamentarian, Jinnah is one of the ablest. He is selfless to the extreme, independent in thought and judgment, and free and frank in the expression of his views. He speaks faultless English fluently and with an impressive accent. A brilliant and witty speaker and a master of rhetoric, he is as lucid in his arguments as he is trenchant in his criticism. His style is clear and convincing and forceful. He never tires his audience. He is not in the habit of overstressing a point; nor does he bring in too many arguments

to establish a fact. He is a very peculiarly constituted orator. His speeches always make a high mark, and leave a desirable effect on his listeners, because they are convincing and logical. Usually, he does not make fiery speeches. But when he does, he is at his best. Unmindful of consequences and even against the hottest odds he sticks to his principles.

He is perhaps the only man in India who has "lived," a man who has never known defeat; a man who seldom followed, but always led.

Such a man is the accredited leader of India's hundred million Muslims; this man whom Gopal Krishna Gokhale called, "the Ambassador of Unity;" and Mrs. Sarojini Naidu, "the most incorruptible man in India." Moulana Mohammad Ali considered him "the only man who can guide the Muslims on the right path;" and Beverley Nichols "the most important man in Asia;" Dr. C. R. Reddi, "the pride of India and not a private possession of Muslims."

Mrs. Naidu has written a book "Mohammad Ali Jinnah, ambassador of Unity," in which she says that Jinnah is her leader and her friend. At the end of a chapter she writes, "Who can foretell the secrets of tomorrow? Who can foresee the hidden forces that sometimes work to build our destiny higher than our dream? Perchance, it is written in the book of the future, that he whose fair ambition is to become the Muslim Gokhale may in some glorious and terrible crisis of our national struggle pass into immortality as the Mazzini of Indian liberation." This prophecy of that Nightingale of India has now become true. Starting with an ambition to become the Muslim Gokhale, Jinnah has now become the potential Emperor of Pakistan.

Before the advent of Jinnah, the condition of Indian Muslims was very miserable. They were a demoralised, disorganised, inert and and unmoving mass, economically poor, educationally backward, and industrially nowhere. Jinnah organised them in such a manner within such a very short time that some people think it is miracle. To a certain extent it is true. But the real fact is that Islamic fraternity and equality brought about that unity among Indian Muslims.

Critics even today accuse Jinnah of being a British agent. But the real fact is that Jinnah was one among the first to advocate complete freedom, when Mr. Gandhi and other Hindu leaders were willing to be content with Dominion status. His assembly speeches proclaim the man.

Another important aspect of his character is his incorruptibility. In spite of the bitterest attacks he has been subjected to, he is universally known for his unique integrity. His supremacy is unquestioned there. Two important offices, a seat on the High Court Bench and a membership for Law on the Viceroy's Council were offered to him by Lord Reading. He was also offered a Knighthood. But Jinnah unhesitatingly refused them all. The reason was that he wanted nothing for himself, but everything for his country and community. His whole life has been a struggle against overwhelming odds to liberate all the peoples of this country from foreign and domestic oppression, tyranny, and domination. His entire political career has been free from official blessings.

Under Jinnah's leadership, India would have got more, much more than she got under Gandhi's or anybody else's. Mr. Gandhi with his sacrifices earned less for India than Jinnah did for the Muslims. And he did all that without sending one man to jail, without

shedding one drop of blood and without demanding any great sacrifice from them. Maximum gain for minimum effort has been his way. No general could have acquired better results, and no politician a better record. In the art of fetching, in economy of effort, in conservation of energy, and in achievements of individuality, his is the best record.

Never in the history of Muslim India have so many owed so much to any one as they do to Jinnah. Muslim India owes to him more than Turkey owes to Mustafa Kamal and Soviet Russia to Lenin. He has been the atom bomb of Muslim India. He has spoken what was in the hearts of millions boldly, served them loyally, and led them faithfully in the critical period they have had to pass through. It is thus that he became the Qaed-e-Azam of one hundred millions; a man whose word has become law to Muslim India. It is thus that the voice of Jinnah has become the voice of Indian Islam.

He does not believe in Ahimsa; nor in the spinning of charkas; nor in the Gandhian inner voice. But he believes in Islam's principle of "a tooth for a tooth and an eye for an eye." He is hundred per cent realist and practical. Everyone admits that he is the greatest politician and statesman of India today, dignified and courteous and cultured.

May Qaed-e-Azam Jinnah live long to make Pakistan triumph, and obtain for it a safe leading place in the councils of the world, so that it can play an important part in the comity of nations.

Amen! Qaed-e-Azam Zindabad!

CLOTH
POSITION
IN
THE COUNTRY

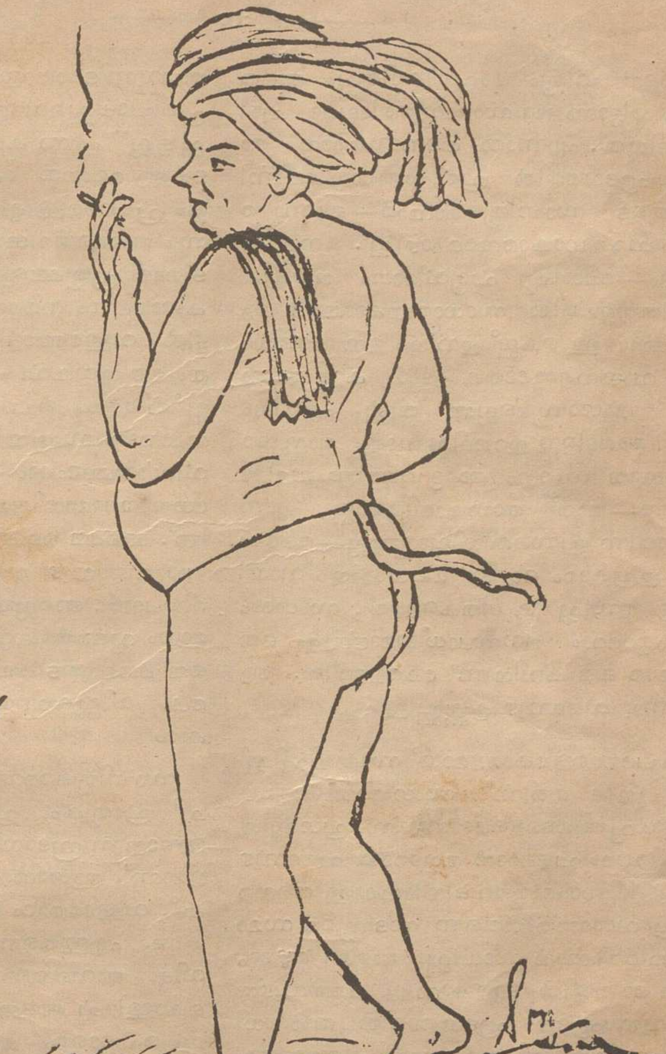

—SIVADAS MENON.

ചങ്ങമ്പുഴയും വിഷാദാത്മകത്വവും

:o:

മലയാളസാഹിത്യം അപ്രതീക്ഷിതവും അത്ഭുതപൂർവ്വവുമായിട്ടാണു ജനസാമാന്യത്തിലേക്കു ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങിയത്. എന്നാൽ തദനുസൃതമായി അനുവാചകഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതരായിത്തീർന്നിട്ടില്ല നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ—ഒന്നോ രണ്ടോ ചെറുകഥാകാരന്മാരൊഴിച്ച്. നമ്മുടെ സാഹിത്യം—വിശിഷ്യ പദ്യവിഭാഗം ജനകീയമായിത്തീരണമെങ്കിൽ സാധാരണക്കാരുടെ ആസ്വാദനത്തിന്നുള്ള കെല്പ് ഇനിയും ഉയരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വായനക്കാർക്കുതകുംമട്ടിൽ കവി താണു വരുന്നത് ആശാസ്യമല്ലെന്നു തീർച്ച. എങ്കിലും ഒരു കവി അങ്ങിനെ ഇറങ്ങിവന്നാൽ അസൂയാവഹമായൊരു സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിന്നു ലഭിക്കുമെന്നതിന്നു—അത് താൽകാലികമല്ലേ എന്ന സംശയത്തിന്നു പ്രസക്തിയില്ലായ്കയല്ല—രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ഇപ്രകാരം ഓരോ മലയാളിയും വായിച്ചും കേട്ടും രസിച്ച കവിതകളെഴുതി, സംശയം വിനാ ഏററവും ജനസ്വാധീനമാർജ്ജിച്ച ഒരു കവി—ഒരേ ഒരു കവിയുണ്ട് കേരളത്തിൽ. ആരാണെന്നോ? ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ള.

ലളിതപദങ്ങളെ കോമളമായ് സമ്മേളിപ്പിച്ച് കൈരളീപൂജക്കു മുതിർന്ന്, സംഗീതാത്മകങ്ങളായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്വപ്രശസ്തിയുടെ അസ്തിവാരം പടുക്കാൻ തയ്യാറായ ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ളക്ക് സാഹിത്യവേദിയിലേക്കുള്ള തന്റെ പ്രഥമ പ്രവേശനത്തിൽതന്നെ സദസ്യരെ സമാകൃഷ്ടരാക്കിത്തീർക്കാൻ സാധിച്ചു. അഴകും ഒഴുക്കും വഴിയുന്ന ഭാഷയിൽ എഴുതാനുള്ള ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കഴിവു സഹൃദയ ഹൃദയങ്ങളിൽ നിരവധി പ്രത്യാശകൾക്കും പ്രതീക്ഷകൾക്കുമിടം കൊടുത്തു. അവ സഫലീകൃതങ്ങളായോ? അതാണു നമുക്കു നോക്കേണ്ടത്.

ആത്മസുഹൃത്തിന്റെ അകാലനിര്യാണത്തിൽ അനുതപിച്ച് രചിച്ച രമണനാണല്ലോ ചങ്ങമ്പുഴയെ ഉപാർജ്ജിതയശസ്കനാക്കിത്തീർത്തത്. “സാഹിത്യസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊരെത്തുംപിടിയും ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് എന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്രമാത്രം സ്പർശിച്ച ദയനീയങ്ങളായ ചില പരമാർത്ഥങ്ങളെ അന്തഃകരണചോദനത്തിന്നധീനനായി എന്റെ അന്നത്തെ കഴിവുകൾക്ക് കൈയെത്താവുന്നിടത്തോളം കലാസുഭഗമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചുവെന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ഒന്നുമുദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല” എന്നു കവിതന്നെ തുറന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടും ആ രമണൻ കേരളത്തിൽ ഏററവും അധികം പ്രചാരമുള്ള കൃതിയായ്ത്തീർന്നതിന്റെ രഹസ്യം അതിന്റെ ഗാനാത്മകത മാത്രം തന്നെ. അടിക്കടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന കവനങ്ങൾ ചിലത് കണ്ടപ്പോൾ നമുക്കു തോന്നി സാഹിത്യത്തറവാട്ടിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ അനന്തിരവനായ്ത്തീരും ഈ യുവകവി എന്നു. ഈയൊരാശാങ്കുരം മനസ്സിൽ മുളച്ചു പൊന്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്തുത്യപുരുഷനായ സഞ്ജയൻ അവയെ തന്റെ നിശിതവിമർശനങ്ങൾക്കും ഹാസ്യാനുകരണങ്ങൾക്കും വിധേയമാക്കുമായിരുന്നോ എന്നത് സംശയമാണ്. പക്ഷെ കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യമോ നിർഭാഗ്യമോ ചങ്ങമ്പുഴ സ്വീകരിച്ച പന്ഥാവൊന്നു മാറിപ്പോയി. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സമയം “ദേശാഭിമാനം വൃത്തത്തിലാക്കി വിതറുക”മാത്രം ചെയ്ത ഒരു കവിയുടെ കലാശില്പത്തിന്നു തന്റെ വ്യക്തിത്വം വില്ക്കുവാനദ്ദേഹം തയ്യാറില്ലായിരുന്നിരിക്കാം.

സാഹിത്യകാരന്മാരെയൊക്കെയങ്ങു തരംതിരിച്ച് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പട്ടികകളിലൊതുക്കുന്നൊരു സമ്പ്രദായം—അത് കേരളത്തിൽ ധാരാളമാണ്. ആശാൻ ഫിലാസഫർ, കുറുപ്പ് മിസ്റ്റിക്ക്, വള്ളത്തോൾ റൊമാൻറിക്ക് അങ്ങനെ പോകുന്നു. എന്തുതന്നെ എഴുതിയാലും വിമർശകവിദ്യ അവയെയൊക്കെ തത്തൽപട്ടികകളിൽ കൊള്ളിച്ചേ അടങ്ങൂ. എന്നാൽ ഒരു ‘കോള’ത്തിലും പെടാതെ— അല്ലെങ്കിൽ സകലത്തിലുമുപവിഷ്ടനായുള്ള കവിയാണു ചങ്ങമ്പുഴ. തനതഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കുമൊത്തിണങ്ങി ഓരോ നിരൂപകനും ഓരോ അനുവാചകനും അദ്ദേഹത്തെ ഭിന്നങ്ങളായ ചില പ്രത്യേക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയായീക്ഷിക്കുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴ വിഷാദാത്മകനാണു, പുരോഗമനക്കാരനാണു, മനം നോക്കിയാണ് ഇങ്ങിനെ നീണ്ടുപോകുന്നു ആ ലിസ്റ്റ്’’. നാളിതുവരെ നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുള്ള നാനാവിധ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് തന്റെ വിഷയവും വീക്ഷണവും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിപ്പോന്നിട്ടുള്ള ‘ജി’ യേക്കാളും ബഹുമുഖനാ

യിട്ടാണു അപ്പോൾ ചങ്ങമ്പുഴ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നത്. എന്നാലും ഞാനുറച്ചുപറയും ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളെ ഒററതിരിച്ചുനിർത്തുവാൻ, അവക്കൊരു വ്യക്തിത്വം നല്കാൻ ഒരു വിശേഷതയെ ഉള്ളു എന്ന്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ സാന്ദ്രമായ സംഗീതാത്മകത്വം തന്നെ. ഇതരവിഭാഗങ്ങളിൽ—വിഷാദാത്മകത്വത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്ഥാനം എത്ര ദുർബ്ബലമാണെന്നു നമുക്കു നോക്കാം.

കപടലോകത്തിൽ കനിവുറവ് കാണാതെ കേണു ബാഷ്പാഞ്ജലിയപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിഷാദാത്മകനായിട്ടാണ് കേരളത്തിലെ സഹൃദയക്കു ചങ്ങമ്പുഴയെ, ഈ.വി. പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ ഇടതടവില്ലാതെ ചങ്ങമ്പുഴ കരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും പലരേയും വിളിച്ച്, പലതിനോടും പരിഭവിച്ച്, ആക്ഷേപിച്ച്, അപേക്ഷിച്ച് വിതുമ്പി വിതുമ്പിക്കരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലെ അനിവാര്യങ്ങളും അപരിഹാര്യങ്ങളുമായ നിരവധി കുററങ്ങളും കുറവുകളും കണ്ട് നിത്യനിരാശതയിലേക്കാഴ്ന്നു മരണത്തിൻെറ വിരിമാറിലേക്കൊന്നു ചായുവാൻ വെമ്പൽ പൂണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നെല്ലാം പുറമെ കൈരളീസാമ്രാജ്യത്തിലെ രാജനിർമ്മാപകൻ ആയ ഏ. ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള 'സട്ടിഫിക്കററ' നൽകിയിട്ടുണ്ട് ചങ്ങമ്പുഴ വിഷാദാത്മകനാണെന്നതിന്നു. എന്നിട്ടും സംശയം തീരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ വിഷാദാത്മകത്വം എന്നുവെച്ചാൽ കരച്ചിലാണെന്നു നമ്മളാരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. വിശിഷ്യ കളിക്കോപ്പ് കിട്ടാത്ത കുട്ടിയേയും ഇംഗിതം സാധിക്കാത്ത കാമിനിയേയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ചങ്ങമ്പുഴക്കരച്ചൽ. കരയുന്നത് വെറുതെയാവുന്നില്ലല്ലോ എന്നു നോക്കുന്ന ചില ഏറകണ്ണുകളുംകൂടി നമുക്കാ കവിതകളിലനുഭവപ്പെടും. അത്രക്കു കൃത്രിമങ്ങളാണവ.

ആശാനും നാലാപ്പാടനും ഇടപ്പള്ളിതന്നേയും വിഷാദാത്മകരാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് മനസ്സിലാക്കാം. ക്ഷണികലോകത്തിലെ ആയിരമായിരം ആകർഷണങ്ങളുടെ അസ്ഥിരത കണ്ടറിഞ്ഞാണ് അവർ വിഷാദാത്മകത്വത്തിലേക്കാനീതരായത്. ആശാസ്യമായിട്ടവർ കണ്ടതൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. പ്രത്യുത ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വിഷാദാത്മകത്വത്തിൻെറ നാരായവേര് തന്നെ ആശയാണ്. മനോഹരവസ്തുക്കളധികവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനം കവന്നിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ ലബ്ധിക്കിടയിൽ നില്ക്കുന്ന തടസ്സങ്ങളിൽ നിന്നുല്പാദിതമാണദ്ദേഹത്തിൻെറ നിരാശ. വിഷാദാത്മകത്വമോ തജ്ജന്യവും. തെളിയിച്ചുപറഞ്ഞാൽ ആശിച്ച വസ്തു കരഗതമായാൽ മതി, ചങ്ങമ്പുഴ കരച്ചൽ നിർത്തുവാൻ. സമുദായത്തിൻെറ തെററുകളെ മർത്ത്യനീതിയെന്നു തെററി വ്യാഖ്യാനിച്ച് പരിമിതമായ സ്വാനുഭവത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കി ലോകവ്യവഹാരത്തെ മാപനം നടത്തുന്ന ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ, സ്ത്രീസ്വഭാവഘടകം മുന്തിനില്ക്കുന്നൊരു വ്യക്തിയുടെ പരാതി പറയുന്ന ചിന്താഗതിയെന്ന നിലക്കു തികച്ചും ആസ്വാദ്യങ്ങളാണ്. എന്നാലതവിടെനിന്നുമെടുത്ത ചില നിരൂപകന്മാർ വിശുദ്ധവിഷാദാത്മകത്വത്തിൻെറ 'സാമ്പിള്'കളായ് എടുത്ത് കാണിക്കുമ്പോൾ തോന്നുന്നത് അവജ്ഞയാണ്.

"ശോകത്താലിഹ 'യോഗ' സംഗതി സമാ–
 ധാനം തരുന്നില്ലെനി–
ക്കേകുന്നില ചിരാനുഭൂതരസമി–
 നാദ്ധ്യാത്മബോധം സുഖം
ഹാ! കഷ്ടം! സുഖമല്ലതാൻ സുഖവും ഇല്ലൈ–
 കാന്തികം സൌഖ്യം–ഈ
ലോകപ്രീതി ദശാ നിബന്ധിനി, ഉപാ–
 സിക്കുന്നു ദുഃഖത്തെ ഞാൻ"

(ആശാൻ)

നരൻ ക്രമാൽ ത്തൻെറ ശവം ചവുട്ടി
പ്പോകുന്നൊരിപ്പോക്കുയരത്തിലേക്കോ?

(നാലാപ്പാടൻ)

എന്നീ വരികളുമായ് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ

"......തിരിച്ചിനിക്കിട്ടുമോ
സങ്കല്പമാത്രമാ മധുരാമൃതം
അയ്യോ നിരാശേ നിരാശേ മതി മതി
വയ്യെനിക്കേവം ഞെരിക്കരുതെന്നെനി
എന്നും

കോമളസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടങ്ങനെ
കോൾമയിർ ക്കൊള്ളുകയായിരുന്നു.
എന്നെ നീ യെന്തിനു നിർദ്ദയം വീണ്ടുമീ
മണ്ണിലേക്കേവമടിച്ചു വീഴ്ത്തി

എന്നും മററുമുള്ള വരികളൊന്നിട തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിഷാദാത്മകത്തിൻെറ ഉള്ളുകള്ളികൾ അവധാര്യം. അതിൻെറ കനംപോരായ്മ. ഇനിയും വേറൊരു രസംകൂടിയുണ്ടവിടെ. താനെന്തിനിങ്ങനെ വിഷാദിക്കുന്നുവെന്നു കവിക്കുതന്നെ നല്ല രൂപമില്ല ഒരുപക്ഷെ വിഷാദാത്മകപദാധിരോഹണം ഒരു 'ഫാഷൻ' ആണെന്നു കരുതി അതിന്നുവേണ്ടിയായിരിക്കാം.

അല്ലെങ്കിൽ 'കരച്ചിൽ കരച്ചിലിന്നു വേണ്ടി' എന്നതാവാം ആദർശം.

"എല്ലാരും ചോദിക്കാറുണ്ടെന്തിതിക്കണ്ണീട്ടന്ന–
തല്ലലും ആനന്ദവും മിശ്രവർത്തികളല്ലേ?
ശരിയാണതെ ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു; പക്ഷെ
കരയാൻ കഴിവുള്ള ഹൃദയം ഞാനാശിപ്പൂ."

ഭംഗ്യന്തരേണ പറഞ്ഞാൽ വിഷാദാത്മകത്വത്തിന്റെ വിജയത്തിന്നൊരനിവാര്യഘടകമായ ആത്മാർത്ഥത നിഴൽവീശാത്തവയാണാകവനങ്ങളും.

ഇനി, ചങ്ങമ്പുഴ മരണത്തെ വിളിച്ചുഴലാറുണ്ട്; സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും. അതുകൊണ്ടദ്ദേഹം ഒരു വിഷാദാത്മകനായ്ത്തീരുമോ? വാസ്തവമാണ്. ഇതിന്നു മുമ്പും പല കവികളും മരണത്തെ മനോജ്ഞമായ്ക്കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മരണത്തെ സ്നേഹപൂർവ്വം വീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവരാരും മൃത്യുവിന്റെ പിന്നിൽ വിടാതെ കൂടി അതിനെ സ്വൈരം കെടുത്തിയവരല്ല. ഇത്രയായിട്ടും മൂപ്പരുടെ കരളലിയുന്നതു കാണാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം അദ്ദേഹം ഹൃൽസ്പന്ദനത്തോടെത്തന്നെ ശവപ്പെട്ടിയിലേക്കൊന്നിറങ്ങി നോക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഇപ്പോഴും മനസ്സിലായില്ലേ വിഷാദാത്മകത്വം വാർത്തെടുക്കുമ്പോഴും ചങ്ങമ്പുഴക്കെവിടേയാണു പതം പററിയതെന്നു? വിഷാദിക്കായ്കയല്ലാ വേണ്ടത്രയും വേണ്ട വിധത്തിലും വിഷാദിക്കായ്കയാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഏതദ്വിഷയത്തിൽ പരാജയത്തിലെത്തിച്ചത്.

—പുരുഷോത്തമൻ,
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

BABY BROTHER.

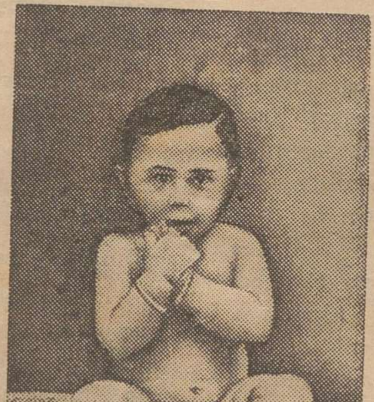

—K. C. Pavithran (S. I.)

SCIENCE AND SOCIETY

by

V. K. D. PANICKER (S. I.)

The term 'Science' is extremely relative. The achievements of what we call science in our own day would probably have seemed pure magic to a primitive man. All the same, he too had inventive genius which made profound and telling changes in his way of life. The small changes that he made then were proportionally as startling to him as electronics and the atom bomb are to us.

We can see the influence of science from the very beginning of history. The actions and reactions of science upon mankind have great historical significance. Since the advent of man down to our own times, there have been may historic developments in human society, at all times considerably influenced by science, not as a destructive force as some of our great men mistakenly think, but as a blessing to mankind. This has been responsible for many kinds of speculations concerning the future reconstruction of the world. Many are optimistic of a beneficent development of science, but many are pessimistic and even fearful of its terrible reactions.

It is no wonder that pessimists have considered science a monstrous and gigantic force of destruction. These feelings have a wide popularity in India and consequently Indians want to go backward and embrace their old and outworn social customs and practices which are really unsuited to the changing life of the world and can only be considered as unforgotten memories of the past. This will account for many of the drawbacks in our present methods which are claimed to be the only panacea for the wounds caused by foreign domination and exploitation.

The problem which now confronts us is whether we should accept the new methods for the reconstruction of our country or stick to old customs and practices now outworn but known to have won the ardent admiration of the world at one time.

However great and noble these customs were, we cannot take them as the most reliable means to progress. We see in them much that is doubtful in fundamental principles, and even extremely absurd.

It will be helpful to make a careful survey of the history of modern science and its influence on human society. The social life of mankind has been changed historically by innumerable inventions. These effected a ceaseless revolution within society.

For instance there was no class system among the ancient inhabitants of the world Every man earned his own livelihood with his own labour and without depending on others. On most occasions they worked together to achieve certain objects more easily than by individual work. This period is really the period of primitive communism.

A little later they came to know some thing about fire, hunting weapons, and later on of implements of agriculture and house building. This last was a momentous change. They moved from caves to small huts.

To the modern man it may seem ridiculous to call these changes

scientific but, judging by the conditions of the time, they were great advances. These inventions or innovations of olden days made man less dependant on hunting for a livelihood and accustomed him to living on agricultural produce.

This was really a turning point in the social life of mankind. A little later it became more difficult for man to live by farming alone. Consequently a struggle broke out for living facilities. It culminated in the establishment of a new order called feudalism in which graded classes promised service to a lord who in turn undertook to protect them. This led to a system under which a nobleman became the absolute owner and disposer of many thousands of acres occupied and worked by hundred of labourers who had no real ownership of the land.

A little later this powerful protector became absolute master of all those lands and the people under him lived on them on condition that they would serve him as soldiers and farmers or even as slaves according to the need of the time. In return they got from him certain gifts and privileges which were barely sufficient to keep them alive. Some remnants of this type of aristocracy can now be seen in various parts of India.

Society in this form reached its climax of perfection in the middle ages and during the renaissance in Europe. Similar conditions prevailed in India for many centuries, and are even now in operation in different parts of the country. Actually one may say that the idea of the independent native state is a survival of this very ancient system.

Unfortunately for the aristocrats there came in even in those days a new way of thinking which made the mighty and the militant will of the middle classes shake the aristocratic system to its very foundations.

This period witnessd a new revolution in the order of society, especially in Europe. During this period the lazy hereditary landowner gave place to the wealthy hard working people of the commercial middle classes, who started to solve the problems of peace and happiness through a moderately spiritual but commonsense conception of the world.

In those days cottage industries came into an importance they never had before and all the commodities of life were produced in humble homes.

People living in far remote corners had no contact with the rest of the world ; for sometime anomalously enough feudalism and cottage industries went on side by side in such areas.

The thirst for knowledge soon led the thought of people to various new ways, some good and some bad. Weaving machines were invented· This was a prelude to a revolution in the social life of mankind. Ingenious people discovered many new machines helpful for the production of various commodities of life which they could produce more easily and quickly with considerably less labour. The result was that distribution, cheaper and more extensive, became possible.

These monstrous mechanical powers superseded the cottage industries of primitive times. Many towns came into existence, and attracted poor, insufficiently paid farm labourers into factories which paid them regularly if not too well.

Thus instead of the old order of landlord and peasant in the country there came into existence a new form composed of moneyed capitalists and ill-paid labourers principally living in the manufacturing towns. Mills and factories running day and night

with the old time peasants in their new role of labourers became the order.

One result of this new arrangement was that in spite of all local injustice and suffering there grew up a new community of workers all the world over who felt that their interests were in common and their ideals should all be turned to the liberation of the enslaved worker. This was the beginning of international understanding.

We may say that this was a direct result of the advance of scientific ideas.

These adventurous speculations of the human mind and the effect of new inventions of science have been strongest especially in the nineteenth and twentieth centuries. These processes started the steady revolution which we now find in human conceptions of life and which tend surely towards international unity The conquest of the air, new ways of propulsion, and the new promise of illimitable energy point to an astonishingly new orientation of social conceptions.

In the older world which we are just quitting many men attempted the conquest of the world on narrow principles of race and religion. Alexander and Caesar and Attila and Napoleon and Hitler are examples of men who attempted the betrayal of humanity on grounds of personal or racial vanity. We now realise that such types can have no influence in the new world because science in its wider outlook has taught us to think for man and not for a particular race or religion or prejudice.

Our present ideal is society without a class. The discovery of electricity, the radio, and many other things which destroyed distance and racial limitation has given us a new view of mankind as a brotherhood and opened up a vista of possible universal peace. All our old struggles were the result of narrow confusing conceptions of locality and race. These will go in a very little while, and the world will become a haven of peace, good will, and progress.

രക്തസാക്ഷികൾ

ഓർക്കുമാറുണ്ടെപ്പോഴും ഭാരതം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻ
പോർക്കളം വിഴുങ്ങിയ വീരരാം പുത്രന്മാരെ.
പേർത്തുമീവിഭാതത്തിൻ വേളയിൽ ഹർഷാശ്രുക്കൾ
വീഴ്ത്തണം, ഭ്രാതാക്കൾതൻ കർത്തവ്യബോധത്തിന്മേൽ;
ഓർത്തുനോക്കിയാലാർക്കുമാവേശം നൽകും, മുമ്പീ
പ്പാർത്തലം കേൾക്കാത്തതാം ത്യാഗത്തിൻചരിത്രങ്ങൾ.
ആയതിൻവെളിച്ചത്തിൽ നോക്കുവിൻ ഭൂവിൽസ്വർഗ്ഗ
മായവീശ്ശുമധീര സ്വാതന്ത്ര്യഭടന്മാരെ.
ഞങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു നവ്യമാം യുഗത്തിന്റെ
രംഗത്തിൽവിതാനങ്ങൾ ഭംഗിയിൽ രചിക്കുവാൻ;
ഞങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു നാളെതൻ മേലാപ്പിങ്കൽ
ച്ചെന്നിണത്താലേചായം ചേർത്തലങ്കരിച്ചീടാൻ;
സേവനനിറം ചേർന്ന പൊൻപതാകയുമേന്തി,
സ്സോദരസ്നേഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യവുമായി,
മണ്ണിനും മരത്തിനും കോൾമയിരേകിക്കൊണ്ടു
ചെന്നിട്ടാമഹനീയ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തും ഞങ്ങൾ !
രക്തസാക്ഷികളാകും താരകങ്ങളേ! നാട്ടിൻ
മുക്തിക്കായ് തോക്കും തൂക്കും നേരിട്ടധീരന്മാരേ!
നിങ്ങൾതൻ ദേശസ്നേഹ ജ്വാലതൻ പ്രകാശത്താ-
ലെങ്ങെങ്ങും സമത്വത്തിൻ സന്ദേശം തെളിയട്ടെ!

ടി. കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ,
(സീനിയർ ഇന്റർ)

LETTERS

To

THE EDITOR

Sir,

Will you or any of your numerable readers inform me why certain face-creams are called vanishing creams ?

Vana Kokilam.

[We bought a pot of Pond's cream for a lady friend and left it on the front room table at night. The next morning it had really vanished. We have also known of vanishing books, pens, umbrellas, and even friends.

Ed. Z. C. M.]

II.

Dear Mr. Editor,

I am sure you have heard of "That school girl complexion, and how to get and keep it". I am not a girl, but alas ! my complexicn is not worth getting or keeping. For some time my poor face has been covered with pimbles. I saw many advertisements about the virtues of Caucasian Snow, and I have been trying it for some time. I take a teaspoon-ful every night after dinner but it seems to have no effect at all. I am sure that you would know a good deal about these things, and I beg you to help me out with necessary advice.

C. Balan.

[I find you have been eating the stuff. A little introspection would probably show you how much your internal viscera have improved in complexion. For the pimples, we recommend a No 4 chisel (broad) to be had at any good hardware shop.

Ed. Z. C. M]

III

Dear Friend,

This is a very delicate matter, and I hope you will not reveal it to any-one. For the last two or three days I have been noticing that a Certain Person stares at me every time she meets me on the verandah ; yester-day morning she came and asked me for my notes on Deductive Methods. She laughed the whole time. Do you think she is interested in me ?

Long-Deep-Sigh.

[Not necessarily. Probably you had a smudge of ink on your nose, or there was something funny about your dress. You may have noticed that all the lecturers stare at you and some-times laugh at you. Besides, looking at a man may not mean anything at all. We have seen a whole lot of girls looking steadily at the College swee-per for a solid half hour while the poor old man was struggling with a particularly active spider on the walls of the ladies' room.

Ed. Z.C.M]

IV

Sir,

I regret very much I am unable to send you the article which I have promised on Netaji as I am suffering from a severe attack of descentry.

M. Bhaskaran.

[That is all right, but please take care you don't develope ascentry also.

Ed. Z. C M.]

V

Sir,

Some years ago a London paper announced the retirement of aDetective thus: "Mr Jones was a well known Defective in the Metropolitan Police Force." A correction was called for, presumably by the Commissioner. It came, thus: "Mr Jones was a well known detective in the Metropolitan Police Farce."

Ever since, I have been on the look-out for similar errors in Indian Journals. I found many such, and the they showed me why compositors' errors seemed to have an unconscious satire which justified the term "Printer's Devil." I am sending yon a few specimens which I hope you will accept:—

1. She said that she had been waiting for the male train.
2. The Union Jack was foisted on Fort St. George.
3. Flood is thicker than water.
4 The speaker said that he had no faith in Rakistan.
5. You get a cold more often by keeping your widows shut up than by keeping them open.
6. He was a well known Femindar.
7. About midnight he dosed off—
8 Boys are not as interested in Food ball matches as we used to be.
9. A life of perineal happiness.
10. Soon after the ship left harbour, he began to experience she-sickness.
11. Every year the railway issues 'Do-as-you-Please' tickets.
12. Better to have loved and cost Than never to have loved at all.
13. Lies of great men all remind us We can make our lives sublime.
14 Life is but an empty dram.
15. An address was presented to— in honour of his long ears of service.
16 He was weighed down by many borrows
17. A tea party was held at Erode in honour of the marriage. The junction was a great success.
18. Miss C. Droupadi gave a spirited rendering of the Samhara Pandava dance.
19. Mr Nair was the Vice Principle of the College at the time.

Now what do you think of the devil idea?

[Thanks, the devil seems duly present. Ed. Z. C. M]

VI

Sir,

Will you kindly inform me why Nattukottai Chettiars seem to have such funny initials as M C T, X Y Z., S P Q R., etc ?

[We are a free people, and can do what we like with our names

Ed. Z. C. M.]

VII.

I want to know why you did not published my article which I sent on co-education If you did not accept to my opinion why you did not tolded that. Next time I sent an article you must insist to inform me wheather you will accepted it or not. You cannot able to editor a Magazine is quiet clear.

Gowalan

["With the editor's compliments"

Ed. Z. C. M.]

നാലപ്പാടനെ കണ്ടെത്താൻ!

“നാലപ്പാടനിതാണു തന്നുടെ മരി-
ച്ചുള്ളോരു കാന്തയ്ക്കുഴം
ചേലൊക്കും ഗുണമൊക്കെയോർത്തൊഴുകുമ-
ക്കണ്ണീരൊടുങ്ങാത്തവൻ.”

അതേ, ആ നാലപ്പാടനെ നേരിട്ടു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നുവേണ്ട, വ്യക്തിപരമായ യാതൊരു പരിചയവും ഞങ്ങൾ തമ്മിലില്ലതാനും. എന്നാൽ, ഞാനദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങളന്ധാളിക്കരുതു്. വാസ്തവമാണു്: ഞാനദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടതു പങ്കീസഖിയുടെ മേലുദ്ധരിച്ച ആ ശ്ലോകാർദ്ധത്തിലാണു്. കാണുകയെന്നതു വെറും ചക്ഷുസ്സുകളുടെ പ്രവൃത്തിപരിധിയിൽ ഒതുക്കിക്കളയുന്ന ലോകമാണിതു്; മനുഷ്യന്റെ ഭൗതികത്വത്തെ ആ ഭൗതികത്വത്തിന്റെ ഒരംഗംകൊണ്ടുതന്നെ കാണുക എന്നേ അതിന്നർത്ഥമുള്ളു. എന്നല്ല, അത്തരം കാഴ്ച മനുഷ്യനെ അവന്റെ തനി നിറത്തിൽക്കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്ന ആത്മീയതയുടെ പാർപ്പിടമായ ഹൃദയത്തെ കാണുന്നതിൽ പരാജയമടയുന്നതുകൊണ്ടു് എങ്ങിനെ ശരിയായ കാഴ്ചയായിക്കരുതാം. എന്നുകൂടെ എനിക്കു ചോദിക്കാനുണ്ടു്. ഹൃദയത്തെ ഹൃദയം കൊണ്ടു കാണുക, അതാണാവശ്യം. അതു സാധിക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യന്റെ പിടിയിൽപ്പെട്ട ഒരേയൊരുപാധിയാണു കവിത. മനുഷ്യനെ ഉൽക്കൃഷ്ടനാക്കിക്കാട്ടാനും അപകൃഷ്ടനാക്കിക്കാട്ടാനും വേണ്ട സാമഗ്രികളെല്ലാം കവിതയുടെ ആ നാലുകെട്ടിനകത്തുണ്ടു്. പക്ഷെ, അതെന്തൊക്കെയാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഭാവമെന്ന യന്ത്രത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ച ഭാഗങ്ങളാണതൊക്കെ എന്നേ മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞുകൂടു. കവിതയുടെ ഈ ച്ഛായാഗ്രാഹണത്തിന്നു് ഒരു വിശേഷംകൂടിയുണ്ടു്. ഒരാളെ അയാളുടെ തനിനിറത്തിൽ പകർത്തിയങ്ങുവെച്ചാൽ—കഴിഞ്ഞു; പിന്നീടു് അയാളുടെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽപ്പോലും ആ ചിത്രത്തിനു ജീവചൈതന്യം കൊടുത്തു നിർത്താൻ അതിന്നു കഴിവുണ്ടു്. ഇതു ഞാനൊന്നും കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു വാസ്തവമല്ല. പണ്ടുപണ്ടേ സാവധാനമതികളായ സൂരികൾ കൊണ്ടുപിടിച്ചു പരിശ്രമിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചതാണിതു്.

“ആദിരാജയശോബിംബമാദർശം പ്രാപ്യ
വാങ്മയം
തേഷാമസന്നിധാനേപി ന സ്വയം, പശ്യ,
നശ്യതി.”

എന്നു സർഗ്ഗബന്ധത്തെ, അതായതു കവിതയെ, കണ്ണാടിയാക്കി കല്പിച്ചുകൊണ്ടു കാവ്യനിരൂപണം ചെയ്ത ദണ്ഡിവാക്യത്തിന്നു് അത്രത്തോളം അർത്ഥമുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു—പൊതുവിൽ ബാധകമല്ല, യശസ്സിനെ മാത്രമേ അതു ബാധിക്കുയുള്ളുവെന്നു വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ ലഹളകൂട്ടിയാലും ശരി.

അപ്പോൾ, ഒരാളെ ശരിക്കു കാണാൻ അയാളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം വേണ്ട, ശരിക്കു ചിത്രീകരിക്കുന്ന കവിത മതിയെന്നു വരുന്നുണ്ടു്. ഈയൊരു വിശ്വാസത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നാലപ്പാടനെക്കാണാൻ ഞാൻ ചെയ്ത പരിശ്രമത്തിന്നും ഒരു ചരിത്രമുണ്ടു്.

ഒന്നാമതായി, “സാഹിത്യദാസ”ന്റെ “സാഹിത്യനികഷ” മാണെനിക്കു കിട്ടിയതു്. നാലപ്പാടനെക്കാണാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലോ എന്ന ആശയോടെ ഞാനതു സാവധാനം വായിച്ചു തീർത്തു. എന്നിട്ടോ അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടുവോ എന്നു് ഒരു പക്ഷേ പരിഹാസസ്വരത്തിൽത്തന്നെ നിങ്ങൾ ചോദിച്ചേക്കും. വ്യക്തമായൊരു രൂപവുമില്ലാത്ത വെറും തേഞ്ഞുമാഞ്ഞ ചില വരകൾകൊണ്ടുള്ള ഒരു കാർട്ടൂണിലെന്നപോലെ മാത്രമേ കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളുവെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി എനിക്കു പറയാനുള്ളതിതാണു്: ഒരാളെ മഹാ കവിയാക്കി

പ്പൊക്കാനും അതേയവസരത്തിൽ അതേ കിടക്കാരനായ മററൊരുവനെ തരം താഴ്ത്താനും ചെയ്ത പരിശ്രമത്തിൻെറ പരിണതഫലമെന്നോണമേ അതു നിലക്കൊള്ളുന്നുള്ളു. ഒരാളെ പൊക്കിക്കൊള്ളട്ടെ, അതിനെന്തുവിരോധം. പക്ഷെ എന്തിന്നു മററൊരാളെ അനാവശ്യമായി തരം താഴ്ത്തിക്കളയണം എന്നു നിങ്ങൾ ചോദിയ്ക്കും; നിങ്ങൾ ചോദിച്ചേ തീരൂ. പറയാം: ചിത്രകലയിലടങ്ങിയ ഒരു തത്വം നിങ്ങളറിഞ്ഞിരിയ്ക്കാം, ഒരു സുന്ദരരൂപം വരച്ചു കാണിയ്ക്കാൻ വൎണ്ണപ്പകിട്ടില്ലാത്തൊരു പശ്ചാത്തലം വരഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ, ഏകദേശം അതേ പണിതന്നെയാണു നിരൂപകൻ അതിൽ പററിച്ചുകളഞ്ഞതു്. അതുകൊണ്ടു്, ഒരു ചിത്രകാരൻെറ നിലയ്ക്കു് അദ്ദേഹമുദ്ദേശിച്ച വിജയം വരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അതദ്ദേഹത്തിൻെറ ഔചിത്യബോധത്തെയല്ല, സ്വകലാസാമൎത്ഥ്യത്തെയാണ്—അതായതു, നിരൂപണസാമൎത്ഥ്യമല്ല, സ്വനായകോൽക്കൎഷ വൎണ്ണനാസാമൎത്ഥ്യമാണു—വിളിച്ചു പറയുന്നതു്. അതെ, തനിയ്ക്കനുകൂലപക്ഷപാതമുള്ള ഒരു കവിയെ അഗ്രിമസ്ഥാനത്താരോഹണം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നാഗ്രഹമുണ്ടു്. അതിന്നു്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാവനയിൽത്തന്നെ അതേ നിലപാട്ടുകാരനായിപ്പോയ ഒരു കവിയുമായി ഇടതട്ടിയ്ക്കുക—അതാണല്ലോ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ വിദ്യ പുരാതനാലങ്കാരികന്മാരുടെ നായകവൎണ്ണനയുടെ ഒരു പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പാണെന്നു മാത്രം. പണ്ടത്തെ ആലങ്കാരികന്മാരാണെങ്കിൽ, നായകൻെറ ഗുണഗണങ്ങളെണ്ണിയെണ്ണിപ്പറഞ്ഞു്, അവയെല്ലാം എതിരാളിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു വെട്ടിക്കുറച്ചു നീക്കിക്കാട്ടുക; അല്ലെങ്കിൽ, രിപുവെ അങ്ങേ അററത്തോളം വാഴ്ത്തിവച്ചു്, അങ്ങിനത്തെ ആ വീരനേയും വിജയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവനാണു തൻെറ നായകനെന്നു് അവസാനക്കയ്യിന്നു തട്ടിമൂളിയ്ക്കുക; ഇതാണു പതിവു്. എന്നാൽ ഇതപ്പടി സ്വീകരിയ്ക്കാൻ, തന്നെ പഴഞ്ചനെന്നു പറഞ്ഞെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ചിട്ടാവാം, നിരൂപകൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അതിന്നദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച വിദ്യയാണു സാഹിത്യനികഷം.

നന്നു നന്നു, സാഹിത്യത്തിന്നും ഉരകല്ലാവശ്യമാണു്. പക്ഷെ, ലാഭത്തിലുള്ള വ്യാമോഹം കൊണ്ടു മററൊരുവൻെറ തനിത്തങ്കത്തെപ്പോലും, തൻെറ കൈവശമുള്ള പൊട്ടപ്പൊന്നിനേക്കാൾ മാററധികമുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടുകൂടി ആ കള്ളി മറച്ചുവച്ചു പററിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടല്ലൊ, അതു വല്ല കള്ളക്കച്ചവടക്കാൎക്കും പററും; അതിനെ സാഹിത്യത്തിലും കൊണ്ടുവരിക—അതുവയ്യ. ആത്മാൎത്ഥതയുള്ള പണിയല്ലല്ലൊ അതു്, അതുകൊണ്ടു ഒരു കാവ്യം അങ്ങോളമിങ്ങോളം തിരഞ്ഞുനോക്കി ആകെ 'ഭാസുരച്ഛായ' കലൎന്നതായി കണ്ടെത്താൻ സാധിച്ച വെറും നാലുവരിയെ തൻെറ സ്തുതികൊണ്ടു കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞു വൎണ്ണംവപ്പിച്ചു ആ നാലുവരിക്കാരനെ അഗ്രപീഠത്തിലാരോഹണം ചെയ്യിയ്ക്കയും അതേസമയത്തുതന്നെ, ആദ്യവസാനം ഒന്നാംക്ലാസ്സായെന്നു നിൎഭാഗ്യവശാൽ തനിയ്ക്കുതന്നെ തലകുലുക്കിസ്സമ്മതിയ്ക്കേണ്ടിവന്ന കാവ്യം രചിച്ച മഹാശയനെ ആഗ്രപീഠത്തിലെന്നല്ല, ആദ്യത്തെ പന്തിയിൽപോലും ഇരുത്തിക്കൂടെന്നു പറഞ്ഞുറപ്പിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ, ഇരട്ടഹൃദയമുള്ള ശരീരംകൊണ്ടുനടക്കുന്ന ഒരസാധാരണക്കാരനാണു് ഈ നിരൂപകൻ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. പക്ഷപാതം നിരൂപകന്നാവശ്യമാണെന്നു ഞാനും സമ്മതിയ്ക്കാം. പക്ഷെ ആ നിരൂപണം കാവ്യനിരൂപണമായിരിയ്ക്കണം. അല്ലാതെ വെറും കവിയുടെ സേവപിടിയ്ക്കുന്ന സ്തുതിപാഠകവൃത്തിയായിരിയ്ക്കരുതു്. ഒരു കൃതി വായിച്ചാൽ, അതിൻെറ ഭാവരൂപങ്ങളെ സാവധാനം മനസ്സിലാക്കി, അതിലെ ഉൽക്കൎഷാപകൎഷങ്ങളെപ്പററി തനിയ്ക്കുള്ള ആത്മാൎത്ഥമായ അഭിപ്രായം—അതു് അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആവാം—രേഖപ്പെടുത്തുക, അതാണു് നിരൂപകധൎമ്മം. മറിച്ചു്, ഉൽകൃഷ്ടമെന്നു സമ്മതിയ്ക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും ആ കാവ്യപ്രണേതാവു് ഒരൊന്നാംക്ലാസ്സുകാരനല്ലെന്നും ഇനി ഒരിക്കലും ആയിക്കൂടെന്നും ജ്യോതിഷംപറയുക—അതുകാണുമ്പോൾ ഇവർതമ്മിൽ വല്ല പൂൎവ്വവിരോധവുമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചുപോവും. സഹൃദയന്മാർ. അപ്പോൾ, അതു "ഈശ്വരനെ മറന്ന വാക്കാ"യിപ്പോയെന്നു് ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ പറഞ്ഞതല്ലേ അതും അതിലപ്പുറവും ശരി. അതുകൊണ്ടു അതുംകടന്നു, ഇത്തരം ആത്മാൎത്ഥതയററ നിരൂപണങ്ങൾ ഇരട്ട ഹൃദയക്കാരുടേതല്ല എന്ന വാദമേ വരുന്നില്ല. അനുവാചകന്മാരെ, ഉൽക്കൎഷാപകൎഷങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു നേർവഴിയ്ക്കു നയിയ്ക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ നിരൂപകൻ ഇതുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതു, അവരുടെ ഓൎമ്മശക്തിയെപ്പോലും വകവെയ്ക്കാതെ ധൎമ്മവിലോപം വരുത്തിക്കൂട്ടുകയാണു്. എന്നുവേണ്ട, മലയാളമറിയുന്നവരിലെല്ലാംതന്നെ വലിയ മതിപ്പുണ്ടാക്കിവെച്ച ഈ നിരൂപകൻ ആ മതിപ്പിൻെറ കഴുത്തിൽ കോടാലി വയ്ക്കുകയല്ലേ ഈ

യൊരവിവേകംകൊണ്ടു ചെയ്തുകളഞ്ഞതു് എന്നോർക്കുമ്പോൾ സങ്കടം തോന്നുന്നു; കൂട്ടത്തിൽ അത്ഭുതവും.

“സ്വന്തവാളാൽ സ്വയം വെട്ടി മരിപ്പൂ മർത്ത്യൻ” എന്ന വരിയുടെ തണലിലേയ്ക്കിറങ്ങി ആശ്വസിയ്ക്കുകയേ നമുക്കിടെ നിവൃത്തിയുള്ളു.

അങ്ങനെ, പേർ പുകഴ്ന്നൊരു നിരൂപകനെ സഹായത്തിന്നു തേടി നാലപ്പാടനെ കണ്ടെത്താൻ ചെയ്ത ശ്രമം വിഫലമാവുകയാണുണ്ടായതു്. കൂട്ടത്തിൽ, ആ നിരൂപകനിൽ എനിയ്ക്കുന്നുവരെയുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തിന്നിടിവും. ഒരാളെ ശരിയ്ക്കുകാണാൻ അയാളെ ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്ന കവിത മതിയെന്നു പറഞ്ഞുറപ്പിച്ച ഞാൻ നാലപ്പാടനെക്കാണാൻ ഒരു നിരൂപകന്റെ പിന്നാലെപോയതു ഭോഷത്വമല്ലേ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടിവിടെ. കവിതയെന്നു ഞാൻ പൊതുവിൽ പ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിയ്ക്കുന്നതു സാഹിത്യത്തെയാണ്. നിരൂപണം സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നു മാത്രമല്ല, അതു സാഹിത്യപുരോഗതിയ്ക്കാവശ്യമായ ഒരുപാധികൂടെയാണെന്നു കഴിഞ്ഞ സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നിരൂപകന്മാർ കവികളായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ഉൽകൃഷ്ടകവികളെല്ലാംതന്നെ നിരൂപകന്മാരാണുതാനും. അവരുടെ നിരൂപണം ജീവിതത്തിന്റെയാണെന്നേയുള്ളു. മറിച്ച്. കവിയല്ലാത്ത നിരൂപകൻ ഒരു കവിയുടെ തനിനിറം ആ കവിയുടെ കൃതിയെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നു. അത്രേയുള്ളു വ്യത്യാസം. അപ്പോൾ, നിർമ്മിതയും നിരൂപണവും തമ്മിൽ അത്രയ്ക്കഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടു്; എന്നല്ല നിരൂപകമുഖംകൊള്ളുന്ന ഒന്നേ നിർമ്മിതിയായിക്കൂടു എന്നുകൂടെ എനിയ്ക്കഭിപ്രായമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു, കവിതയ്ക്കുപകരം നിരൂപണമെടുത്തതു അബദ്ധമായെന്നു സമ്മതിയ്ക്കാൻ ഞാനാളല്ല.

ഇനി നമുക്കു തുടരാം. ഒരു തവണ പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും ഉൽക്കണ്ഠയുററ എന്റെ ഹൃദയം ശുഭപ്രതീക്ഷയിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിയില്ല. ആയിടെയാണു, പങ്കീസഖിയുടെ ആദ്യമുദ്ധരിച്ച ആ ശ്ലോകാർത്ഥവും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു് ഒരു സുഹൃത്തു കയറിവന്നതു്. (അദ്ദേഹത്തിന്നു് അകൈതവമായ നന്ദി!) അതു, ശ്രവണമാത്രയിൽത്തന്നെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽക്കൊണ്ടു. ഇത്രകാലം ഞാനെന്തിന്നുവേണ്ടി ഉൽക്കണ്ഠകൊണ്ടുവോ അതിതാ ഇപ്പോൾ പെട്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷമായിരിയ്ക്കുന്നു. “ആരിതെന്നാരായനല്ല..............ചിക്കെന്നു തൻ മാറത്തൊന്നണപ്പാനാണ്” ആ ഋഷിപ്രൌഢനെപ്പോലെ ഞാനും ഇച്ഛിച്ചതു്. അത്രയ്ക്കു കൌതുകമുള്ളതായിത്തോന്നി അതെനിയ്ക്കു്. തുടരുന്നതിന്നു മുമ്പു, സ്വയംവരത്തിന്നൊരുങ്ങിവന്ന പങ്കിയ്ക്കു സാമാജികന്മാരെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ സഖി പറഞ്ഞതാണതെന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ആ വെറും ശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ നാലപ്പാടന്റെ തനിരൂപം കാണുന്നില്ലേ? നാലപ്പാടൻ പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടല്ല കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. ആ “കണ്ണീരൊട്ടങ്ങാത്ത”താണദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനശ്വരശക്തിയുടെ മാനദണ്ഡവും കാരണവുമായ കണ്ണുനീർത്തുള്ളി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽപ്പോലും കീർത്തി നിലനിർത്തിപ്പോരും. അതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവൻ, അതനശ്വരവുമാണ്. നാലപ്പാടൻ കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയും കണ്ണുനീർത്തുള്ളി നാലപ്പാടനുമായി സാത്മ്യം വന്നിട്ടുണ്ടു്. “സാഹീത്യദാസ”ന്റെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ പറകയാണെങ്കിൽ, അന്നുവരെ ഒരു രണ്ടാംക്ലാസ്സുകാരനായ നാലപ്പാടനെ ഒന്നാംക്ലാസ്സുകാരനാക്കിയതും ആ കണ്ണുനീർത്തുള്ളി തന്നെയാണ്. പക്ഷെ, “സാഹിത്യദാസൻ” പറഞ്ഞതുപോലെ “ഒരു തുള്ളി കണ്ണുനീർ പതിപ്പിച്ചു മടങ്ങിപ്പോരാന” നാലപ്പാടനു ഭാഗ്യമുള്ളുവെന്നും അതു കഴിഞ്ഞതോടെ ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽനിന്നും വീണ്ടും രണ്ടാംക്ലാസ്സിലേയ്ക്കുതന്നെ ഒരു ഡിപ്രമോഷ്യനാണു കിട്ടിയതെന്നും പറയാൻ വിവേകമുള്ളവരാരും ഒരുങ്ങുകയില്ല. ഈ വിവേകമാണു പങ്കീസഖിയിൽ നാം കാണുന്നതും. ഒരു തുള്ളി പതിപ്പിച്ചു മടങ്ങിപ്പോരുകയല്ല, തോരാത്ത കണ്ണീർ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കയാണ്, അഥവാ ഒന്നാംക്ലാസ്സുകാരനായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുകയാണ് നാലപ്പാടൻ എന്നാണു പങ്കീസഖി പറയുന്നതു്. ഔചിത്യബോധം തികഞ്ഞ അവളുടെ ആ വരികൾക്കു അത്രത്തോളം അർത്ഥവിസ്തൃതിയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വാദിയ്ക്കുന്നു— അവളതിനെ നിഷേധിച്ചാലും.

ഇതാണു രണ്ടു നിരൂപകന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. “കണ്ണുനീർത്തുള്ളി” ഒന്നാംക്ലാസ്സാണെന്നു പങ്കീസഖിയെപ്പോലെത്തന്നെ സാഹിത്യദാസനും പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? ഉണ്ടു്. പക്ഷെ, ഒരു ചിത്രകാരൻ ഒരു ചിത്രം ഭംഗിയായി വരച്ചു് അവസാനം അതിന്റെ മുഖത്തു കരി തേച്ചുകളഞ്ഞാൽ നിങ്ങളിലുണ്ടാവുന്ന പ്രതീതിയെന്തായിരിയ്ക്കും. അതുതന്നെയാണു സാഹിത്യദാസന്റെ ‘ഒന്നാം ക്ലാ

സ്സ്' നിരൂപണംകൊണ്ടു സഹൃദയന്മാർക്കുണ്ടാവുന്നതും. മറിച്ച്, പങ്കീസഖിയാകട്ടെ, അത്തരം കരിതേയ്ക്കുന്ന പണിയൊന്നുമെടുക്കാതെ ഉള്ളതു പറഞ്ഞു എന്നു വന്നല്ലോ. അപ്പോഠം, "നാലപ്പാടനിതാണു........" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ആ ശ്ലോകാർദ്ധമാണു മറ്റെല്ലാ നിരൂപണത്തേക്കാളും നാലപ്പാടനെ തനി നിറത്തിൽ കാട്ടിത്തരുന്നത് എന്നു തീർച്ച. അങ്ങിനെത്തന്നേയാണു ഞാനദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതും.

മഹാകവിബിരുദം ആരോടും ഇരന്നുവാങ്ങിയണിയാതെതന്നെ ഉൽകൃഷ്ടനായ നാലാപ്പാടനു അറുപതുവയസ്സു തികയാറായ ഈസന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടെത്താൻ ഞാൻചെയ്ത പരിശ്രമം എടുത്തുപറഞ്ഞത് ഒരൗദ്ധത്യമായിക്കരുതരുത്. ഞാൻ ആരാധ്യനായിക്കരുതുന്ന അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനത്തിൻെറ ഒരു പര്യായമായേ അതിനെ പരിഗണിച്ചുകൂടു. ഈയവസരത്തിൽ, അദ്ദേഹമിനിയും വളരെക്കാലം സുഖപരിലാളിതനായി ജീവിയ്ക്കട്ടെ എന്നല്ല, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതവിജയമായ ആ കണ്ണീർ ഒടുങ്ങാത്തവനായിത്തന്നെ ജീവിയ്ക്കട്ടെ എന്നാണെൻെറ പ്രാർത്ഥന.

—കൊക്കോഴിക്കോട്ട് ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ.
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

TERRIER

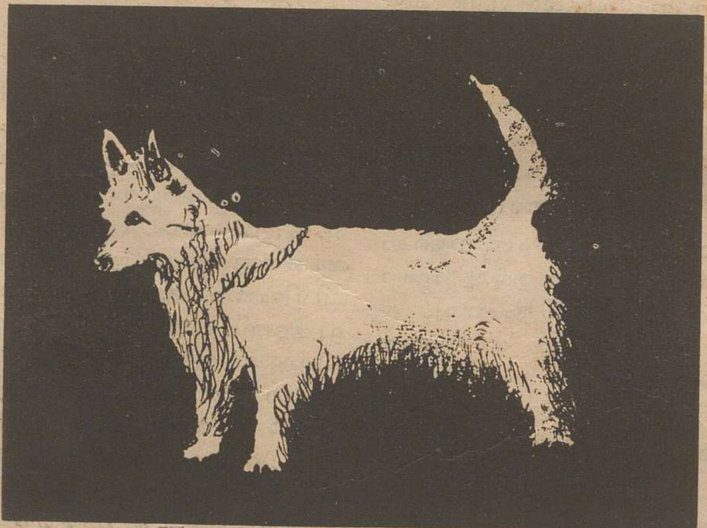

—K. Radhakrishnan Nair (VI).

Charvaka.

I've not known God, nor been a saint, but held
The gentleman's far harder, truer creed
Which hears, athwart all envy, lust, and greed
Sweet Duty's awesome call from youth to eld
To keep Life holy: wherefore I refused
Some proferred Golden gifts, yet more that shame
And others' tears might give---the simian game---
And fool-fop joys in furtive vice suffused.
A failure? Proud and sane and joyous so,
In love of Truth and Beauty without stain
Of self or ritual cant's sole bitter gain,
The bay tree seed of Hate sown long ago--
So may life's Lotus bloom triumphant, free,
Though death's dim, whisp'ring shadows enfold me!

SIVADAS MENON.

'ചിത്രമെഴുത്ത്' —ശിവദാസമേനോൻ.

College Doings, Misdoings, & Undoings

We reopened early in June.

* * *

Principal Ravi Varma left about December last year as Registrar of the University. He was a nobleman of the *ancien regime*, and showed magnanimity, understanding, and sympathy, and the taste for art and letters which has distinguished his class in Malabar from very ancient times. He had been with us during five very difficult years, when the Quit-India movement and the general restlessness of the war years made a schoolmaster's life extremely trying. Throughout the time, however, he behaved with a toleration and natural gentleness which eventually won for him the unreserved love and admiration of his students, who were glad to shower on him every possible sign of respect and affection when he went away.

* * *

He is succeeded by Mr. K. S. Krishna Iyer, who has been Vice-Principal here for close on thirty years. His elevation is a belated act of justice. Quiet efficiency and infinite care for detail have always marked his work, professorial and administrative. The College may expect some permanent good under his care. This magazine was started by him in one of his brief interim Principalships many years ago. Similarly the Poor Boys Fund—meant to provide noon-day food to boys unable to pay for it—was his idea, since followed by many other Colleges. Of late he has been working strenuously towards the installation of B. A., courses in this college. But, as in the days of Mr. A V. K. Menon and Mr. Varma, circumstances were definitely hostile, and the scheme fell through in spite of very earnest efforts.

* * *

While on this, we find ourselves obliged to state a very curious fact. The people of South Malabar, and particularly Calicut, would be most benefited by the scheme, yet these very people have always shown an incomprehensible indifference and even hostility to it. Why this should be so, does not seem clear to any one. If the objection is to the supporting of a Rajah's College, as some say, the public may well set about the formation of a really popular Institution. If, on the other hand, they object to the presence of cliques and coteries, the solution is in their own hands. They can ignore or smash up any obnoxious group and go ahead with the task. What we find is that no one really tries to do anything at all. Sneering leads us nowhere. All the time, the capital of Malabar goes without a First Grade College, while a small place like Cochin has six or seven, and the number of boys and girls wishful of higher education mounts dizzily year after year.

* * *

Mr. P. C. Anujan Raja, who was for many years lecturer in Malayalam here, left a year ago. He was in many ways a remarkable figure. Though steeped in Sanskrit culture, he kept

a sane modern view of life, and his knowledge and observation and natural humour made his lectures and conversations as racy as they were profound. Both boys and girls had an intense affection for him and would miss him considerably. He is now in Madras on a scheme of tutorial work; we wish him success.

* * *

Mr. K. C. Anujan Raja also left the College recently. He was a Shakespearean, who did considerable research at the University for a good many years. We hope he will find a suitable place in the higher Educational Service of the country. His place has been taken up by the scholarly Mr. Narasimha Rao from Mysore. A lady Tutor, Miss Srinivasan has also arrived

* * *

Two earlier appointments which I fear this magazine failed to note in the last issue were of Mr. I. Grant as Lecturer in Zoology and Mr. Uma Kanthan as Lecturer in Botany.

* * *

Independence Day was observed in the College in a beautiful, solemn way. The previous night there had been a heavy storm, but it cleared by morning. At half-past eight the boys and the girls were marched on to the Quadrangle and arranged in a semicircle round the Flag staff in front of the Hall. At nine, Mr K V. Suryanarayana Iyer hoisted the Tricolour and delivered a brief and impressive speech in which he expounded the meaning of the Flag and the Day. The Principal then read a message from the Premier. The boys then filed past at the Salute. Sweets were distributed to them, and there was a Fancy Dress competition (the winning group appears in one of our Photographs) followed by songs and speeches.

* * *

Two hundred and forty applicants were admitted into the Junior class, of which twenty-one were members of one Community, and thirty were members of one Sex.

* * *

Reopening is always an interesting time. It is now rather an exciting time too, because of the unexampled rush of new boys and girls. The verandahs are alive with guardians, a curious jumble, some fussy, a few peevish, and some patient, but all very friendly and confidential in their anxiety to get their youngsters into their new classes.

* * *

The talk ends nearly always in the same way. How is the Principal to be caught? Apparently the Principal is a sort of fish to be carefully angled for, gaffed, and landed.

* * *

There is always some one else to be caught, who will catch yet another, who will catch some one who can really catch Him. Getting into a college is now more difficult than getting into a career. Such is the competition, and so few the colleges. The trouble is that all these persons have already arranged very definitely for their childrens' future. Most of these boys and girls intend to be Doctors of Medicine. We had about four hundred applications for the forty seats which were all we could offer in the Natural Sciences Section. The essential preliminary seems to be that these young people should learn to cut up frogs and bunnies and cockroaches in preparation for the cutting up of human innards later on.

* * *

How it all turns out is something very different The boys mostly mess up their work here and fail to enter a B. Sc., class or the Medical College, and end with taking Economics for the B. A., The girls mostly go away and marry. Rosy fingers which thrilled to the touch of earthworm, newt, and salamander, finish

with twisting the noses of hubbies whose faculties are perhaps more rudimentary than those of the biological curiosities that they used to dissect and study.

* * *

Also the Medical College has the same difficulty. They are said to reserve twenty percent of their seats for merit, the remainder being presumably for muffs distributed over twenty dsitricts and two or three States. Work out if you can in Decimals or Vulgar Fractions the students they can take every year from Malabar. The left-outs have to do Literature or Law or some other uninspiring course.

* * *

Our patrons forget or ignore all this,and stamp about on the verandahs railing at the iniquity of those who condemned many a possible Hippo crates to barren Thucydidean speculation. But then, schoolmasters are meant to be bullied and to have motives attributed to them. The badge of all our tribe......... !

* * *

The boys themselves are mostly of a type, and interesting at every stage. When they first come, they are all unutterably quiet and 'umble, and refuse to sit in front of you even if you ask them to. What! sit down be fore a Gurudev? We are not that kind, Sir !

* * *

This lasts for two or three weeks; then,when they feel their seats secure, a sort of rudimentary stump begins to show up behind, and grows fast into a veritable Hanumanic tail. Concomitant tendencies show themselves in howling, yelling, and worse.

* * *

The Gurudev has another name now. So has the Principal. As for the saris, they simply would not recognise themselves in the descriptive epithets thrown at them as they splash through the outer rain and mud, while their tyrants hug the protected verandah walls like lizards awaiting moths in the lamp light.

* * *

Among these boys is a type, quieter and more reserved, the Leader. He has no sense of fun. "He sees no plays as thou dost, Antony''. He has a very long shirt and a longer tongue and looks at world events from the point of view of their strike value. He hopes some day to stand at the gates and exhort and call and appeal to his friends through a megaphone to stay away from work for some cause or other.

* * *

The other boys also want a chance to force a holiday and rag the masters. For many years they have been accustomed to the satisfaction of this understandable desire. There was a time when they were called the Future Citizens of India, but their chances seem thin now. They are being told that their business is with books and preparation for Disciplined Tasks Ahead, and that they would be punished if they did not behave themselves.

* * *

Naturally they are disgusted. Discipline! They might as well be the slaves of the British! Would some sportsman play up and call them out again ? What is a College without strikes, or a country ? Any—one—who—arranges—this--Ki—Jai !

* * *

They have had one big strike already after the reopening. School was closed, and the situation brought under control. What it was all about was not very clear.

* * *

It is not only boys who want to strike now, but also Masters ! Last term, The-Malabar-District-Teachers'-Guild-Annual-General-Body-Meeting decided on a general strike

with picketing and processions. The boys were looking forward to some hefty yelling in support. Unfortunately the Principal managed to give a general rise. Also a G. O., came from the Director of Public Instruction threatening dire punishments, and this clinched the matter, and the strike was postponed *sine die* (which is generally supposed to be Latin for till there is a sign that something is dying). Had Lewis Carroll been alive and in Calicut, he might have sung :—

Tweedledums and Tweedle dees
Resolved to strike, and rattle
Ministers who wouldn't increase
Their pay, but only prattle.
Just then flew by a stern G. O.,
The whole of an ink barrel,
Which threatened all the heroes so
They quite forgot their quarrel.

* * *

That was the end of the matter, and it was just as well We were not meant to manage a strike. All this hullabulloo of picketing and processions is all very well for others, but would damage us irretrievably. After all, our effectiveness depends upon our dignity. We have to meet our young charges the next day and keep on being impressive. How shall we do this after the undignified and probably ineffectual exhibition that we should make in a contested strike ?

* * *

The fact is we are the Stepsons of the Country. Other professions and organisations are treated with deference and consideration. It is all different with us. Public men often talk through layers and layers of blankets about the Nobility of our profession and our Duty to the country. But they despise us all the time, and will be steadily against us in direct or indireet action. Heads of departments know this too well and take a peremptory tone with us which they would not dare to attempt on postmen, railway people, labourers, or scavengers. Our own organisation is not as perfect as it might be, being shot through and through with varied cross-currents of self-interest and class feeling. Think of what happened in Madura.

* * *

Fifteen years ago, this Magazine wrote: "We are not a Trades Union trying to effect a strangle hold on our employers but a body of scholars and gentlemen anxious to get a modest living wage." Nor need we change now After all the problem is working itself out in a kind of automatic justice. There was a time when schoolmasters could be picked up cheap at any street corner. It is gone now. Young men of intelligence and ability look out for other and better kinds of work. A good many schools are therefore working short-handed, and in Colleges especially it is increasingly difficult to get men of the olds iffly demanded qualifications. Should this continue, the public will themselves be obliged to demand for us the same conditions of service which they allow to others. A shortage of schoolmasters will be a very serious matter indeed.

* * *

Meantime conditions are getting harder and harder. We have to choose beween the Black market and the Blank.

* * *

In spite of all controls, or rather because of them Control seems to be the "Shut, Sesame" of commerce. The moment the word is uttered, the necessities of life whisk down imperceptible holes and cease to be.

* * *

Rice, for instance. In the country, we still have it in plenty in spite of

Procurement and Distribution, and in eatable quality. In the cities there isn't enough to last the week, and it is usually an emetic.

* * *

Sugar appears like a belated dream about the end of the second week and disappears by the third. We try raw substitutes like jaggery, but even this laxative miracle recently went underground under the spell of control, and the morning decoction was as punitive as a Kashayam of childhood days.

* * *

Milk has become real Kamadhenu stuff—in price. Strain off the ditch water, and you find each drop worth its weight in silver.

* * *

Fire-wood seems to come of the tree of Paradise. Other things are in dittoes of dissatisfaction. Vegetables, which used to grow on or under the ground, soar high up in the air. Co-conuts and bananas are in the stratosphere.

* * *

But complaining does not mend matters, nor do strikes. What the country wants is more work, and more men to do it. I trust my colleagues will not take offence at what I have said or the way that I have said it. I am myself poor, and know the difficulties and the humiliations of our life. I may say that I have always tried to fight in vindication of our dignity.

* * *

The College Hall is becoming increasingly popular as a place of entertainment. This is all to the good. It will bring the College and the public together in cultural relations, and should be encouraged as far as convenient.

* * *

Our own Prize Day is usually celebrated outside on the Quad, because the hall cannot hold us and our guests together. But other entertainments, especially public ones, are usually held in the Hall. There were a number of Meetings and shows of the kind last year. A Dance Recital was rendered on behalf of the Poor Boys' Fund by Mr. Jaya Sanker and party. It was a great success all round. There were other dances and plays also.

* * *

In May this year the All-Malabar Sahitya Parishad held a three days' Session in the College. Some very distinguished men of letters assembled together and held conferences and discussions. The general management was in the hands of Mr. U. Gopala Menon and Mr. K. V. Surya Narayana Iyer.

* * *

The fan over the stage produced some amusement, as it irrevocably dated the play acted on the occasion. It was found whirling over the great Marthanda Varma of Travancore, as no doubt it would cool the heads of Sri Krishna and Sakuntala and Hamlet and Akbar impartially in future productions.

* * *

Prize day was celebrated in February with Vice-Chancellor Ratna Swamy of Annamalai in the chair. After the formal part of the programme and the speeches were over, there was some gifted music by P. S. Rajam and Sarada Kovilamma. College girls produced "The Great Mughal's Clemency", a playlet prepared by Miss Paulus of the High School. Acting and costume were excellent, Miss K. P. Saraswathy being particularly effective in the character of a widowed washerwoman. The play was managed by Mr. Sabhapathy and Mr. Umakanthan of the College staff.

This was followed by a skit on the vagaries of the New Psychology, written by another lecturer and hilariously acted by the boys, everyone of whom did brilliant interpretation of character. K. T. Narendran Nambiar, T. M. Purushothaman Nedungadi, P. K. Padmanabhan, M. Narayanankutty, and Unnikrishna Menon were particularly good.

* * *

Minister Sitaram Reddy presided over a meeting of the Chamber of Commerce in the Guruvayurappan Hall recently.

* * *

We have to thank all our contributors for their efforts, literary and pictorial. It was not possible to use all the matter sent in; we trust that the young men concerned will not feel unduly disappointed, but will try to send more and better contributions in the future. It is best that they begin their work for the next issue immediately. We also recommend them to see the editors and plan their articles or pictures with them before beginning actual work. This will save them many errors and much dullness.

* * *

It is not always easy to find absolutely new subjects to write about or for a drawing, but it is possible to make a familiar subject new and interesting by viewing it from an informal, personal angle. The editors may help them to do so.

* * *

We have particularly to thank Mr. K Appukuttan Nayar, Mr. Gangadharan Nedungadi, and Mr. Chandra Sekhara Pai for much technical help, and Mr. V. M. Madhusudanan and M. G. Sankaranarayanan for the great pains they have taken in preparing sketches for us.

* * *

In the matter of illustrations particularly, we ask our artists to do their drawings either entirely in line or in wash. A combination of two methods, especially in Indian ink, makes the preparation of blocks difficult. Thus Mr. O. Achuthan of the of the Senior class sent in what appeared to be a very fine portait of Pundit Nehru. Unfortunatey the block came out very unsatisfactory, and a new sketch had to be substituted, because of this technical defect.

* * *

In a different way, this is true of literary contributions also. A story in which the characters are English or American comes awkward from the pen of an Indian student. Similarly a poem in Malayalam sounds funny when it copies the ideas of English Denominational Christianity or custom.

* * *

Recently there was in a Triennial Literary Magazine of Malabar a poem in which the writer begged *that the grass might grow over his grave, that passing strangers might give him the tribute of a sympathetic tear instead of a flung stone, etc.,* Now do we not cremate our dead, or do we erect a mausoleum or a stone over the place of burial? Do we not throw the collected ashes into the sea at Rameswaram or a river such as at Thirunavai or Perur ? The whole thing was an absurd copy of the English convention in Poetry. Yet the poem was acclaimed as great and orginal! Let us be Indian and Malayalee in what we say!

* * *

The Magazine thanks its old staff of Editors, Mr. Sabhapathy, Mr. P. K. Sree Veerarayan Rajah, Mr. Damodaran Thampan, and Mr. P. Gopalan

Nayar who have been doing distinguished work on it in turn for many years.

*   *   *

Finally, we thank Mr. K. V. Achuthan Nair of the Norman Printing Bureau for all his help-ful co-operation, and the Mathrbhoomi Press for their skilful reproduction of the difficult amateur work of our young artists.

GOOD-BYE, EVERYBODY !

THE EDITOR

Sketch by Madhu.

EXCHANGE.

We have pleasure in acknowledging with thanks the receipt of the following Magazines :—

1. Barrovian, Isle of Man
2. The National College Magazine, Trichinopoly
3. Government College Miscellany, Mangalore
4. Pudukotai College Magazine
5. Hindu Theological High School Magazine, Madras
6. Malabar Christian College Magazine, Calicut
7. The Ceded District College Magazine, Guntur
8. The Presidency College Magazine, Madras
9. Ramakrishna Home and School Magazine, Madras
10. The American College Magazine Madura
11. The Theosophical College Magazine, Madanapalle
12. The St. John's College Magazine, Palamcottah
13. The Pachiyappa's College Magazine, Madras
14. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam
15. The Findlay High School Magazine, Mannargudi
16. The St. Aloysius College Magazine, Mangalore
17. The Madras Law College Magazine
18. The Madras Christian College Magazine
19. The Government Brennen College Magazine, Tellicherry
20. Journal of the Madras University
21. Taraporevala's Indian Literary Review
22. The Government Victoria College Magazine
23. The St. Thomas College Magazine Trichur
24. Annamalai Nagar Miscellany, Chidambaram
25. The Voorhee's College Magazine, Vellore
26. The St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly
27. The Loyola College Magazine, Madras
28. Union Christian College Magazine, Alwaye
29. Kumbakonam College Magazine
30. St. Teresa's College and High School Magazine, Ernakulam
31. Law College Magazine Trivandrum
32. The Old College Magazine, Trivandrum
33. The Andhra Christian College Magazine
34. Mac Millan's Educational Bulletin
35. The Collegian, Deccan
36. Young Messenger of India, Bombay
37. Hindu College Magazine, Guntur
38. St. Berchman's College Magazine,
39. Kottayam College Magazine
40. The Covt. Muhamedan College Magazine
41. Vidya Sagar College Magazine
42. സാഹിത്യോപഹാരം Trivandrum
43. വിദ്യാൎത്ഥിമാസിക Nilambur
44. ജയകേരളം Madras.